

VITIŠOP

Časopis nadobudnih DICarjev, ki je nastal podtalno in bo ostal ilegalen.
Prepovedati ga ni mogoče. Številka 2, šol. leto 1996/97

POZITIV DREAM TEAM SOLSKO LÉTO 1995/96

Foto: Šárka REGBN

KAZAŁO

三

jubilej	_____	2
terorija	_____	13
Negativ	_____	20
Kronika	_____	23
galaksija DIC	_____	29
Negativ	_____	32
brstanje	_____	34
Srismo obzonja	_____	47
Negativ	_____	53
šport in haš	_____	54
moda	_____	56

spik-rubrik	61
överstiktärajave	62
Negativ	64

Marsikaj se je spremnilo od našč lanske prve številke Pozitiva.

Najprej: naša kreativnost je presegla okvir časopisa. Pozitiv smo zato jeseni preimenovali v gibanje. Spoznavamo nove medije. Raziskujemo mejne in subkulturne žanre, kot so strip, plakat, video in -provokacija. Z vami smo v nepreravnem dialogu na stranch stenskega Pozitiva. Vzpostavljamo komunikacijo med pedagoški in dijaki. Dovolj, vse to je že znano, ali pa sledi na naslednjih stranach.

Spregovoril pa bi rad o tehnični izdelavi časopisa, ki je naš najnoviji dosežek. V celoti - razen tiska samoga-je namreč tehnična priprava in oblikovanje naše dela. Pridobili smo ogromno novega znanja! Tega seveda ne boste mogli »prebrati« v pozitivu, koft međitor pa štejtem, to za enega pomembnejših dosežkov.

Na ta način bomo Pozitivci lahko dosledno uresničevali lastno estetiko. Oblika naj zaokroži ponemč. To je naloga, ki se je šele zaradi ločevamo in že mislimo na nove načite. Za trenutek pa še k prazničnim mislim.

Mar di isto?

Prihodnost se začenja - zdaj!
Drago Pintarič

DIC v jubilejnem letu

V letu 1997 bo naš dom beležil 50-letnico poimenovanja v Dijaški dom Ivan Cankar in kar 115-letnico obstoja domske dejavnosti na tem prostoru. Najstarejša stavba "A", nekdanji COLLEGIUM MARIANUM ali Marijanišče, je bila namreč zgrajena leta 1882 in je vse od začetka pa do danes služila istemu namenu:

- vzgoji in izobraževanju mladih, ki so ostali brez staršev in tistih, ki so morali zaradi nadaljevanja šolanja v Ljubljani zapustiti svoj kraj bivanja in s tem tudi svojo družino.

To pomembno in prelomno leto je za vse nas priložnost, da se ozremo nazaj na tista obdobja v preteklosti, ki so usodno zaznamovala in vplivala na razvoj doma in vzgojne dejavnosti ter prispevala k temu, da je Dijaški dom Ivan Cankar na tem prostoru ne samo ostal, temveč prerasel v danes največji dom v Sloveniji.

V vseh teh letih je več kot 30 generacij učencev in dijakov, ki so pomemben del svojega življenja preživeli v domu, uspešno zaključilo šolanje na skoraj vseh ljubljanskih šolah. Med njimi mnogo danes znanih pesnikov, pisateljev, glasbenikov in drugih pomembnih osebnosti.

Vso to bogato zgodovino in tradicijo doma, na katero smo lahko nadvse ponosni, bomo skušali zbrati in izdati v zborniku o zgodovini DDIC, ki naj bi izšel oktobra 1997.

Poznati svojo zgodovino in korenine, ki segajo daleč nazaj ter razumeti vso raznolikost pa tudi nasprotja, ki so se pojavljala skozi burna obdobja zgodovine, pomeni tudi bolje razumeti sedanjost in prihodnost. Zato pogled v preteklost za nas pomeni tudi iskanje novih poti in zagona za v prihodnost.

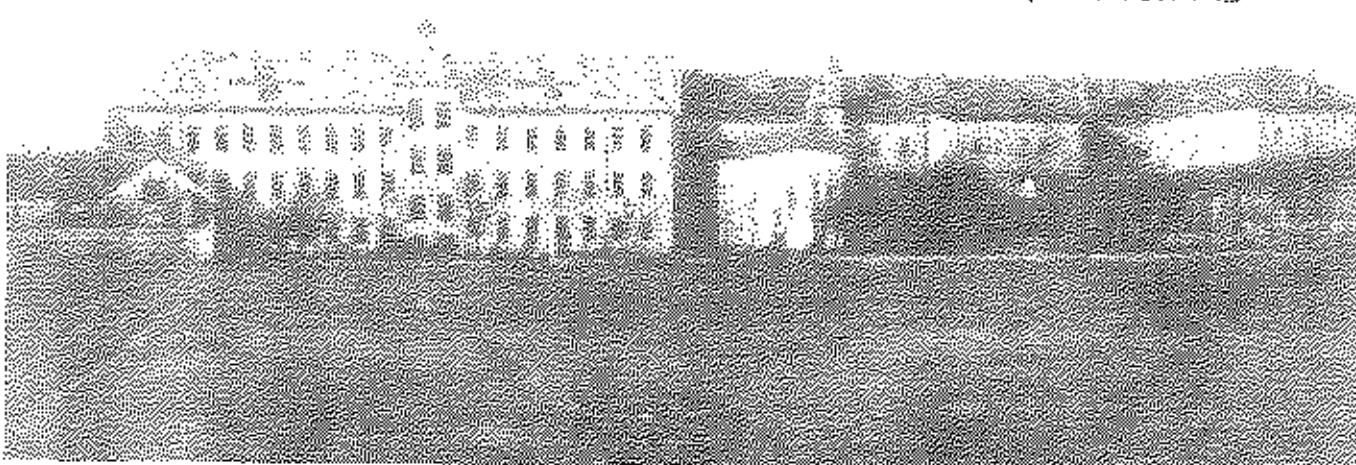
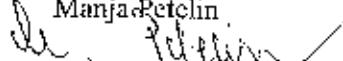
S ponosom ugotavljamo, da se bogata kulturna in ustvarjalna tradicija doma nadaljuje!

Tudi danes je med našimi dijaki veliko ustvarjanja na različnih področjih: glasbeni večeri diakov instrumentalistov, stalna razstava likovnih izdelkov diakov našega doma, foto razstave, glasilo POZITIV, različne športne dejavnosti, družabna in kulturna srečanja, filmska dejavnost, ustanavljen je bil dekliški pevski zbor, v prihodnosti pa morda tudi radio DIC ...

Zato samo želim, da bi v jubilejnem letu in v letih naprej ta ustvarjalnost dobila še večji poležaj.

Ravnateljica:

Manja Petelin

Obdobje prehoda: Marijanišče/DIC, leto 1946.

INFO TEKST

V letošnjem letu praznujemo v Dijaškem domu Ivan Cankar kar dve obletnici, ki pa nista pomembni le za našo ustanovo, temveč je njun pomen nesporno velik za mesto Ljubljana in hkrati za pedagoško delo v celotni Sloveniji. Le malo je danes pri nas šolskih ustanov, ki se lahko pohvalijo s tolikšno in s takšno tradicijo!

Ob pregledovanju naših večkrat uničenih arhivov smo s ponosom sestavili sicer še zmeraj nepopolno, pa že zdaj zelo impresiven seznam bivših gojencev, ki so se v življenju še posebej izkazali v umetniškem, ustvarjalnem ali javnem življenju. Vse bolj jasno postaja, da DIC ni le ena izmed pedagoških ustanov; njegov delč je v kulturnem življenju Slovencev in mesta Ljubljane nespregledljiv in predvsem veliko širi, kot bi ga pripisali dijaškemu domu. To trditev naj ilustrira le nekaj primerov. Med najzgodnejšimi gojenci takrat še Marijanšča je bil modernist J. Murn Aleksandrov, sledili pa so mu mnogi slovenski književniki, glasbeniki, slikarji, ugledni javni delavci itd.. Prav v DICu - takonamprčajo ohranjeni dokumenti - se je porodila ideja in potem tudi prvi organizacijski koraki plesne skupine Rožanc in videti je, da je to povsem novo dejstvo v zgodovini tega pomembnega društva; Oskar Kjuder je kot gojenc doma zasnoval simfonični orkester; izmed pesnikov, ki so v slovensko literaturo stopili s t.i. "pesmimi štirih", so bili kar trije izmed njih - Menart, Pavček in Zlobec - gojenci DICa! Med drugimi pa še Dane Zajc, Lojze Kovačič, Zlata Ognjanovič, Oskar Kogoj, Toliko zagnkrat občaga seznam bivših dijakov, ki pa še zmeraj nastaja, zato s tem še zdaleč ni povzeta vsa DICova zgodovina. In žc samo to je dovolj, da se čutimo zavezani bogatemu izročilu. Čutimo, da enostavno ne smemo dovoliti, da bi pomemben in visok jubilej minil neopazeno!

Odločili smo se, da obe obletnici obeležimo dovolj vidno in predvsem na način, ki bo dostenjen pomembne vloge, kakršna je v kulturni zgodovini zmeraj - in upamo, da bo tako tudi v bodoči-

pričakovanju. Pri tem pa mislimo na poudarjen način opozoriti tudi na kreativnost zdajšnjic generacije DICarjev in kar je še posebej mikavno - zavzeto isčemo takšnih poti, na katerih bi lahko prišlo do srečanja med bogato tradicijo ter novimi idejami zdajšnjega časa.

V tem smislu pripravljamo v jubileju 1997 vrsto večjih in manjših projek托ov. K takšnemu ali drugačnemu sodelovanju imamo namen povabiti vse danes živeče

Sandi ČERVEK "Štika", olje na platnu 1996

ustvarjalce in znanе osebnosti, ki se čutijo povezane z DICom. Ponosni smo, ko vidimo, da so se pripravljeni odzvati tudi takšni, ki živijo in priznano delajo v tujini. Hkrati pa nas tak odziv obvezuje, da se svojim bivšim gojencem takrat izkažemo bolj gostoljubni, kot jim je bil DIC v času njihovih šolskih let. Znano je namreč, da so v nekaterih bolj ostrih časih prav umetniki skrbeli za to, da v Sloveniji

svobodna misel ni nikoli povsem ugasnila, in svoje sicer včasih še preskromnu zavetišče je mnogokrat našla prav v našem DICu. Sмо največji dijaški dom v Sloveniji in kot taki želimo pripravili ustrezeno promocijo velikega in pomembnega dela, ki ga je v slovenskem kulturnem življenju prispeval DIC; pa čeprav smo nemara predvsem finančno nedorasli tej nalogi. Zanišljene projekte, slavnostno akademijo in vsa ostala jubilejna obeležja pa bomo kljub temu skušali izpeljati na kakovostno visoki ravni, saj jim bomo le na ta način dali težnja pomembnega dogodka tudi v najširšem kulturnem kontekstu.

Naj nekoliko podrobneje predstavimo še izhodiščni koncept praznovanja častitljive obletnice.

Zbornik

Izdali bomo zbornik, za katerega moramo reči, da ne bo podoben drugim. Od arhiva je namreč ostalo bore malo, niti seznam vseh učiteljev ne, kaj šeč dijakov, zato se za poglavje, ki bo predstavilo našo zgodovino, že zdaj neutrudno posvečamo raziskovanju arhivov: od škofovskih do šolskih, mestnih ipd.. Mislimi, da ni pretirana trditev, da s tem opravljamo delo, ki bo v končnem rezultatu prineslo nov zgodovinski dokument; vcelja namreč, da so se za starimi zidovi naše še zmeraj funkcionalne najstarcjšje stavbe odvijali tisti, a neusmiljeni boji ideologij, kjer ni manjkalo niti požigov knjig niti sodnih procesov.

K sodelovanju v zborniku - v obliki intervjujev ali z avtorskitimi prispevki, reproducicijami ipd. - bodo povabljeni naši bivši gojenci in pričakujemo, da bo pogled s časovne distance, ki bo na novo prenotril prejšnje čase, postal zanimiv in pomemben dokument: na eni strani kol

jubilej

pričevanje, na drugi kot literarni prispevki.

In tudi zdajšnji pedagoški delaveci hočemo prav v času velikih sprememb v šolstvu in v času ponovnega prečrtavanja pomena in naloge pedagoškega dela prispevati svoj s tradicijo obogaten raznisk in opozoriti na nekatera najbolj aktualna vprašanja.

Poseben del zbornika pa bo predstavljal likovni blok, ki bo predstavil novo DICovo pridobitev: lastno likovno zbirko. A o tem kasneje.

Za zbornik torej načrtujemo, da bo 1. svojevrsten zgodovinski dokument, 2. zbir prispevkov naših vrhunskih ustvarjalcev (predvsem književnikov in likovnih umetnikov, ostali pa bi sodelovali kot intervjuvanci) in 3. odsev aktualne problematike našega časa (v pedagoškem smislu). To mora biti knjiga, ki bo s svojim sporočilom opazno stopila v sodobno kulturno in javno življenje. Upamo, da bomo lahko zagotovili dovolj kväilen tisk, dizajn in pravo naklado, kar je vujen pugoj, da bo zbornik tudi v formalni izvedbi kazal na pomembnost vsebine.

delavnice strniti v filmski dokument. Tudi ostale DICove bivše dijaki bomo povabili k sodelovanju na avtorskih večerih in pri tem upamo, da se bodo odzvali tako prijazno kot g. Globokar. Že zdaj lahko s precejšnjo gotovostjo napovedemo gostovanje Daneta Zajca, ki je obljudil literarni večer skupaj z J. Škofoom v njuni izvrstni skupni predstavi s petjem Zajčevih pesmi.

Obeta se nam kar nekaj vrhunskih kulturnih dogodkov, vendar pa DICu pri obeleževanju jubilejnega leta ne gre samo za lastno promocijo v javnosti, saj bi v prvi vrsti na različnih delavnicah radi zagotovili takšne pogoje dela, ki bi omogočili dogodek, kakršen pušča neizbrisno sled v prebujajoči se kreativnosti mladih. Na ta način želimo uresničiti pedagoško poslanstvo istanove, ki še zmeraj ostaja naše prvo vodilo.

Pozitiv, domski projekt

Kot rečeno, smo se odločili, da ne zanemarimo zdajšnje generacije. Ne bi namreč hoteli slaviti tradicije, ob tem pa bi spregledali in preslišali naše zdajšnje dijake. Zgodovina ho nekuč slavila njih,

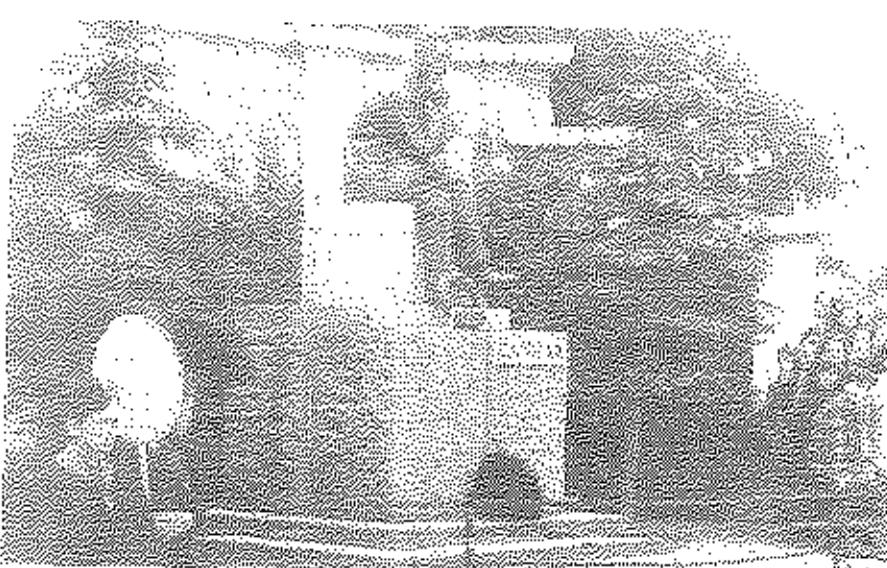
nadarjeni zdajšnji dijaki, zanimata jih video in strip, časopisu pa so dali prepoznavni podton s svojo izzivalnostjo, radovednostjo in uporništvom. Pozitiv obstaja šele leto dni (izšla bo še druga številka), vendar se je na svoj grobi način

"Muričar", produkcija Pozitiv, 1997

že profiliral. Letos mu daje poseben pečat prav jubilej, zaradi česar bo več prispevkov s strani mentorjev in vzgojiteljev in bo zato tudi zajetnejši. Mladi so se izrazili na svoj način. S sodelovanjem dveh starejših DICarjev, slikarjev Červeka in Kobala pa smo dosegli določeno vsebinsko dopolnilo k časopisu kot takemu in pa nevestilivo obliko generacijskega dialoga znotraj časopisa.

Morda leto najpomembnejša Pozitivova namera pa je, da želimo mladim omogočiti pogled na dogodke skozi njih najbljžji medij - video. V ta namen Pozitivova video sekacija širi svoje meje, saj želimo možnosti tega mladim najbližnjega medija izkoristiti, kolikor se da!

Obisk na Vrhniku, 1952.

Avtorski večeri

Ponosni in veseli smo, ker nam je že v začetni fazi dela uspelo zagotoviti gostovanje Vinka Globokarja z glasbenimi solističnimi večerom "Moje telo postaja pozavna". Ta izjemni spektakel bomo v sodelovanju s TV tudi posneli, saj želimo dogodke v naslednjem letu dokumentirati in jih na koncu v okviru domske video

zato jim želimo dati priložnost, da srečanja z že uveljavljenimi ustvarjalci pospremijo tudi s svojo lastno kreativnostjo. Ta bodi "starino" v izviru, še najraje pa bi pravzaprav ustvarili možnost za dialog med obojimi. Okrog Pozitiva, ki je domski časopis in več kot to, saj postaja nekakšna delavnica za proučevanje medijev in subkulture, se zbirajo najbolj kreativni in najbolj

Ustanovitev lastne DICove likovne zbirke

Ideja je kar drzna, vendar so doslej vabljeni pobudo podprtli, zato se nismo ustrašili. Nasprotno: najti želimo čim bolj primeren način, kako naj bi ta stalna zbirka na čisto poseben način obeležila naše jubiljno leto, hkrati pa bi ostala kot vrhunski umetniški dokument našega časa v lasti DICa. V ta namen že pripravljamo tudi razstavni prostor v starici stavbi, saj so dijaki oblikovalne šole praviloma stanovali prav tu. S pomočjo zbranih

donacij bi v DICu tudi ustvarili takšen prostor, kjer bo za zmeraj nove in nove generacije dijakov stalna razstava zbirk ujihovih predhodnikov mladim v navdih, izliv in kot nenehno prisoten vznemirljiv pogled. Pri tem pa naj poudarimo, da je večina likovnih umetnikov mlajše generacije in so nekateri med njimi bili dijaki našega rodu vzgojiteljev, kar nam je pravzaprav lahko upravičeno v ponos. Če boste dovolj stredstev, bodo podarjene slike kot reprodukcije zagotova morale najti svoje mesto tudi v zborniku, pospremili jih bomo s kritičkim pogledom katerega od umetnostnih zgodovinarjev, na ogled pa bi jih radi postavili tudi v Cankarjevem domu ob zaključni slavnostni akademiji, ki jo načrtujemo za jesen.

Slavnostna akademija

Za sklep praznovanja načrtujemo v jesenskem času slavnostno akademijo v

naši osrednji kulturni ustanovi, v Cankarjevem domu, saj bi tudi na tak način želeli opozoriti na pomembnost dogodka, hkrati pa tako slovesno kot častljivemu jubileju pritič zaključiti (delovno) praznovanje tukom leta, ki bo vključevalo prej naštete dejavnosti in še marsikaj. Izjemno visoko raven zaključnega programa si obetamo predvsem zaradi sodelovanja nekaterih slovenskih najvidnejših umetnikov s področja glasbe, vendar naj ta slavnostni del praznovanja zaenkrat še ostane nekoliko ovit v skrivnost.

Takšni so naši načrti, naša osnovna zamisel pa je, da bi v DICu s pomočjo bogate tradicije počustili pogum svobodomiselnih, ustvarjalnih in pokončnih, ki se je trdoživo nhranjal znotraj naših sten, pa najsi so se zunaj

menjavali sistemi, totalitarizmi ali vzgojne metode. Ic malo je v Sloveniji ustanov, ki so na podoben način v sebi združevale toliko za ves narod pomembnih ustvarjalcev in jim ponujajo zaveje, malo pa je tudi tako jasnih in zgovornih zgledov bogate tradicije, ki bi za potrebe današnjega časa spregovorili s podobno jasno sporočilnostjo.

Čaka nas veliko dela, vendar smo prepričani, da bomo s skupnimi močmi uspeli v nameri, da ob jubileju zopet opozorimo na eno redkih vrednot, ki je preživelva mnoge represivne pritiske okolja in ki vse bolj postaja tudi imperativ pedagoškega dela: ustvarjalnost!

Jerneja Katona
član uredništva zbornika

Še pomnite tovariši ?!

ali

rož'ce iz "dicarskih" logov izpred pol stoletja
 smešne, resne, hudoresne, tragikomicne zgodbice in
 zanimivosti, povzeto po "Kroniki" Dijaškega doma Ivana
 Cankarja 1945-1973

V tej številki "Pozitiva":
 Povoja (raz)izgradnja , l. Petletka

Novo ime dijaškega doma pride po pošti...

Prvotno ime dijaškega doma na Poljanski cesti je bilo Collegium Marianum Marijanščec, ki ga je 12. 11. 1882 ustanovila Družba svetega Vincencija Pavelskega. Ljudska oblast je konec leta 1946 prepovedala delovanje te družbe, Marijanšče in vso njegovo lastnino pa

podržavila. Novoustanovljeni dijaški dom v Marijanšču, nekako "formalni dedič" Marijanšča, še ni imel novega imena...

Predlogov za novo ime je bilo kar nekaj, razbrati pa jih je bilo mogoče iz naslovov uradne pošte Mestnega ljudskega odbora Ljubljane, ki je bila naslovljena na upravo novega doma: "Vojkov dom", Poljanska cesta 30, "Internat-Vojkov v Marijanšču", "Dijaška kuhinja" na Poljanski c. 30 in tudi "Marijanšče".

Zelo "udarno"ime so januarja 1947 predlagali gojenci doma: "Dijaški dom Josipa Visarionoviča Stalina". Še dobro,

da Ljudska oblast ni (u)slíšala tega predloga...

Nek uradni dopis iz Vrhnik, konec januarja 1967, pa je bil naslovljen: "Dijaški dom Ivana Cankarja", Ljubljana, Poljanska c. 28. Ta naslov je bil všeč gojencem kot upravi doma in ime se je kmalu "prijele", odobrila ga je celo Ljudska oblast.

Slavnostno preimenovanje Marijanšča v Dijaški dom Ivana Cankarja v Ljubljani, Poljanska c. 30 je bilo v soboto, 8. marca 1947!

*

jubilej

Visokoleteči cilji nove internatske vzgoje

29. 11. 1946 je bil sprejet prvi statut dijaškega doma (takrat še) Marijanšč in v 2. členu "Osnovne vzgojne direktive" je bilo med drugim (z velikimi črkami) zapisano naslednje: "Osnovna naloga sodelbne internatske vzgoje je... da postane naša mladina, poleg sovjetske mladine, najsvobodnejša in najsrečnejša mladina na svetu!"

Kako naj bi merili količino, oziroma stopnjo svobode in sreče slovenske mladine, niso zapisali, niti ni povsem jasno to okrog avtohtonega prvenstva; sta si, oziroma naj bi si slovenska mladina in sovjetska delili 1. mesto, ali pa - 1. mesto mladina SZ, 2. mesto slovenske mladine, potem dolgo nič in šele potem vse ostale mladine sveta. Nekaj pa bo za gotovo držalo, po letu 1948 se je prvenstvo obrnilo slovenski mladini v prid...

*

Povojna leta je bilo mogoče dobiti razne industrijske izdelke samo z "industrijskimi boni", živila pa z "živilskimi kartami", tudi za gojence doma. Leta 1945 je bilo odmerjenih 300 gramov kruha na gojence dnevno, 1946 pa že 500 g.

*

O trdi vzgoji, vzgoji za "moža"

Kot bivanjski pogoji gojencev, je bila tudi vzgoja bolj "špartanska". Nekateri vzgojni "prijeti" in metode so bili na moč podobni vojaškemu drilu. Vstajanje ob 6 uri, 6.05 zbor na domskem dvorišču, postrojevanje, raport dežurnega učenca dežurnemu vzgojitelju (prefektu), raport dežurnega prefekta delegatu (upravniku, ravnatelju), dvig zastave, poklon zastavi

Učiti se, učiti in še enkrat učiti...

(ob večjih praznikih, teh pa je bilo tiste čase kar dosti; so zapeli himno), dežurni pretek je prebral novice iz dnevnih časopisov, nato je sledilo 10 minut fizkulturne (telovadbe) zatem umivanje in ob 6.45 zajtrk. Učne ure so bile strogo "zapovedane", prisotnost gojencev pa so preverjali prefekti. Spalnice so bile čez dan večinoma zaklenjene, vstop gojanca brez izrecnega dovoljenja vzgojitelja je

štet za bud prekršek domskega reda. "Ceremonija" na dvorišču se je zvezcer ponovila, le da so tokrat zastavo spuščali ...

Ni kaj, zelo trde metode za doslečo visokih ciljev-svobodne in srečne mladine. Zlonamerni cinik bi to verjetno

komentiral: "cij posvečuje sredstva." Sicer pa so bile te vzgojne metode presenetljivo podobne tistim iz leta 1885 (kanonika dr. Franca Lampeta, ki je bil vodja Marijanšča do 1990), samo vschima se je nekoliko razlikovala...

*

Agrarna reforma 1946

"Marijanšč" je bilo ves čas svojega obstoja tudi gospodarsko nečoljiva celota, kar je omogočalo skoraj popolno samoobskrbo. 9. 5. 1945 je bilo v lasti Marijanšča: kompleks stavb na na Poljanski cesti, goveji hlev, svinjaki, kumiki, čebelnjak, kozofec, skladiščne šupce, grad Bokalce in skoraj 65 ha zemlje.

Ljudska oblastni trpež "kulštva" in je z ukrepati agrarne reforme zmanjšala posest 1946 za 2/3. Večji del, skoraj 30 ha in grad Bokalce je država namenila za posestvo bodoče agronomski fakultete. Posest na Trnovem, 13 ha njiv je bilo dodeljeno zelenjadarskemu podjetju "Jesenkovo" (zveni nekoliko "Orwellovsko") od katerega je dijaški dom od novembra 1946 dalje kupoval večino zelenjave...

*

"Domske" krave niso izpolnile načrta...

Še posebej nepopularen učrep države po vojni je bil uvedba obvezne oddaje proizvodov in dijaški dom v Marijanšču ni bil pri tem izvzet. Tako naj bi domske

Bivanjski standard gojencev

Pogoji za bivanje gojencev v domu so bili prva povojna leta zelo slabi. Gojenci so

bili nameščeni v velikih spalnicah z več posteljami, ki so bile železne in delno lesene. "Jogije" so nadomesčale slamarice, nekakšne vreče iz jute,

krave, 11 jih je bilo, "proizvedle" 56 l mleka dnevno, zaradi pomanjkanja dobre krme (boljše travnike je dom izgubil z agrarno reformo, krmila s pobočja ljubljanskega grada pa ni zadostovala) so znogle le borih 42 litrov. Tako ni bil izpolnjen plan 6700 l obvezne oddaje mleka za leto 1946 "Mlekoproduktu". Če je oblast upoštevala neugodne okoliščine, ali pa so krave, oziroma upravo doma, dolcetele sankuje, ni znano...

*
Leta 1946 je Rdeči križ Slovenije poslal Marijanšču en zabuj zobnega prahu za gojence (zobne paste še niso poznali). Prošuji uprave doma za dodelitev zobnih ščetk pa RK ni ugodil.

*
Kako je (ne)naklonjenost Josipu Brozu vplivala na strogo vzgojnih ukrepov...

Spomladi leta 1946 se je v Marijanšču "zgodila" prva povojna izkušitev gojencev. Gojenec Mežan Vinko je bil kaznovan z "ukorom delegata (ravnatelja) z izključitvijo, ker je na tablo v učilnici in ob prisotnosti gojencev napisal: "Tito je pravica!"

Gojencu Menari Janez, ki pa je v nasprutju z nesrečnim Mežanom maršala Tita cenil, jo je "odnesel" malo bolje. Kaznovanje je bil z "ukorom delegata" ker je bil pobudnik zahteve, da se iz Marijanšča odstranijo slike papeža in Kreka ter se nadomestijo s Titovimi in Staljinovimi...

*
Mesečne oskrbnina gojencev se je v poletju šolskega leta 1945/46 zvišala za 100%, s 300 na 600 din.

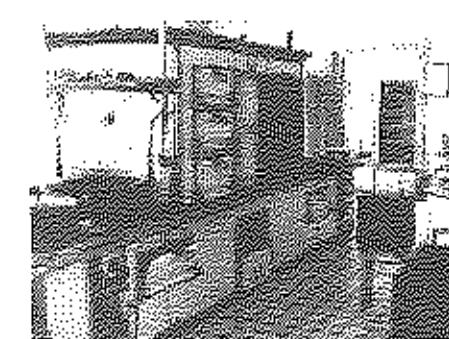
Vojna proti ščurkom (1945 - 57)

Ščurki naj bi prišli v dom leta 1945 s preselitvijo nemogli starčki iz Mestne

Marijanšče je bilo obdano z zidom in železno ograjo ob Poljanski cesti, glavna, 3 m visoka vrata, so odpirali ob prvem svetu, zapirali ob 22 ur.

Blagodejni vpliv ameriškega mleka v prahu na zunanjji izgled gojencev

V težkih povojnih časih je bila vsaka pomoč zelo dobrodošla. Humanitarno pomoč iz raznih držav, največ pa iz ZDA,

ubožnjec na Japljevi ulici v »Konviktu« - tako se je imenoval del Marijanšča zgrajen leta 1910, današnja stavba A.

Starčki so poleti 1948 preselili na Bokalce in v Cukrarno. »Konvikti« so prebelili in temeljito počistili in razkužili. Očitno pa je del ščurkov ta »pogrom« le preživel, saj so se še naprej imožili in širili po slavni, še posrej so imeli radi temučne shrambe in kuhinjo. Ponoči, ko so te življive najbolj aktivne, jih je bilo mogoče v kuhinji nabrat za celo skledo... S tem mnogo številčnejšim nasprotnikom so delavec DIC-a bili necnaki boj še vrsto let. V vsakoletnem proračunu je bila pomembna in neizogibna postavka tudi: nabava sredstev za boj proti ščurkom! Odločilno bitko je dom izbojeval še le leta 1957 in končana je bila 12-letna vojna proti trdoživemu nasprotniku.

*

Leta 1947 je bil glavni kuhan v domu Maligoj Bruno, Italijan po rodu, ki je prej kuhal v znanih hotelih po Evropi in Ameriki. Kuhan je odlično obvladal pet jezikov, le slovensko ni zнал...

*

O prostovoljnem delu in svetlih vzgledih...

Gospodarski del kompleksa bivšega Marijanšča (hleve z živino, svinjake, kurnike čebelnjak, rastlinjak, kozolec, skladiščne šupce in 3 ha njiv in vrtov med Poljansko cesto in Šaraničeve ulico) so imenovali »Ekonomija«. V hlevih in na polju je bilo vse leto veliko dela in zaposleni na »Ekonomiji« niso zmogli vsega sami. Ljudska oblast je maja 1946 dodelila domu 10 nemških vojnih ujetnikov iz taburišča na Rožniku za pomoč pri delu na »Ekonomiji«. Tudi gojenci (mena vsi brez razlike) so prostovoljno pomagali pri raznih opravilih. Zagotovo jim to delo ni bilo težko, saj jim je bil svetaj vzgled sam upravnik tov. Ljubič, ki je ob nedeljah dopoldan lastnorocno počistil vse hlevy... To je bil šolski prijmet resničnega udejanjanja znamenitega povojnega gesla: »Vsi za enega, eden za vse!«

*

V polletnih počitnicah 1947 je 160 gojencev doma sodelovala v delovni akciji na progi Šamac-Sarajevo.

Neznosna lahkočnost razraščanja birokracije.

Uvedba centralističnega vodenja gospodarstva in življenja naselij, je dala birokraciji neslutenc možnosti za manjšinski vzpon in razcevi. Uprava doma je morala vsak mesec v letu 1947 poslati Ministrstvu za prosveto LRS (Ljudske republike Slovenije) šestnajst (16) različnih poročil: vzugljivo, mladinsko, finančno, personalno... Prav tako je bilo potrebno javiti vse potrebe za tekoče poslovanje dijaškega doma, recimo pisarniške; uprava je prijavila kar 59 čovrstnih potreb in med njimi: 6 ducatov navadnih svinčnikov, 30 pol »karbon« papirja, 10 pol pivnikov, 6 mehkih radirk, 2 tavnila, 1 škatlo navadnih peres, itd...

*

Leta 1947 je bilo v domski knjižnici 3187 knjig, 1953 pa le še 900!

*

Velikopotezni načrti 1. Petletke.

Leta 1947 se je v tedanji Jugoslaviji začela 1. petletka, ambiciozni načrti za prenovo gospodarstva in družbe naselij.

Tudi zaposleni v DICu so pripravili velike načrte za svetlo prihodnost: 1.1.1947 je sindikalna podružnica sprejela okvirni petletni načrt, v katerem je predlagala, da se vsi ljubljanski domovi združijo pod enotno administrativno in finančno-ekonomsko upravo s sedežem v DICu seveda. Ljudska oblast je ta "genialni" načrt podprtla in seveda ustvarila pogoje za združitev. Ministrica za prosveto tov. Lidiya Šentjurc je maja 47 prepovedala delovanje verskih dijaških domov, tudi semenišča. Najprej sta se združila DIC in DAČ, v jeseni 1947 pa so se njima pridružili še ostali domovi in novonastali »mastedont« se je imenoval: »Združeni srednješolski dijaški domovi Ivana Cankarja, Ljubljana, Poljanska cesta 30a.

Žal pa se ta združba ni obnesta in že naslednje šolsko leto je prišlo do razdružitve.

*

Oktobra 1948 je uprava doma prosila Mestni ljudski odbor za 20 l vina za zakusko ob prilikah sprejema učiteljišnikov v KPI...

Tricikelj

Dom je za večje in težje prevoze uporabljal voz s konjsko vprego, za manjše prevoze pa bi rabili kaj manjšega in bolj mobilnega. Ljudska oblast so za to prosili za tricikelj in ga tudi dobili. Žal pa je bil ta »vojni veteran« precej »zdelan«, gume so bile preperle, zlasti notranji plasti. Da bi ga usposobili za vožnjo, je uprava doma naslovila na tovarno »Sava« v Kranju nadvse prepričljivo pružajo: "... navedene dimenzijske plošča za tricikelj smo že iskali po vsem našem planetu, pa jih nikjer ni mogoče dobiti, zato prosimo, da naši preostri ustrežete in jih čimprej pošljete!"

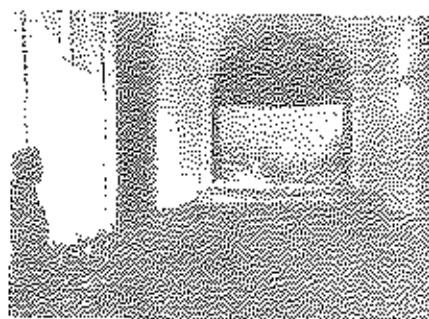
*

Za začetek »počitniškega turizma« v DICu šteje najbrž leto 1949, ko je med poletnimi počitnicami v domu prenočilo 2500 gostov - največ šolskih ekskurzij. Zasluzek od teh »turistov« bi bil kar dober, če bi ti bolj spoštovali domsko, oziroma ljudsko imovino...

*

In domska kapela je kulturno-prosvetna dvorana postala...

Dvorana v 2. Nadstropju Marijanšča je bila premajhna za vse številnjice proslave, nastope in (politična) predavanja, zato so »odgovorni« v DICu

začeli iskati primeren prostor za te namene. Domska kapela, ki da je svoje »poslanstvo« že izpolnila, se jim je zdela najbolj primerna. Kapela je bila zgrajena

okrog leta 1885 in so v njej maševali vse do leta 1947, ko je na Božič zadnjie maševal prof. dr. Janez Oražem. V poletnih počitnicah 1949 so kapelo začeli prenavljati, sama prenova pa je bila resnično zelo »preudarnac in »praktičenac: klopi so prenesli v jedilnico, obnovili so tla, zakristija je postala garderoaba, oltar je postal oder, nova električna napeljava in žarometi so zamenjali večiki lestenev (izginil neznano kam). Na koncu so odstranili še zunanjji, najbolj viden simbol kapele - zvonik, ki so ga enostavno podrl. Velik žamčni zaslon za oder, ki ga je podaril mestni odbor OH, se je prvič dvignil ob slavnostni otvoritvi 27.4.1950.

*

Samostojno partitska celica KPI je bila v DICu ustanovljena 1947 pod vodstvom upravnika doma, štela je 4 člane. Tudi kasneje, celo v »najboljših« letih ni štela več kot 12 članov. Pisec kronike trdi, da je bilo med zaposlenimi in gojenci v rosnici več članov, ki so pa članstvo »zatajili«, »izkoristili« pa so ga le za napredovanje ali ob zaključku šole...

*

Resna zgodba s srečnim koncem.

Povojna leta je bilo med gojenci DICa več kot trejtina vojnih sirot. Eden takih je bil tudi gojenec Boltar Jože - Černovšek, ki je bil v dom sprehjet spomladji 1946. V edinem dokumentu, ki ga je princpel s sabo, je bilo zapisano, da so mu starše ubili ustaši. Upravnik doma je s poimcojo rdečega križa zvedel, da je Jožetova mati najbrž še živa. Začelo se je mučno poizvedovanje, ki ga je Jože Boltar sam nadaljeval tudi po odhodu iz doma 1949. Sled za izginulo materjo ga je vodila na Hrvaško, v Slavonski Brod, v Zagreb in nazaj v Ljubljano. Končno, po treh letih iskanja, je enamo našel živo in zdravo v »Cukrarni«. Torej sta tri leta, ko je bil Boltar Jože gojenec v DICu, preživel 100 m narazen, ne da bi vedela drug za drugega...

*

Nižješolci, ki so sodelovali s sošolkami iz DAČa v raznih krožkih, so se od njih nalezli naglavnih uši. Prvo in drugošolci

ANKETA

Tradicija: Breme, izziv ali bogastvo,...

so se morali ostriči »na balin«, tretješolci pa »na krtačo«. Dom je od Epidemološkega zavoda dobil 2 kg praska DDT, s katerim so posipali ostriženc glave...

*

Upor osmošolcev

8. 10. 1950 se je v DICu »zgodila« demonstracija pravcati gladovni štrajk gojencev zadnjega letnika gimnazije. Tega dne so gojenci za večerjo dobili pogrete ostanke kosila in še čaj ter kruh povrhu. Čeprav so (morda) vsi ostali gojenci in uslužbenci doma večerjo pohvalili, so ju osmošolci zavrnili. Krožnike z nedotaknjeno hrano so zložili na steno mize v obliki križa. Uprava doma jih je pozvala, da naj sami povedo imena organizatorjev štrajka, vendar osmošolci tega niso storili. Uprava je zato kar suma »določila« krivec in še isti večer so bili na podlagi sklicpa pedagoškega sveta izključeni širje osmošolci: Michle Anton, Peterlin Vojko, Žumer Ljajc in (najbrž najbolj nedolžen med njimi) Arko Franc - sedanji vzgojitelj in pedagoški vodja v DICu. Resnično, kako kruta so bila lahko taka »hitra sodišča«...

*

Ob koncu šolskega leta 1951/52 je bil v DICu prvič maturantski pleš in svečana večerja.

Rado Rotnik

Vso našo bogato ustvarjalno oz. umetniško zgodovino kazi notorična resnica, da so nekateri izjemni umetniki ta svet zapustili v povsem bednih življenjskih razmerah: van Gogh, Mozart, Beethoven... Tudi pri Slovencih je bilo pogosto tako: v Prešernovem času je veljal za najuglednejšega in najbolj cenjenega literata - Koseski; danes ga je edplaknilo na rob spomina. V Cukarjevem času je podobno visoko mesto pripadalo Govekarju, Cankarjeva beda v življenju in tudi zelo piše razumevanje njegovega dela pa sta razlog, da se je ta veliki Slovenec med ljudmi počutil kot trjec.

Ob jubilejnem letu s ponosom prebiramo seznam bivših DICarjev in čutimo odgovorno zavezanost tradiciji, ki je zmeraj in marsičemu navkljub trdoživo ohranjala vero v ustvarjalno delo in svobodo misli. Na kakšen način ta tradicija zavezuje naš čas, je vprašanje, ki ga prepričamo dijakom v razmislek, saj so prav oni tisti, ki v sebi nosijo prehujajoče se talente, navdihe in prve iskre ustvarjalnosti. Vzgojiteljem pa ostaja vprašanje, ali po takih letih razvijanja naše stroke zdaj vendarle med svojimi dijaki lahko labmo Prešernu od Koseskega, Cankarja od Govekarja, ali kakor ta problem v kontekstu svetovne umetnosti ponavadi označuje znana dvojica: Mozarta od Salicrij? Ali je sodobni učno-vzgojni pristop dovolj odprt, da v njem svoj delež vzpodbude najdejo tudi tisti, ki rušijo tradicijo, ki ne sprejemajo utečenih poti, norm in konformizma, niti tremtne slave ne - z eno besedo kritični duh(ovi)? Takšnc - namreč "kritične", "dilectante", "destruktivce", "anarhiste", "izmeške družbe", "neprilagojenec", "zgubec", "pijamec", "sanjače", "večne študente" ipd. - takšne smo z zaničevanjem v preteklosti pogosto videli tiste, ki so bili najboljši med nimi in daljnovidnejši od nas. Pa danes?

»Biti »kritičen«, »neprilagojenec«, »individualist« pomeni biti drugačen od večine. To pa je tudi danes, še posebej v pedagoški stroki, še vedno nezačeljeno. Kot da se pedagogi tega bojimo, kot da bi s priznavanjem in toleriranjem drugačnosti - ogrozili sebe. Tudi v DICu smo, ne dateč nazaj, na nek način »odvrigli dijaka, ne glede na to, da smo se vsi sirinjali, da je izredno nadarjen. Prevladalo je načelo, da preveliko odstopanje od pravil ruši naše ravnotežje. Zaznati ustvarjalnega duha v drugačnosti zahteva od pedagoga visoko stopnjo znanja, duhovne širine in senzitivnosti. Upam trdit, da je danes med pedagogi vedno več takšnih, ki ne le da zaznavajo ustvarjalno drugačnost v dijaku, temveč so jo sposobni tudi spodbujati. Časi so danes veliko bolj naklonjeni drugučnim in ustvarjalnim. To prinaša pluralni, demokratični sistem že sam po sebi. Pa vendar to ni že garant za večjo ustvarjalnost ljudi. V zgodovini so nekatera najlepša umetniška dela nastala iz hulečine duha ljudi, ki jih je družba postavila na rob.

Biti duhovno ustvarjalen danes, v potrošniški družbi, ki z najbolj prefinjenimi in skritimi metodami upere in usmerja človeškega duha, je na nek način veliko težje.«

M.Petelin

«V čem je naš čas danes drugačen od tistega v času Prešerna, Cankarja, Tuvčarja? Na to vprašanje si lahko odgovarja vsak s svojega zunega kota. Za že odkrite talente je danes mogoče res več možnosti, ki pa jih dušijo komercialni duhovi. Kako je s talenti v DICu?! Sam sem bil že večkrat presenečen, kako so se uveljavili dijaki, ki svoje nadarjenosti v dij. domu niso kazali, nekateri bolj razpoznavni pa se niso razvijali naprej. Pravi umetnik ima v sebi močne silnice, ki se bodo slej ko prej uveljavile, veliko drugih, manj nadarjenih pa se tudi izraža na takšen ali drugačen socialni način. V kakšni meri bodo uspešni vsi ti, pu je

precej odvisna od nas vzgojiteljev, od naše »širine«.
Aljoša

»Močno dvomim, da smo danes bolj sposobni pri odkrivanju in prepoznavanju pravih talentov, saj je naš čas preveč naklonjen upozorjem z mobilitero, šolski sistem pa je zelo omejen na strogi učni uspeh. Že v osnovni šoli smo učence obremenili z zbiranjem točk, ki so pogoj za nadaljnji vpis in to ponavljamo tudi v srednji... Tako snabiranje točka učencu

SE VEDNO TEKNUJEMO V NOVEMU... USPEHU

ALJOŠA ČAPETIĆ

utesnjuje in ga po mojem mnenju omejuje tudi v vsebnostnem razvoju, saj lahko spodbuja egocentričnost in negativno tekmovanje namesto sodelovanja. Vprašljivi se mi zdijo tudi kriteriji. Če so bili nekoč med geniji tudi sanjuči, večni župani, ... je takim danes zagotovo že ležje.«
Marija

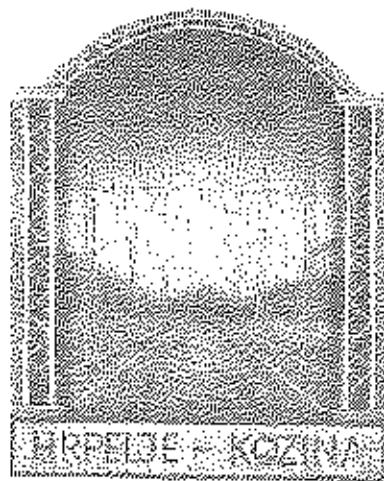
»Često smo vzgojitelji skupaj z dijaki preobremenjeni s skrbjo za to, da čim bolje (ali pa sploh) opravijo svoje ne majhne šolske zahteve in pričakovanja ter pogoje, ki jih morajo dijaki izpolniti, če naj v sedanjem sistemu šolanja dosežejo željene formalne izobrazbene cilje. Tolkio slabše, če ti niso pravilno izbrani, ali so izbrani po sili razmer! Mislim, da se zato kaj hitro lahko zgodi, da »odpadajo«, ozidejo in »izginejo« - celo precej hitreje kot nekdan!«

Za tiste pa, ki so imeli možnost odločiti se prav, vidim v domu (in tudi doma) možnost dovolj vzpodbudne klime - ob predpostavki boljših materialnih pogojev. Na nas je, da se zanje potrudimo, saj vemo, kaj potrebujejo.«
Vera

»Ali povprečen človek lahko prepozna nadarjenega posameznika? Ali je lahko šolski sistem pisan za izjemne posameznike? Življenje teži k ravnanju, inertnost pa človeka prilepa na udobje, ki ga ponuja utečena pot. Vsaka spremembu in prihod prelomno novega

prinašata s seboj krizo in preobrat, česar pa človeštvo oz. družba ne sprejemata prostovoljno, ali celo z radostjo. Precej podobno pa je z osmehom, ki so znanilo in mast med starim in novim: samo nekateri jih prepoznaajo, večinoma pa njihova usoda uresniči staro »šablono« z vsemi hotečimi lastnostmi in nujnimi vred. Se je tenu mogče iztrgati, ali pa naj povzeto po Cankarju najprej velja, da nuj se oberi, kdor je lažni umetnik, in tukaj s tem dodatkom, da hodo prave umetnike obesili drugi? Naj razmislim v kontekstu našega sveta v malem, torej DICa!

Na eni strani mi, na drugi oni; vmes pa igra in spopad. Ali znotraj tega dijake lahko prepoznamo kot talentirane? In če jih - ali naj je potem naše ravnanje do njih vpriviligirano? Nadarjeni otroci v svojem ravnanju najpogosteje niso nič bolj zreli in odgovorni od ostalih, celo nasprotno. Se pravi, da mora biti naše ravnanje, če naj bo odgovorno, prej »trdno« kot »mehko«. Ostaja pa vprašanje, kaj lahko prispevamo k temu, da se njihov talent razvija. Odgovor je lahko povezan z »rahilanjem« določenih pravil, ali pa tudi ne. Izjemnih posameznikov namreč ne porajajo dobre (ali slabce) okoliščine, te pa jih tudi zatrepi ne morejo kar tako (celo niti šolski sistem v »permanentnih reformah« ne). Seveda okoliščine delujejo kot stimulativne ali kot zavirajoče (te pa so za marsikoga prav

Alekšij Kobal, Železniška postaja Kozina, mešana tehniku 1994

tako »stimulativne«) in ena izmed pomembnih »okoliščin« smo tudi pedagogi. V tem smislu mora biti naša vloga predvsem mentorska. Vprašanje nadarjenih učencev je - kot kaže - v sodobnem času povezano s podobo

vzenavskega učitelja, ki po potrebi zaostruje nesmiselne situacije ter učenca sili, da bi zmogel preseči z golj pričeteno racionalnost. Reševanje paradoksov je vrgodovinski rujevalni filozofski in umetniški, šolski sistem in splošne družbene okoliščine pa lahko za današnjo raba kar ustrezajo temu namenu. Sicer pa: že v semenu je skrit plod in najlepši cvetovi rusejo v divjini ter se obdajo z bodicami.« Drago

Dijakom DICa pa v kontekstu praznovanja spoštljive obletnice doma in hkrati z ozirom na posebno lastnost našega aktualnega časa, ki je pred vasimi očmi »scen« vso povojno tradicijo kot bi mignil, zamenjal pa jo je z neko »novo staro« tradicijo, oziroma je morda celo ostal brez nje, mladini in neobremenjenim torej tole preprosto vprašanje v razmislek:

Kaj pa tebi pomeni tradicija, se posebej ta, kakršno odlikava spisek tvojih uglednih predhodnikov v DICu, ki so nemara (tako kot ti?) v prav tem skitem koti te iste sobe previè prepoznali ustvarjalni klic v sebi in se soočili z njim?

»Najprej bi rad opomnil, da mladi smo obremenjeni; živimo v prav takem svetu kot vi. Smo pa še na slabšem, ker nismo vajeni tega sveta, ki nam v času, ko odrasemo, neprestano spodnja ideale, v katerih smo bili vzgajani. Tradicija slavnih in uveljavljenih prednikov me ne obremenjuje. Sem mnenja, da upenost v ustvarjanju ni tisto merilo, ki naj bi ga človek za vsako ceno skušal doseči. Tako ali tako pa ne moreš zgrešiti poti, če hudiš dva koraka za svojimi stopinjam. Hočem reči, da te že samo delovanje (ustvarjalno) pripelje do nekih spoznanj in tudi rezultatov. Je pa lepo slišati imena ljudi, ki so predhodno živelji v našem domu in so se srečevali s podobnimi izzivi. Jaz se s tem ne bi ponašal, je pa dobra promocijska finta.« Roman

»Dejstva: Imamo bogato tradicijo. Slovenci smo nerazumevajoči do umetnika in njegove umetnosti. Vedno iščemo in hočemo nekaj več, v bistvu pa že imamo vse tu. Nismo zadovoljni s tem, kar imamo. Staro tradicijo smo zavrgli.

Nove pa nimamo. Seveda pa je DIC najboljši dom v Ljubljani. Minjav si, le tvoja dela so tvoj spomin. Cankar se je tega zuvedal. Kaj mislim? Ne mislim. Mi smo ljudstvo, ki živi na rubu Stop.

Boštjan

»Ponosni sva na dejstvo, da vsaj v nekem smislu nadaljujeva tradicijo DICa. Pa kakršnakoli že je. DIC je res vreden svojega imenu, ki so ga ustvarjali vsi znani in manj znani džaki.

Nemara pa se je v naju res prebudila nekakšna želja po ustvarjalnosti, katere povod je bila ta stara stavba DICa, pa najbrž tudi Pozitiv (iz uredništva so letete vzpodbudej). Tradicija mi pomeni nekaj lepega in mislim, da je prav, če jo skušamo nadaljevati.«

Maja & Jasmina

»Mislim, da dejstvu, da so pred menoj tu živelji danes priznani glasbeniki in drugi umetniki, name ne deluje tako, da bi bil obremenjen v smislu: »Tudi jaz tako, to je prava pot». Ustvarjalni duh lahko vsakega sreča nekje, mogoče tudi v DICu, v nekom pa se lahko prehudi tudi čisto nekje drugje. S preteklostjo se res ne obremenjujem. Lahko bi rekel kratko mulo: »Pa kaj zato?«. Pa tudi če v sumem sebi svoje žilice ne bom razvijal na poti v zvezde, si res ne mislim očitati, ker je mnogim v DICu uspelo.«

Dejan Brečko

»Tradicija tega doma je, glede na to, koliko znunih (takrat neznanih) vsebkov je v njej vpreživelok, vsekakor bogata. Z velikim korakom, si upam reči, lahko stopi v svet in zakriči svoje hme, pove svoj naslov, hkrati pa že obrne nov list nove generacije. Tradicija je lahko tradicija samo, če skrbí za svoj podnadelek, kajti s prejšnjo, staro generacijo, bi naša bogata tradicija počasi zatonila. Vsekakor se tudi danes v neki sobi dogaja literarno osveščanje in tako se tradicija dograjuje, gradi pa se tudi sumozavest naroda in njegovega jezika, ki raste na koreninah tradicije. Da bi nas pa ta tradicija ne zapustila, ne smemo biti književno zavri, še posebej zdaj ne, ko smo mladi in se nam sveže misli vežejo iz minute v minuto. Zato je vsa (po)hvala voditeljem DICa, ki nam iz tedna v teden pestrijo razmišljanje z raznimi predstavami, predavanji, krožki, filmi... In nenazadnje tudi s časopisom, v katerem se bodo

II. žur pod mostom, junij 1996.

Foto S. Regent.

rezkrili novi spoganjki tradicije, talenti, ki dajejo vralcu iztočnico za razmišljanje in tako tudi nekakšno skupinsko kritiko, ki nam pomaga izpiliti tradicijo jezika in literarnega izružanja.«

Izidor

Dodatev vprašanje za Pozitivec (in ostale prostovoljce!)

J. Murn Aleksandrov je bil eden najzgodnejših gojencev Marijanča, predhodnice DICa. Njegova in Kettejeva žalostne smrt v cukrarni sta vam znani. Razmisi.

Ali je cukarna zate sinonim za življenje nerazumljenega in izobčenega (slovenskega) umetnika ter s svojim počatom marginalnosti "zibelka (slovenske) umetnosti"? Je cukarna mit? Je cukarna tista osira krivica, zoper katero se je potrebno boriti in jo preseči (nenazadnje so 20.stol. obeležili Picasso, Borgnes, Stravinski - vsi po vrsti zelo priznani že za žive dni), ali pa je takšna ali drugačna "cukarna" nujna in neizbežna usoda neprilagojenih, daljnovidnih in upornikov? (Z drugimi besedami: zberi se in razmisli še enkrat, ali res želiš postati slovenski umetnik? Ali pa danes mogoče to niti ni več tako slab?)

»Mislim, da je danes postati umetnik lažje kot tiste dni. To nam kažejo tudi ljudje, ki imajo status umetnika, pa to vendarle delajo zaradi denarja, kar je nesmisel. V vsakem od nas se storiva majhen del umetnika in če to čutimo, mislim, da je prav, da se izrazimo in s tem obogatimo tudi ostale. Mislim, da je smisel umetnosti v tem, da dajemo drug drugemu.«

Dejan

Cukarna (kot zgradba) nas s svojo zmanjšljajo opominja na svojo žalostno tematičnost. Kot, da je smrt pustila svoje vgrafe po vsej notranjosti in zdaj (še vedno) režijo na naša življenja. Zibelka slovenske umetnosti pa bi lahko bila (po majem vedenju) le za Kettejeva in Murnovo umetniško življenje. Če se zgradbu jemlje za eno takih pomembnih vstopajajočih slovenske umetnosti, bi se jo lahko (po mojem mnenju) prenovilo, ne pa da se po njej svinja in se tako sramotno pozablija njen bistvo. Z malo večjo zavednostjo nas vseh pa morda postane celo mit. Ko govorimo npr. o Murnovem življenju in delu, zaključimo s cukrarno kot s poslednjo postajo njegovega življenja. Morda nam je njeno bistvo premalo znano in jo zato jemljemo kot navaden podatek. Vsekakor se moremo ob njej zaveduti, da smrt doleti vse, pa če je to v cukrarni ali pa na borzi.

Morda je cukarna že uavdihnila kakega mladega umetnika, da bo prestavil njeni mesto v umetnosti za kako stopničko više. Kakorkoli že, za svojo umetnost bomo

jubilej

Slovenci že znali poskrbeti, zato pa seveda ne smemo delati razlik med gmočno podprtimi umetniki in pa »mladimi Cankarji«. Obaji so dovolj sposobni ustvarjati, kako jih (oz. nas?) bo dočakala smrt, bodo brale nove generacije in tako umetnost ne bo počivala, kot to počnejo od smrti pozabljeni temični graffiti v cukrarni.«

Izidor

»Biti umetnik danes nisi ni nevemškšen problem več. Seveda, če te razumejo in ravnašo s teboj kot z ostalimi ljudmi. Kajti konec concev je vsak poklic umetnosti. Včasih so umetniki pristljeni – v določenih situacijah – ali pa tudi hočejo ravnati drugače kot bi kdo drug. To morda drugi obrazuju, toda to ni nič slabega. Če si drugačen, še ne pomeni, da si slab. Glavno je, da imuš dobro srce, da si pripravljen pomagati in da misliš dobro.«

Cukarna je mogoče včasih res bita zatočišče nerazumljenih ljudi z žalostno usodo. Ampak včasih je bilo včasih. Danes se najbrž še najde kak obupanec, ki toži, da ga svet ne razume. Toda vprašati se moramo, ali so njegove tožbe utemeljene. Morda pa od ljudi le zahteva več, kot bi mu bili oni pripravljeni dati.«

Jasmina & Maja

»Sam sem prepričan, da nikoli ne bom umetnik v nekem poetičnem, idealističnem smislu. Je pa res, da ljudstvo ni doraslo, ozirama ne razume določenih genijev, ki s svojo osobnostijo ne morejo prebiti časovnih in čutnih pregrad do kompromisa s svetom. Če taki umetniki niso socialno močni, je cukarna neizhežna. Boriti se proti cukrarni je vnaprej izgubljen boj. Bohemstvo je treba prerasti in poiskati svoja pot, mogoče

poiskati novo definicijo za pojmom umetnika, nikakor pa se javno zavzemati za cukrarno kot mit in pravilno pot. Treba je preživeti tako ali drugače.«

Roman

»Mislim, da je problem v nas samih. V Slovencih. Narodu, ki ni preveč razumljiv drugim. Ne znamo si poveduti nekaj lepega. Ne moremo primerjati Cankarja, Prešerna s Picassojem, Borgesom. Oni so živelji v drugačnem okolju in družbi. Niso poznali cukrarme. Ni jih skrbelo, kaj bodo jedli za večerja. Cukarna pa nam pove, da ne znamo spoštovali svojih pesnikov in ljudi, ki so drugačni in tako tudi razmišljajo. Še zmeraj jih ne znamo ceniti. Za slovenskega umetnika pa se ni kaj dosti spremeniilo.«

Boštjan

Anketá, ki smo jo izpeljali, ni običajna in v nekem smislu niti ni prava. Pomenila je le izločno vprašanje za razmislek o tradiciji, o umetnosti, o pedagoškem poklicu in njegovem poslanstvu, o začetnih sanjah bodočih ustvarjalcev, o mitu in realnosti, o tistih rečeh torej, katerih ni mogoče ujeti v kategorije, razrede ali celo v pravilne ali nepravilne odgovore. Njenih rezultatov zaradi tega ni mogoče analizirati; deloma pa tudi zato ne, ker jih je (pre)malo. Tem bolj se zahvaljujem vsem, ki so sodelovali z odgovori. Zdaj ste na vrsti bralci, da se tudi sami na tak ali drugačen način opredelite - do odgovorov in do tradicije!

Jernej Katona
član uredništva zbornika

Prodajamo materiale in orodja za slikanje, risanje, delanje ilustracij, grafik, modeliranje, lončarstvo, restavriranje kakor tudi svilo in barve za slikanje na svilo ter barve za slikanje na steklo...

Kupcem nudimo tudi strokovno pomoč, svetujemo jim pri izbiri posameznih artiklov, razložimo jim lastnosti posameznih materialov ter osnove postopkov ravnanja z njimi.

Člani in bralci Pozitiva lahko z Pozitiv kartico, oz. ustreznim izkazilom, (tega dobijo na sedežu Pozitiva), uveljavljajo 10% popust.

Evolucija strojev, tehnopoganska revolucija, neuroresničnosti, moč medijev....

Pojmi navedeni v naslovu zvenijo sila "nčeno" in zapleteno, vendar upam, da vas ne bodo odvrnili od branja. Njihovo vsebinsko pojasnilo sledi v nadaljevanju, za začetek pa pojasnilo, zakaj sem jih uporabil v naslovu.

Gre za besedne zveze (shitagme), ki so proizvod in odraz sodobnega časa. Sume po sebi že nakazujejo težnjo iskanja novih pojmov in besed, ki bi lahko bolje ubesedile resničnost novoporajavljivega sveta. Štejenje meja zavesti, s čimer se soočamo ob izteku 2. tisočletja, namreč ni mogoče brez novih poimenovanj in s tem novega jeziku.

Eden od pogojev za ravnotežje, ki ga poskušam vsakodnevno vzpostaviti v odnosu do neusmiljene dinamike vse hitre spremenjajočega se sveta, je ustrezno poimenovanje. Šele na ta način -torej z razvojem novega jezika- nam je omogočeno pravo razumevanje novih pojavov, saj se sicer izgubljamo v neizrekljivem. Ubesediti je potrebno tisto, kar je prava in živa vsebina življenja, kajti stare vsebine so vse bolj nezadostne in celo odrinjene na rob.

Svet, kakor ga z učinkovito zavestjo vidimo danes, se iznika racionalistični terminologiji (besednjaku), kakršno smo uporabljali doslej, in v glavnem temelji na preprostih dualizmih: ideja - materija, duh - telo, materija - energija, notranjost - zunanjost itd. Percepcija (dojemanje oz. sprejemanje) sveta v našem času je že bistveno drugačna: npr. ekologija je dosegla, da se pojmom okolja razširja v nas same, saj je "meja" prepustna; znanosti pa svoje definicije vse bolj nadomeščajo z opisi. Ti so sicer delujoči, niso pa več absolutno vefjavni, s čimer se tudi že močno izmikajo klasičnemu racionalizmu.

Morda zveri zahteva po novem jeziku kar nekoliko prevratno ali celo neuresničljivo, vendar pa je evolucija jezika nekaj, kar stopa v korak z evolucijo duha; kot rečeno, bi se sicer izgubljali onstrani hested in onstrani možnosti ubeseditve. Svojevrstna različnost govoril je namreč značilnost, ki jo opazimo ob vsaki primerjavah različnih civilizacij (primer ali opomba: beseda *to agaton* gr. in *honum* lat. sta v antiki pomenili dobrino, vrednoto, v našem ekonomiziranem svetu in času pa ju prevajamo bolj kot vrednost; po drugi strani pa so tudi sočasne civilizacije razvile pojmovno različen svet, saj velja kitajska beseda za krizo *wuwei* zloženka besed nevarnost in priložnost, v zahodnem svetu pa je pomen besede kriza veliko bolj enoznačen in negativen). Torej nas potreba po novem jeziku ne sme prestrašiti, češ da bo "nova resnica" napisana v nekukšni "latovščini", saj gre v prvi vrsti za to, da se ovemo nekaterih najbolj bistvenih značilnosti našega okolja in zavesti ter skušamo v skladu s temi novimi spoznanji opisati svoj svet na način, ki bo njemu lasten.

Evolucija strojev

Razvoj in razvelj zahodne civilizacije, ki je ob koncu 2. tisočletja postala prevladujoča civilizacija sveta, je neločljivo povezan z razvojem strojev. Stroji so človekov protičitni organ, s katerim obvladuje svet. To velja vse od uporabe kolesa, začetka uporabljanja naravnih surovin za pogonsko energijo mehaničkih strojev, pa do elektronskih možganov. Misel, da si je človek prilastil stvarnikovo vlogo iz bibličnega izročila, in poslej tudi sami ustvarja po svoji podobi, ni nova. V zgodbi o Golemu (G. Meyrink), ki izhaja iz hrvatske tradicije oz. mitologije, je npr. opisan primer, ko Rabin (židovski duhovenec) s pomočjo mistike (kabal) ustvari človekarabota, da bi mu služil. S podobno temo se ukvarja tudi kontroverzni roman M. Shelley "Frankenstein", večkrat uprizorjan v filmu. V obeh primerih se zgodba konča svarilno. Človek robot, kateremu so etičnost in pozitivna čustva tuja, se obrne proti svojemu stvarniku in ga uniči.

Zgodba se s svojim moralnim podkonom še dandanes razлага kot svarilo, čeprav izgublja na svoji moralični moči. Strah pred lastnimi stvaritvami, katerih vrh predstavljajo elektronski možgani, virtualna, nano tehnologija ipd., namreč vztrajno slabí. Temu sta botrovala vsaj dva razloga. Prvi je povsem pragmatične (praktične) narave in slomi na dejstvu, da je "demontirana" tehnologija (npr. PC in ostale elektronika) vstopila v naše domove in jo zaenkrat (vsaj zdi se tako) obvladujemo.

Drugi razlog je globlji in bolj solisticiran: povezan je z dognanji sodobne znanosti in z zavestjo o spremembji paradigm (temeljnega civilizacijskega vzorca, ki vključuje njegove kulturne, civilizatorske ter druge zgodovinsko pridobljene vrednote ter določitve). Človek se s svojimi stvaritvami vred (in celo preko njih) ponovno vrača k ključnim življenskim in bivanjskim vprašanjem (ta vprašanja so v domeni filozofije, natančnejše ontologije). Naša novodobna spoznanja nam onemogočajo preprosto elično delitev na dobro in slab, ki je bila v splošni rabi in navadi doslej (čeloma tudi zaradi močnega vpliva krščanstva na osnovne vrednote zahodne civilizacije); danes svet poskušamo doumeti v vsej njegovi kompleksnosti in celoti.

Tehnopoganska revolucija in okusi prihodnosti

Tehnologija, ta otrok zahodne znanosti, je usmerjena v empiričnost ter praktično uporabnost in je za potrebe znanosti razvijala orodja, ki so le-tej omogočala vzpon v višja in v subtilnejša področja raziskovanja. Za trenutek odmislimo stranske učinke in "demonske" razsežnosti, ki v svoji neodgovorni uporabi visi kot demoklejev meč nad usodo planeta. Priznajmo, da je tehnologija

prispevala k novemu kozmološkemu pogledu na svet in nas je povrnila k večnim vprašanjem: k vprašanju o človeku, o njegovem odnosu do stvarstva v celoti ter o človekovem položaju v vesolju sploh.

Gre za koreniti zasuk, ki se ga povpročni zemljani še ne zaveda dovolj: Pomagala, s katerimi se je namenil popolnoma proučiti in podrediti si stvarnost, so ga na višji ravni povrnila nazaj k samemu sebi. Dosegli smo točko, ko se je človek začel zavedati, da so

njegovo tehnološke stvaritve projekcija njegovega lastnega bitja in njegovih lastnih sposobnosti.

Najnovejši dosežki računalniške tehnologije nas torej vodijo v področje duhovnega. V tem pogledu je posebej zanimiva tehnologija virtualne realnosti (ali navidezne resničnosti, v tekstu naprej VR), saj nam ta s pomočjo računalnikov ter ustreznih pomagal (npr. rokavic, oblike in seveda cyber čelade), ki služijo kot vmesniki (senzorični prevodniki), omogoča ustvarjanje VR in celo gibanje v njej.

VR presega meje racionalnega dela umna, ki ga je doslej že dohitela umetna inteligence, in prodira v njegove iracionalne dele,

torej na področje psihološkega, duhovnega, kreativnega. Le vprašanje časa je, kdaj bo tehnologija VR sposobna ustvariti tolikšno stopnjo simulacije sveta, ko te ne bo več mogoče razlikovati od resničnosti same. Seveda je zelo zanimivo vprašanje, kaj vse bo tak dosežek omogočil in ponujal (čeprav gre tu pravzaprav za populistično atrakcijo v funkciji zabave in praktične uporabnosti), vendar pa je še veliko bolj zanimivo, kaj bo tak dosežek pomenil. Na tej točki se

namreč stočujemo z metafizičnimi vprašanjimi, ki ga poznata tako vzhodna kot zahodna ezoterika (veda o duhovnem) in govorita o prividnem svetu in o iluzornosti človeškega bivanja (življenje kot sanje oz. privid). S pomočjo VR to filozofsko gledišče dobiva svoj "materialni" dokaz oz. dodatno razsežnost.

VR izganja krščanskega avtomatiziranega boga in njemu podrejenega bogaboječega človeka. Potevajočno ga postavlja v bogu enakopraven položaj: ustvarjati svet po svoji podobi, in kar je še pomembnejše oz. v resuici "božansko": odgovarjati za svoje početje in biti enakopravni del ustvarjene celote.

Človek se ponovno vrača nazaj -tukrat pa seveda na višji zavestni ravni- v poganstvo, kjer sta bila človek in njegovo okolje

(svet) živa in poduhovljena. Hipoteza o Gaji (gl. prispevki na to temo) temelji na tem izhodišču. Življenje obstaja le kot sonovisna celota, kar pomeni, da so sestavni deli živi in funkcionalni te v odnosu do celote, ki je večja kot vsota posameznih delov.

Po drugi strani so prihodnje tehnologije s svojo subtilnostjo njegova edina perspektiva, pri čemer je treba imeti v mislih realno ekološko-demografsko stanje sveta (demografija; veda o prebivalstvu in njegovi rasti).

Prenaseljenost, neracionalno ravnanje s planetarnimi energetskimi in surovinski viri ter njihova izraha ne dopuščajo več nobenec druge alternatice. Na srečo pa danes že lahko zatrdbimo, da je "alkimija" prihodnosti zmožna doseči raven, kjer bo s tehnološkimi procesi možno iz snovne stvarnosti (materije) pridobivati subtilne kemične prvine in substance, ki bodo z minimalnimi posagi v naravo nadomestile klasične energetske in prehrambne vire ter se bodo po svojih lastnostih in zmožnostih celo približali nevrološkim danostim človeka.

Razvoj nevratnih omrežij je npr. že dandanes dosegel stopnjo, ko te predstavljajo dovolj realno kopijo možganov in jih je mogoče uporabljati za proučevanje človeških možganov samih (postopek se imenuje konveksionizem). Omenjeni primerek je le začetek neslitenih razvojnih možnosti s področjem t. i. umetne inteligence. Že v bližnji prihodnosti se nam obeta bazična spremembra v tehnologiji, ki naj bi kemične privine in spominske molekule, npr. silicij, zamenjali bio-cipi, točneje proteiniske molekule. Ali bo to prispevalo k temu, da o računalnikih kot živih entitetah ne bomo več govorili, le v metaforičnem jeziku?

Kakorkoli že, vrhunski tehnološki proces nas tudi po tej poti vrha k poganskim vetrovatom, po katerih neživa narava, oziroma gibanje ne obstaja. Duh zemlje, njene notranjosti, gozdov, gora, močvirja... obstaja in sodobni tehnologiji ga bo uspeло prisklicati v življenje...

Vrnitev v sedanjost: Moč medijev in bolečina prehoda

Opisovali smo prihodnost, ki se nam v obrisi že prikazuje izza obzorja in rezapastljivo najavlja svoj prihod. Kot rečeno izbere opredeljenost, ki se nam v obrisi že prikazuje izza obzorja in rezapastljivo najavlja svoj prihod. Kot rečeno izbere opredeljenost, ki se nam v obrisi že prikazuje izza obzorja in rezapastljivo najavlja svoj prihod. Kot rečeno izbere opredeljenost, ki se nam v obrisi že prikazuje izza obzorja in rezapastljivo najavlja svoj prihod. Ali bodo računalniki dehumanizirali človeka in mu zavladala?

Nas svet, absolutne resnice ter "svetec" tradicije ugasa in na prvi pogled je vsakršna drugačna prihodnost strahujejoča. Takšno gledanje je povezano s človekovim težnjem po varnosti in po meritvenem zoperstavljanju sprememb, kar pa je v osnovi v nasprotju z dinamiko procesa, imenovanega življenje. Gibanje in spremembra ni sta le lastnost in bistvo človeške eksistence, temveč predstavljata temeljni zakon Univerzuma.

Kljucni del evolucije, pri kateri bi naj človeška vrsta odigrala posebno vlogo, je moralno zorenje in razvoj. Prav zaradi tega bo človek kot etično bitje in kot subjekt, ki je proizvedel svet, le-tega vedno presegal. Razvoj strojev je v tem smislu del razvoja zavesti, lekcija, katero nas uči, pa je sila pomembna.

Doba individualizma, ki je bila potrebna, da bi se človek ovedel svoje enklavnosti, se izteka v pondarenem individualističnem egozmuh z vsemi svojimi negativimi. Prihodnost se -tukrat obogatenju s pozitivnim izkušivom lastne individualnosti- ponovno obraca k skupnosti in k sodelovanju. To spoznanje postavlja sodobno tehnologijo in njen moč v povsem nov kontekstu. Ta ne bo več sredstvo za doseganje dominacije in prevlade nad drugimi ter okoljem, temveč bo služila v prid skupnosti in življenja.

Pristajanje: trda tla

Zaenkrat pa čas, v katerem živimo, po svojih simptomih se zmeraj odraža stanje negotovosti in dezorientacije. Nasilje, nelojeranca, agresija ipd., vse to so posledice ekonomiziranega materialnega sveta, s katerimi se neradi ukvarjamamo na način kompleksnega sodelanja s problemom. Pojave obravnavamo posamično, vročimo jih do nerazpoznavnosti, bržkono zato, da ne bi spregledali resnosti ključne točke, kateri se nezadržno približujemo. Ptičajoči ekonomski družbeni red je resno načel, kar pomeni, da bo potreben na novo opredeliti nekatere njegova osnovna načela, kot so npr. svoboda, demokracija, enakopravnost, pravičnost, ki postajajo vse pogosteje samo še izpraznjene parole, "puspeštev" negotovosti pa je eden njegovih glavnih indikatorjev (pokazateljev) taksnega stanja stvari.

Namen teksta ni poglabljati se v stanje "katastrofičnosti", temveč pokazati, kakšen je lahko negativni prispevek (zlorabe) tehnologij pri tem. Tu naj bo posebej izpostavljen prispevki tistih tehnologij, ki so povzete z medijimi. Prav mediji namreč najbolj vodno oblikujejo "nevrednost" sodobnega sveta.

Nagnjenost k senzacionalizmu, ki prestopa meje socialne patologije, skupaj z njim pa tržnoekonomski sistem, ki vidi v tem svoj interes, drožno tvorita začarani krog. Informacijsko "bombardiran" um povprečnega državljanja je izpostavljen vsemugotin hotenim in nujnostenim psihološkim pritiskom, kar seveda ni brez učinka.

Posledice tovrstne politične tortur, imenovane medijska vojna, smo v začetku devetdesetih lahko v njenem krvavem razpletu videli v pričetu razpadanja nekdajne skupne države Jugoslavije. Pri tem se velja nekoliko zaustaviti, saj nam lahko ta nesrečni, nam tako bližnji primer, še izostri osvetlevanje negativnega vpliva medijev. Vprašajmo se: Kako je bilo mogoče, da je mlada in nejobolj vitalna generacija mladinci takoj sprejela propagando in nacionalistično ideologijo "bolnih starcev" ter na koncu pristala na bojiščih?

Razen dezesterstev -ta so bila častna izjema- ni bilo niti enega resnega protivnjega gibanja, celo niti pri generaciji, nosilki rock kulture ne. Vzrok bo med drugimi potreboval videti tudi v negativni edukaciji umna te populacije v 80ih letih, ki ga je povzročil raznih video produkcij ter noselektivnost računalniških iger. Spominimo se zadnjih zadnjih balkanskih vojn, tudi male slovenske uveriture v njo: pripadniki mladice generacije so si načeli image svojih video idolov, se bojevali in na žalost prepogosto (zares) umirali.

Ali nas je dosegel "ameriški sindrom", ko se moralno se nedozoreti otroci brez najnega reflektiranja (raznisljanja) posledic, ki bodo sledile, odločijo svoj priljubljen scenarij iz sveta, s katerim -po pravilu je ta čim bolj krvav in brutalen- prestaviti v realno življenje? Lanski razviliti primer 20-letnika, ki je hladnokryuo pobil vse člane svoje družine, je bil, po pričevanju storilca samega, neposredno povezan s prav takšno konzumacijo pogrožne video produkcije. Temu bi morebiti lahko dodali tudi nedavni "šolski" dogodek, ko je 15-letnik skrajno kuuto in izprijetno napadel svojo učiteljico...

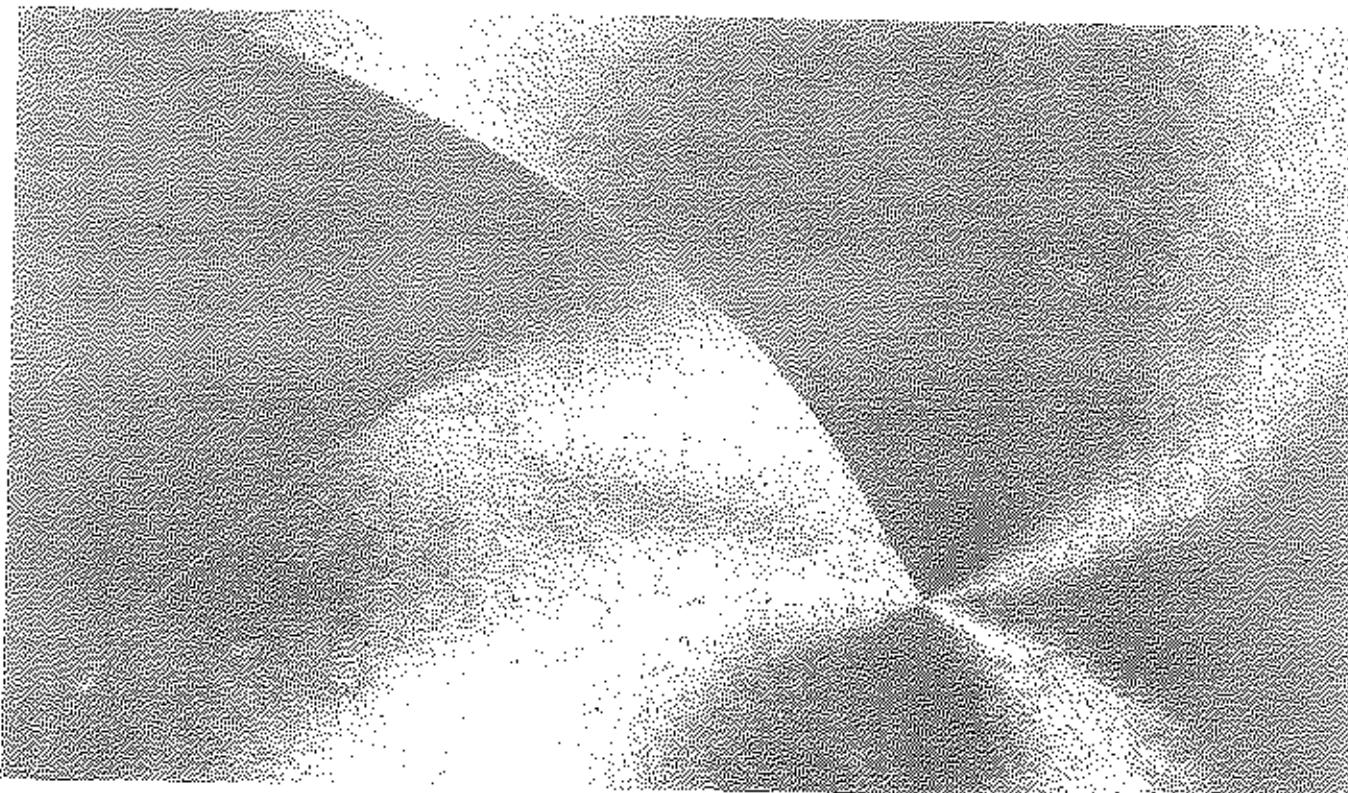
Prihajajoča tovrstna ponudba premore zmeraj bolj dodelano psihološko iznijansiranost v smislu izprijenega. Strahovi pred dodatno radikalizacijo tega trenda niso povsem neutemeljeni. Že danes se soočamo s problemom zlorabe računalniških mrež, ku se po njih odkrito širi otroška pornografija in prostitucija, šovinistične, rasistične in druge ideologije ter razne patološke vsebine, ki lahko v duhovnem ravnu mlajše populacije, sicer večinske uporabnike te mreže, napravijo nepopravljive škodo.

Ponudbo tovrstne informacijske tehnologije je težko cenzurirati in nadzirati; v smislu pravice do svobodnega izražanja je to

seveda pozitivna lastnost, v sebi pa istočasno skriva tudi zelo nevarne pasti. Te, kot rečeno, najbolj pretijo prav mladi populacija, ki s tovrstno tehnologijo odrašča, hkrati pa ji ta predstavlja tudi nonadomestljiv in dragocen učni pomoček, brez katerega si bodočih izobraževalnih sistemov ni mogoče predstavljati. Dejstvo je, da se bo s tem vprašanjem morala soočiti tudi pedagogika, če hoče ostati v koraku s časom.

Digitalni samorastniki

Tehnologija sama po sebi seveda ni zlu. Zlo leži v njeni potencialni (zlo)radi. Prenesena v šolsko okolje, nas ta misel uči, da je ena od ključnih pedagoških nalog - spoznavanje novih medijev. Samo dejstvo, da nove medijske tehnologije s prepričljivostjo vizuelnih predstav ponujajo možnost zlorab, pomeni, da juri je potrebno posvečati tem več pozornosti: jih preučevati, se naučiti odgovorno ravnat z njimi in čim jasneje spregledati njihove možne negativne posledice. To pomeni, da je za pravo razumevanje problema potreben širok pristop.

Ilustracije: Sandi ČERVEK, "Slike", olja na platnu 1996/97.

Na žalost je še zmanjšaj redek takšen pogled in pristop k novim tehnologijam, ki bi jim bil hkrati naklonjen, obenem pa bi bil huden in kritičen do njih. Na eni strani imamo navdušence in zagovornike, ki se s socialno-psihološkimi vidiki ne ubadaju, na drugi strani pa ostajajo pripadniki humanističnih ved, ki sicer dokaj natančno razločenjujejo omenjene nevarnosti, na žalost pa največkrat brez ustrezne alternative.

Govorimo o stanju stvari na splošno, kar pomeni, da v šolskem sistemu vsaj zaenkrat ni pričakovati ustreznega učnega predmeta, ki bi proučeval tovrstne medije tako, da bi združeval oba pogleda. Problem seveda ni preprost, saj gre pri tem tudi za vprašanje ustreznih kadrov. Potrebna je namreč interdisciplinarnost, ki vključuje tako poznavanje tovrstne tehnologije kakor tudi humanistiko: sociologijo, psihologijo, filozofijo, antropologijo ipd.). Ali novi predmetnik (kukuriku-kulum) priznava obstoj moči medijev, ali bo razumevanje fenomena manipulacije smisel v dijaške glave in nenazadnje še vprašanje: ali bomo učitelji zmogli dovolj pospešiti svoj korak v smeri razumevanja prav tega segmenta stvarnosti?

Za začetek bo zadostti, da se usedemo za računalnike in se priključimo na internet (predpostavimo, da so nam ostali mediji bolj znani). Udarimo geslo našega stanju: je že od nekdaj tisto slavno: v znanju je moč! Ali bo prastari slogan preživel? Bodimo prizanesljivi: vse to ni samo vprašanje novega kurikuluma, temveč je v prejšnjih vprašanjih in dilemah zapopaden tudi naš najširši odnos do Velikega manipulatorja, ki je v devetdesetih že dokončno izpodtegnil Velikega brata iz osentdesetih.

Kdor obvladuje medije, obvladuje svet. Resnica? Kako staromodno! Resnic je seveda preveč, zato naj živi tista, ki ji uspe pritegniti magično oko. In kateri verjamemo mi? To pa je za nekatere stvar osveščnosti, za druge stvar vpletencnosti, za tretje stvar dc/manipulacije, za one stvar zaslužka, najdejo se taki, ki jim gre pri tem celo za etiku,... kdor pa ne verjame nikomur, ta pa je z(a) nami! Resnica torej ne šteje; najbolj pozitivna ostaja moč informacije! Moč znanja? O tem pa kdaj drugič.

posebej za Pozitiv spisal Drago Pintarič

TEORIJA IZBIRE za domačo uporabo

Ali verjamete, da človek sam izbira svoje vedenje?

Verjetno bi se vsi strinjali, da smo za dobro voljo "krivi" sami, da pa nas razjezijo drugi pa nam je tudi "jasno". Ob svoji jezi na karkoli ali kogarkoli se vprašajmo, kaj s tem pridebimo, ali bi bilo slabše, če se ne bi?

Ali ste že imeli opravke s tečnimi vzgojitevami? Ste že imeli z njimi probleme? Če si odgovoril z NE potem lahko takoj nehaš brati, ker imaš res super vzgojitelja-ico, ali pa je s tabo kaj narobe?

Če pa si odgovoril z DA, potem lahko berete dalje.

Veliko je možnosti, da ti vzgojitelji-ica zagreni življenje. Lahko te prikrajša za zdravo dopoldansko spanje, v svoji glavi ima tako predstavo, da je zate najbolje, če imaš čisto utrejeno soko. Nekaterih pravil se vzgojitelji držijo kot pijanec plota, recimo o večernih in nočnih izhodih - včasih so tudi trezni - ali pa celo, kdaj naj se učimo. In tako naprej in tako naprej še v drugih stvareh, ki so lahko tudi bolj osebne narave.

Vprašajmo se ali se splača zaradi tega jeciti, konč koncov se oni sami s tem obremenjujejo.

Zadevo lahko postavimo tudi takole:

1) Vprašajmo jih, kaj želijo, kaj bi radi, kaj jih muči? Tako bodo povedali svoje želje, svoje predstave o tem, kaj bi oni radi od nas, kaj bočejo doseči s tem?

2) Kaj dečajo, da to dosežeta? To je naslednje vprašanje, ki je potrebno, da začnejo premisljevati o svojih ravnanjih.

3) Ali s tem svojim ravnanjem dosežejo tisto, kar bi radi? To je naslednje nujno vprašanje, ki sledi. S tem ljudje po navadi pridejo do uvida o učinkovitosti svojih ravnanj. Če vzgojitelj-ica odgovori z DA, potem je tu nekaj narobe. V resnici bi radi

dosegli nekaj drugega, kot je prej povedal-a, zato se vrnemo na prvo vprašanje in ga (jo) ponovno vprašamo, kaj bi rad, kaj je njegova želja, itd..

4) Če odgovori z NE, vzgojitelja-ico vprašaj, če je pripravljen-

načrtovanju so lahko samostojni, če pa jim ne ge preveč od rok, jim tudi mi lahko ponudimo kakšno rešitev, kot možnost, izberejo pa naj sami, kot hrano v restavraciji. Dugovorimo se z njimi, kaj od ponujenega bodo izbrali, saj ju sedaj čas za spremembic.

Nikakor ne bomo neučakani, naloge ne smejo biti prelahke, ker bodo užaljeni, prečičke tudi ne, ker jih ne bodo zmogli. Vse lepo v pravi meri, naj se začnejo kar takoj spremniti, mič ne bomo čakali na jutri, tu je star izgovor. Vse naj leče lepo postopno.

5) Nato se morajo vzgojitelji obvezati, lahko tudi pisno, da bodo ta plan izpolnjevati. Če ga ne bodo ali hoteli ali mogli, se je potrebno z njimi še enkrat pogovoriti, verjetno smo spregledali kakšno njihovo željo. Dajmo jim možnost, da svoje vedenje popravijo in bodo z njimi potrpožljivi, zakaj vsak človek, pa tudi vzgojitelj, ima v sebi veselje narediti nekaj dobrega zase in drugim.

Nikakor pa ne smemo namesto njih kaj narediti. Svoje delo naj opravijo sami, tako bodo odgovorni zanj. Samo če nas prosijo, jim pomagajmo v najnujnejših stvareh. Ko budo videli svoje uspche, bo to tudi naše zadovoljstvo.

Na silo jih ne bomo spremenili. Prav v tem grmu liči zajec. Vsakdo je sam odgovoren za svoja dejanja, tudi vzgojitelji, kar je menda čisto jasno. Če jih bomo silili, ne bodo dečali iz svoje volje in lahko se še maščujejo. Pomislite, ali ste sami že doživelj kaj takega?

To je teorija, kako pa to deluje v praksi? Labko potzkusis tudi pri sebi?

Rezultate prakse lahko sporočis pozitivu.

spisal M.Ama

Je Dr. Brerzuikar imel možnost izbire?

Foto: S. Regent

a kaj storiti za izboljšanje razmer. Če ni pripravljen-a nič narediti, ali potem lahko pričakuje kakšne spremembic? Ali vztrajanje na istem pomeni spremembo? Če še vztrajajo, potem je to njihova izbira in naj sami odgovarjajo za posledice.

5) Njihova pripravljenost pa je osnova, da se dogovorimo z njimi o NAČRTU, o poteb in načinih, o vedenju, ki jim bo pomagalo, da bi kaj spremenili pri sebi, kereda tudi v naše dobro.

Pri načrtu nikar ne silimo vzgojiteljem s svojimi idejami, znašimi predstavami. Ali sami naredimo kaj radi, kar nam kdo vsiljuje, na primer vzgojitelj? Pri

UČNE TEHNIKE IN NAVADE

Sodobni čas razpolaga s takšnimi količinami znanj in informacij, da jim človek ne uspe več slediti. Šole se trudijo, da učencem posredujejo čim več. Človekovo dojemanje pa žal ni neomejeno.

Zato psihologi in pedagogi isčejo poti, kako bi posameznik izboljšal to sposobnost. Vsak, ki se uči, naj bi vedel, kaj je učenje, kateri so glavni faktorji, ki delujejo na ta proces in kako bi lahko učenje vplivali. Na tržišču najdemo mnogo literature o tej problematiki. Vendar ve dijaki v glavnem ne paglabiljate v to »neobvezno« teorijo. Samo na kratko vam bom predstavila osnovne elemente učenja.

1. MOTIVACIJA

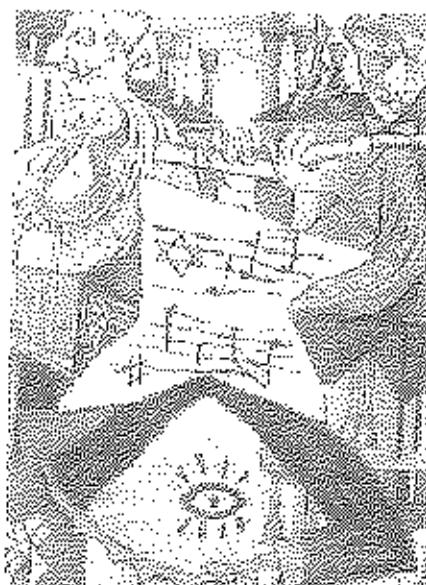
Za učenje smo motivirani takrat, ko se začnemo sami zanimati za svoje znanje in vidimo v tem smislu. Pri nizki motivaciji postanejo tudi dobro razvite sposobnosti brez pomena, saj ne pridejo do izraza. Nekateri psihologi so motivacijo močno povezali s samozavestjo in samozaupanjem. Vsekakor je lastna podoba o sebi zelo pomembna. Človek daje navzven videz, kakršnega si sam predstavlja, da je. Če imamo o sebi negativno predstavo in ne verjamemo v svoje sposobnosti, to kažemo v obliki počasnih kretenj, lene govorice, mlahave drže, površnih izdelkov. Tak človek je brez potrebnih motivacijskih moči ali energije. Zato je pomembno, da pri učenju in naslohu razmišljate kot zmagovalci. Zapomnite si pregovor: Kar si želiš, se bo zgodilo!

2. UČNE NAVADE

Navade se razvijejo zaradi ponavljanja določene aktivnosti. Ko se učimo neke dejavnosti, jo izvajamo pod miselnim kontrolo. Postopoma se ta kontrola manjša. V končni fazi potekajo »navajene dejavnosti« skoraj avtomatično. Človek jih izvaja z lahkoto, ne da bi bil navje posebej pozoren. Navade so lahkou enostavni gibi ali zelo kompleksne spretnosti.

Za uspešno učenje so potrebne učinkovite učne navade. Pogosto jih imenujemo kar delovne navade. Kažejo se v tem, da je učenec usposobljen za samostojno učenje brez večjega napora in pritiska od drugih. Omogočajo lažje in uspešnejše učenje. Glede na to, kje in kdaj se učenec uči najbolj zbrano in učinkovito, govorimo o:

- navadi na čas učenja, kar pomeni, da se na študijski čas lahko navadimo, če se učimo dalj časa ob isti uri (velja za naše učne ure). Ta navada nam preide v ritem življenja.

Aleksij Kaban: Van Karajan, olje na platnu.

- navadi na določeno mesto, ki ju pridobitno podobno kot prejšnjo. Ko stopi učenec v prostor, kjer se je navajen učiti, se mu vzbudi študijska pripravljenost, kar skrajša »fazo ogrevanja«. V takem prostoru smo tudi vajeni predmetov in lažje najdemo razne pomočke.

3. UČNE TEHNIKE

Sestavljeni so iz vseh tistih spretnosti, ki pridejo v poštev pri uporabi pomožnih sredstev za učenje, zapiski, učbeniki, literatura,...) in razvijanju vseh tistih dejavnosti, ki so sestavni del učenja (branje, zapisovanje, zbrano poslušanje, ugotavljanje bistva, izpisovanje,

razdelitev snovi, ponavljjanje).

Razvijemo jih tako kot navade-z vajo. Razlika je v tem, da se navade največkrat pojavijo spontano, nevede ali celo nehotično, tehniko pa nastanejo pogosto namerno, s posnemanjem, upoštevanjem navodil in vajo pri delu samem.

Našteli bomo nekaj tehnik, ki so neprgešljive pri učenju:

A.aktivno učenje, ki poteka v treh fazah:

-predhodno poznavanje gradiva (na začetku učenja se hežno seznamimo s vsebino učne snovi)

-izpisovanje ali druge oblike beleženja najvažnejših misli, podatkov

-ponavljanje gradiva. Aktivno učenje temelji na:

principu logičnega učenja, to je učenje z razumevanjem odnosov, ki vladajo med posameznimi pojavi, procesi ati dogajanjem. Omogoča nam, da iz gradiva izluščimo bistvo, ki ga moramo logično povezati z že osvojenim znanjem. Tako bomo v spominu lažje obdržali celotno snov.

principu racionalnega učenja, ki je osnova za organizacijo učenja. S pravilno organizacijo se izognemo nepotrebnim naporom in bolj smotrno izrahimo čas.

B.aktivno branje pomeni branje z razumevanjem, ki ga moramo izpolnjevati vse življenje. Pri tem je potrebna sposobnost selekcijoniranja misli, podatkov v tekstu in sposobnost koncentracije bralca, da lahko tekst z lahkoto spremi.

C.ponavljanje je edini učinkoviti način proti pozabljanju. Naučenu moramo ponoviti še isti dan. Če začnemo ponavljati po daljšem premoru, se moramo v bistvu učiti na novo. Tako kot se moramo aktivno učiti, moramo tudi aktivno ponavljati. Znanje kontroliramo

po zvezku ali izvlečkih. Vedno pa moramo obnavljati po spominu. Takšna obnova je bolj učinkovita kot številna branja. Ponavljamo lahko le v mislih, še posejali ali z odgovarjanjem na vprašanja na koncu poglavij. Takšna vprašanja si lahko pripravimo tudi sami z izpisovanjem glavnih misli, risanjem diagramov, ipd. Pri ponavljanju izpuščamo podrobnosti, skušamo izlaščiti konkretno iz splošnega.

Č. odpravljanje utrujenosti

Pri sprotnem učenju se moremo toliko utruditi, da bi bil oviran učni uspeh. Utruja strnjeno učenje. Strnjeno se učijo učenci, ki si napačno organizirajo učenje. Utrujenost se pojavi pri fizičnem in psihičnem delu. Ločimo pravo utrujenost, ki pomeni zmanjšano sposobnost za delo in subjektivno ali psihično utrujenost, ki se pojavlja kot zasičenost, občutek monotonije, dolgočasje, slaba volja ali odpornost do dela. Manj nas utruja tisto učenje, ki terja večjo aktivnost. Utrujenost med učenjem lahko zmanjšamo s spremembou učnega gradiva, z vriyanjem odmorov, ki pa ne smemo biti predolgi, da ne prekinemo učnega zagona.

REZULTATI ANKETE

V jeseni ste nekateri odgovarjali na vprašalnik, s katerim smo skušali ugotoviti, kako se učite.

Danes vam predstavljamo rezultate. Vprašanja smo združili v štiri sklope:

1. DOMAČE NALOGE

- pišem sproti, sam: 77,5%

2. SPROTNO UČENJE

- še isti dan ponovim, kar smo se učili v šoli: 22,5%

- uporabljam tudi učbenik in drugo literaturo: 34,5%

- učim se samo pred testi, izpraševanjem: 32,5%

3. NAČIN UČENJA-TEHNIKE

-delam izpiske ali miselnice vzorce: 20,0%

-berem toliko časa, da si zapomnim: 57,5%

-naučeno ponavljam na glos: 45,0%

-ponavljam v mislih: 65,0%

4. UČNBE NAVADE

-pri učenju potrebujeim popolni mir, tišino: 55,0%

-učim se vedno ob istem času: 52,5%

INTERPRETACIJA - ANALIZA REZULTATOV

Ce primerjamo rezultate z uvedeno teorijo in jih nekoliko pokomentiramo, ugotovimo, da pišete domače naloge v večini sproti. Prav bi bilo, da bi to delati vsi, saj so domače naloge najpomembnejša oblika ponavljanja. Nikarjih ne zamenjujte s kaznijo, ki vam jo nalagajo učitelji!

Mnogo premalo se učite sproti. Zavedali se morate, da je snov najlažje obnavljati, dokler je sveža, kasneje začne krivulja spomina naglo upadati, kar pomeni, da se moramo začeti učiti

na novo stvari, ki smo jih že vedeli. Za to porabimo veliko več časa.

Dobra fr託jina vprašanih se uči zadnji trenutek, kampanjsko. O kampanjskem učenju sta še slišali. Ne samo, da je silno naporno, saj smo časovno zelo omejeni in ponavadi poteka tudi ponoči pred testom (učenec je naslednji dan zaspan in seveda nezbran) tako pridobljeno znanje ni utrjeno, težko ga predstavimo in hitro pozabimo.

Pri tehnikah smo pripravili aktivno učenje. Tukaj v vašini rezultati ne moremo biti zadovoljni. Zelo redko se poslužujete izpisov ali miselnih vzorcev, čeprav so pri ponavljanju zelo praktični. Več kot polovica se vas uči tako, da berete toliko časa, da si zapomnите. Uvodoma smo pripravili aktivno branje, kar pa to verjetno ni. Da boste pri učenju uspešnejši, prolagamo tudi bolj kvalitetno, miselno angažirano ponavljanje.

Za učenje in življene v domu so pomembne tudi vaše navade. Več kot polovica potrebuje za učenje popolni mir in tišino, le nekoliko manj je takih, ki se učite vedno ob istem času. Po domskem redu imamo obvezne učne ure, ki so v času, ki je najbolj primeren glede na vaše druge obveznosti. Takrat je tudi najlažje zagotoviti mir za potrebno zbranost. Zato ponovno priporočamo, da čim več obveznosti opravite v tem času in čim manj puščate za pozne večerne ure.

Marija G. Poljanšek

X - KLUZIVNO

S pomočjo računalniške Cyber- virtualne tehnologije opravljena premostitev fizičnih in časovnih ovir; intervju s patronom DICa IVANOM CANKARJEM osebno!

Pozitiv: Gospod Ivan! Blagodati sodobne tehnologije se imamo zahvaliti, da nam je omogočeno to nevsakdanje srečanje.

farmožter, čeprav tisto za eno tako splošno predstavo zadostuje...

Pozitiv: KafeDinica? To pa ni ravno pravi slovenski izraz.

IVAN CANKAR: Res ni. Tablo so mi na lokal bila nahiili kazensko. Zaradi tistega predavanja v Slovencih in Jugoslovanih, veste. Hudič naj vzame!

Pozitiv: Se pravi, da je vse skupaj zelo podobno našemu internatu, pravzaprav prevzgojnemu zavodu?

Ivan cankar: Ja, nekako tako bo, kot pravite. Stvari pa gredo na bolje, zdaj delam v Petrovi vratarnici kot zapisnikar, tako da se vsake toliko že znajdem na spisku za izhode.

Pozitiv: Pravite izhode? Ne razumemo.

IVAN CANKAR: To je potrebno razumeti po Danteju (on je zdaj ti kurjač); torej pekel osem krogov, vice prav tako... no, za nebesu pa ne vem. Izchod ti omogoči, da se malo sprehodiš, imaš prost delovni dan, se razmigaš po svoje. To je eno. Imamo pa tudi nagradne, izjemne izhode, s pomočjo neke vrste reinkarnacije, ko te zašibujo kar nazaj na zemljo.

Tudi mene je pred kratkim na audienco poklicat TRANSHEKTOR Junior*. Med kavo (uf, spet tu kava!), mi je dejal: "Človek Ivan, leto 2000 se približuje in nekaj jih bomo postali dol med svoje. Razmišljam o tebi. Te miká?"

Moram priznati, da me je kar stisnilo v grlu; saj vendar sami veste, kako je trenutno z mano tam doli. Pa sem mu v odgovor zmečkal: »Prezvišnji! Doli čakajo mesijo; saj ni, da mi ni za iti, saj niti ni prav, da to rečem, ampak mogoče bi bilo v redu da greste vi prvi. e JUNIOR se je razhudil, audiencije je bilo konec, jaz pa sem se za mesec dni spet znašel v kafeDinicci. Tam sem izvedel, da je

Človeška radovednost sili k razmišljanju o tem, kaj sledi po smrti in kaj se pravzaprav dogaja tam gori. Zatorej nam dovolite, da vam postavljamo prva vprašanja v tej smeri: kako je kaj tam pri vas, kaj počnete in kako to izgleda?

IVAN CANKAR: Meni se je že tam doli zdelo, da reči niso povsem take, kot nami je to pri verušku v glavo vtepjal

Pozitiv: Oprostite, pekel, vico, nebesa, kako je s tem?

Ivan cankar: Poglejte, to je ta hudič, da tudi nami, ki smo tu, ni povsem jasno, kje точно smo. V vsakem primeru nas en dober cajt držijo na puhanju. To je najbrži purgatorij. Jaz tnam takoj za sabo kar 30 let dela na plantažah dodeljev in še 40 let dela v kafeDinicci.

Negativ

podobno ponudbo dobiti tudi zagorski Jožu. Tudi on se je izvlekel (veste, že zmeraj je jezen na svoje pionirje!), ker mu niso mogli pridobiti lokacijskega dovoljenja za kraj, kamor naj bi ga poslali. Kosovski Albanci so bili najprej za, potem pa so si tudi oni premislili.

Pozitiv: Torej je zgoraj, kjerkoli že ste, vendarle boljše, ko pa se vsi po vrsti utepate že same misli, da bi se vrnil?

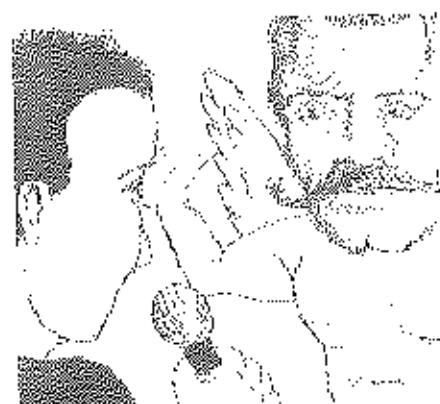
IVAN CANKAR: Tega ne gre pospiševati. Gre za osebnu mnenja in pomislike. Že namreč tak, ki se na vse pretege trudijo, da bi prišli dol. Npr. tvorč Edvarda ima že dalj časa na Skajekspartibirju vloženo pisno prošnjo za odhod. On namreč meni, da ima že vrsto zanimivih idej, ki mu jih za časa zemeljskega bivanja ni uspelo preizkusiti in se mu zdijo dobre. Tu zgoraj je dosegel lepe uspehe z delavskimi sveti in s samoupravljanjem, raka da mu je že skoraj uspelo dobiti certifikat za odhod. Spodeljelo pa mu je tik pred koncem, ko so mu v delovnem skupino vključili novinca rovaniša Džugašvili in kamerata Adolfa. S tem dvoema se res ni dalo delati!

Pozitiv: Ko že omenjate naše znane smarodnjake, naj še sanju povprašamo za katerega. Npr. za Franceta?

Ivan cankar: Ah, France ima dražinske težave. Ne vem, če veste, ampak z Julijom sta se tukaj seveda vzljubila in tako zdaj živita skupaj. Vse je bilo lepo in prav do

Pozitiv: Če prav razumemo torej druženje med našimi ljudmi tam zgoraj obstaja?

IVAN CANKAR: Obstaja, obstaja in to celo organizirano! Res pa je, da je zadeva trenutno... hja, no... malo sporna, za kar pa so direktno odgovorni naši sami. TRANSHEKTOR Senior-Absoluta je namreč pred kratkim razposlal Obznano,

s katerim je prepovedal grupisanje**. Obznana je nastala kot neposreden odgovor na prepire in celo fizična obračunavanju med našimi. Za kaj namreč gre? D.O.PIPS (društvo unostranskih pisateljev in pesnikov Slovenije) je kuko leta nazaj dalo pohudo, da se zgredi večni spor med Staro in Mladoslovenci - pa smo bili skup!

Pozitiv: Društvo pisateljev torej obstaja tudi v unostranosti?

ivan cankar: Tudi. In, če sem povsem iskren, smo to kar malo po vaših posnemali. Rekli smo si namreč: "Fantom dol je uspelo zrušiti državo, posedli so parlament, občinske svete in županstva... Če je tem uspelo vse to, kaj šele bi lahko nam?"

Vendar nam, kot kaže sedaj, ta butalska logika ne bo prinesla dobrega. TRANSHEKTOR Senior nas je malodane prepovedal in govori se, da v našnku že obstaja Zakon o zaščiti nebes!

Pozitiv: Molu več pocet svoj dolg seže pri Slovencih res globoko in ga različna bivanjska stanja ne morejo ugonobiti. Kako pa ocenjujete literarno snovanje pri nas dol?

IVAN CANKAR: Lejte, V dolini Šentflorjanski se, odkar obstajajo, kaj dosti ni izpremenila. Vsak ima svajega

Govekarja ali Koseskega, pa tudi vsak ima svojo cukrurno.

Pozitiv: Samo toliko?

ivan cankar: Poslušajte: zgoraj je zgoraj, spodaj pa spodaj! Mi imamo svoje probleme, vi pa svoje! S slovenskimi literati in onimi okrog literature sem se jaz že svojedni dovolj namusal. Sem že takrat rekel, da je največja resnica ta, da stoji resničen umetnik zmiran v nasprojtu in v hoju s svojo družbo, s svojim narodom in s svojo dobo. Jaz trdim, da drugače ni umetnik. Izgovarjanje na lakota, draginja in kaj je vse - puhle laži! Če resničen umetnik ne more živeti, še obest; tako je bilo od nekdaj. Kdor se prilagodi, ni bil nikoli umetnik. Ali bom jaž konju gonil, ali bo konj mene? To je vprašanje, vse drugo ni nič... Pisatelj, ki pripoveduje povest, ne v njem iz nujne ideje rojeno, temveč na cesti slučajno pobrano - ni nič boljši od stare klepetulje, ki stoji od jutra do večeru na mostovžu in opravlja tuje ljudi... Kdor je "splušno priljubljen", je breznačajan; kdor je priznan, ni umetnik.

Pozitiv: Um! Ta je bila pa krepka. Se pravi, da za zemeljske zadeve nimate kaj dosti potapljenja in časa?

IVAN CANKAR: To pa spet ne, saj me vendar poznate. Mislim, da so stvari prej obratne. Marsikatera godilo, ki jo spodaj zakuhate, mi na dolgo in široko prežekujemo. Npr. primer Srečko-Nesrečka***. Revez je zapadel v težave povsem brez svoje krivde! Ideološka komisija pri D.O.PIPS pa vztraja pri njegovni odgovornosti. Govorim o letosnjem praznovanju obletnice samostojnosti, KONSS imenovane. Zlati gnoj na torti pet let stare domovine - objektivna krivda je v tem smislu evidentna. Srečko-Nesrečku se sicer zagovarja s poetiko, pa do on ni misil na državne proslave in take reči, ko je pisal KONSe, da so mu podiaknili, še huj, da so ga nategnili, na koncu koncov pa po njegovem tako nihče ni ničesar razumeval. Osebno mislim, da je Srečko nudsal. Zadeva bo romala na urad za medonazemske odnose in leto kurilice mu ne uide!

Pozitiv: Gospod Ivan, zdaj bi pozornost naših vprašanj obrnili proti našim

pred kratkim, ka se je France Pri rajskej figovcu začel dubivati s Smoletrom, pa s Čopom (ta med drugim vodi tečaje iz plavanja) in ostalimi. Abstinence je bilo s tem seveda konec. Julija pa... no, saj pravim - dražinske težave pač.

Negativ

DICarskim težavam in od vas poskušali dobiti kakšen nasvet oz. vzpodbudo za modro ravnanje. Začnimo z bajto. Samo v jubilejnem letu. Streha našega doma je bila zavetje in dom marsikateremu vidnemu Slovencu. Našu zgradbo, tista, v kateri so trgali hitače in razgrajali, pa je

malim fotografijo cukrare! Eduardo mi je kar direktno zatrival: "Palaco, ki so jo delovni ljudje s svojimi žulji izgradili in katere prag zelo redko prestopijo, naj vzdržujejo tisti, ki tam zganjajo kulturbiznis". Zaenkrat smo žal pogoreli na celi črti, vendar se ne bomo predali. Gre za nesramno zamenjava, pri čemer

škoda. Samskega stanu se je moral odreči prav zaradi tega škandala! Sam sem dobro skusil, kaj pomenijo obtožbe v zvezi z "pornografijo" in kakšne so posledice. Organizator in glavni krivec v Breznikarjem primeru je bil nekdo drug. Po naših pravilih vam ničesar ne smem izdati. Vse, kar lahko rečem, je, da gre za pedagoškega delavca.

Pozitiv: To pa je šokantna novica! Ali ste lahko malo natančnejši?

I. C: Prosim, da ne pritiske name, ker zgodba s sexshopom še ni zaključena in bo vse prišlo na dan. Zaenkrat pa hodi to dovolj.

Pozitiv: Gospod Ivan! V svojih delih ste se dosti ukvarjali s prosvetiteljskimi delavci. Zmeraj jim niste bili blag sodnik in ste zapisali tudi marsikatero na njihov račun. Recimo jedelj pomaranča, pa take. Ima to kakšne posledice za vaše bivanje tam gori?

IVAN CANKAR: Ne. Zaradi dajšev sem res nadral, s pomarančami pa je povsem druga zgodba. Naši učitelji tu gor niso kaj dosti na boljšem kot mi pisatelji. Za pokoro morajo pisati reformo šolskega sistema, pri čem se morajo ravnavati po vzpodbudah in spremembah, ki jih snuje in uvaja ministrstvo za šolstvo tam dol. Mislim, da vam je jasno, kaj to pomeni.

Pozitiv: Gospod Ivan iz Transorbitalnega centra VITIZOP namjavljajo, da smo že prekorčili čas oddajanja in bi vi lahko imeli zaradi tega težave. Za konec samo še kratko vprašanje, oz. Nasvet: Kaj je mladini in Pozitivu početi, da nam zla usoda prednikov ne bo prehnd sodnik tam gori.

Ivan Cankar: Poglejte, če sem čisto iskren, vašemu vprašanju ne štekam, mislim pa, da vas skrbi pravična sodba, ki doleti vsakogar. Transhektor Multipleks****, kot rečeno, dobro plačuje in hudo kazruje - za slednje vam lahko zatrdim, da drži kot pribito. A naj vas potolušim; delo z mediji bo še naprej vaš posel in tudi klientela bo ostala ista. Največji mučeniki tako vsekakor ne boste,

Pozitiv: G. Ivan, hvala za razgovor, pa naše pozdrav'ce.

Ivan Cankar: Kontra. Bog.

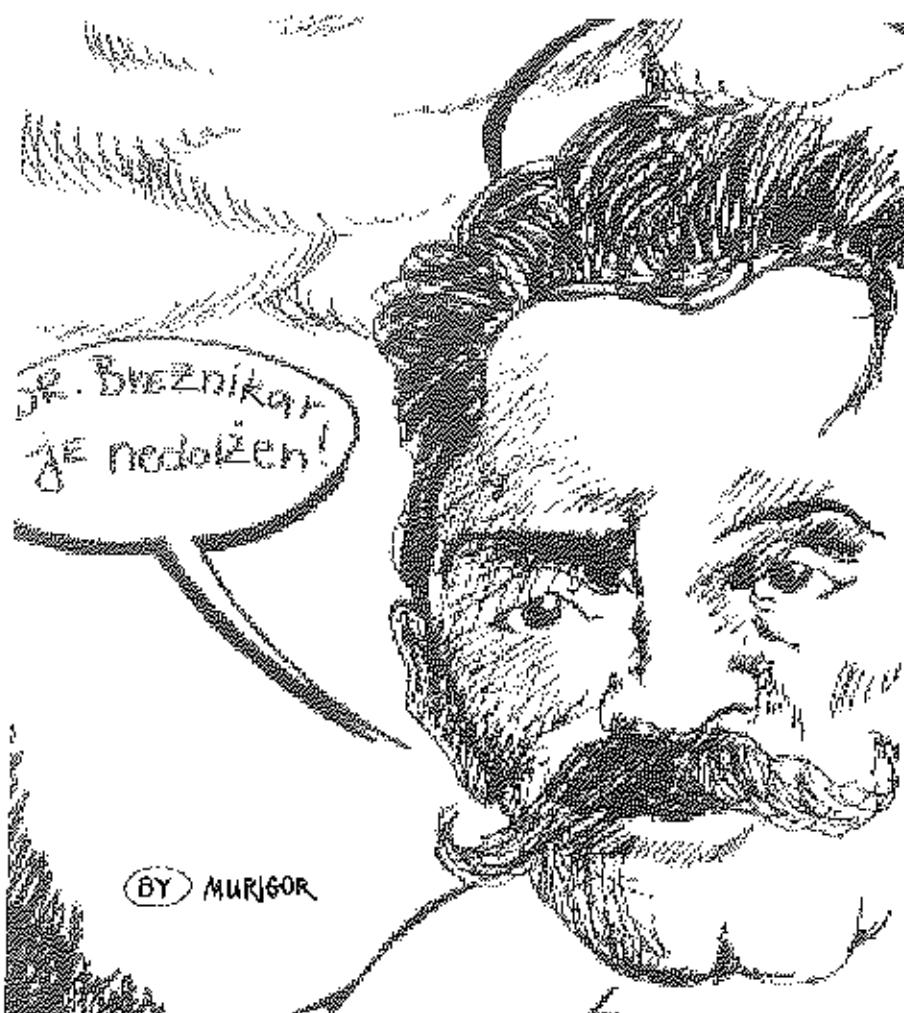
Oponbe:

* Jezus Kristus

** gre za zbiranje, da ne bo pomelo!

*** Srečko Kosovel

**** trodiní

zelo stara in v kar zdelanem staju. Adaptacijo nam obljubljajo iz leta v leto, pa nič. Bi se mogoče dalo od zgornj sprožiti kako inciativo, da bi se zadela premaknila z mrtve ločke?

Ivan Cankar: Pogled od zgoraj omogoča jasnost, vendar, kot ste iz mojih razgovorov lahko razbrali, tudi brez nesporazumov ne gre. Verjeli ali ne, to vprašanje je bilo že na mizi. Seveda nem hil jaz eden od pobudnikov, a naj vam kar takoj povem, da ne bo šlo povsem enostavno. Mene so v trenutku napači z vsemogocimi zmerljivkami, še preden sem jim mogel razložiti, da ne gre za Cankarjev dom ampak za Dijaški dom Ivana Cankarja. Ko sem jim predložil fotografijo stavbe A, so me otožili celo sleparjeni! Trdili so, da jim pod nos

meni vedno očitajo osebne interese. Stvar pa ni tako črna, saj nam je pred kratkim uspelo dobiti nekaj novih programov, s katerimi spremljamo dogajanje pri nas dol. Eden od teh se imenuje "SLOVENIJA, ne pa Slovaška" in služi za razčiščevanje nesporazumov. Na tem kanalu imamo (poleg slik slovenske lipe, slovenske bukve in slovenske snirke) tudi direktno sliko iz DICa. Tako smo npr. opazili tudi Pozitiv.

Pozitiv: Vaše mnenje o prvi številki?

Ivan Cankar: Saj je v redu, čeprav moram reči, da je bilo kar nekaj netočnosti. Najbolj nesramna je seveda tista s sexshopom. Dr. Breznikar je povsem nedolžen in mu je po krivem prizadejana nemajhna moralna in tudi materialna

KRONIKA JESEN - ZIMA 96/97

- DOGODILO SE JE DICU

pred Govor

Dogodki so alt niso, njihova relativnost je odvisna predvsem od tega, ali so bili izvajani. Njihov pomem je v največji meri odvisen od potrebnosti, ki jih je bila posredovana. Tako trditve v splošnem velja za Zgodovino opisje. Dandanes zgodovina nastaja sprotno skozi Medije. Stedni situaciji ne le popisujejo in porozljajo, temveč jo tudi sooblikujejo in celo ustvarjajo. Proces je največkrat ne-zaveden in to ne same za porabite informacij, temveč tudi za njihove posrednike.

Pri **POZITIV**ju je to drugače. **POZITIV** tv porne zavetno in svoje kriterije ima prenobljene. Glavni kriterij za dogodke, ki so se dogodili DICu, je stenski časopis *Pozitiv*. Tu je nastal iz potrebe po spravnem komunikaciji, kar kot medij, ki naj poskrbi za pozitivno vzdružje, sprovo refleksijo dogodkov ter konstruktivno kritiko.

Sveda se je v DICu dogajalo veliko več, kot so povzeli stenski časopisi. Spregleđani dogodki (beri njihovi protagonisti) pa so bili upozorenji; **POZITIV** je odprt medij, v katerem objavljujajo vse: o ali dogodek optiske sumi ali o njem obvestite **Pozitiv**. Tisti, ki tega niso storili, so pač ustali zunaj, raven sveda v primeru, ko je **Pozitiv** prepornati vstopil z naklepom in je dogodku dodal barvo in ton.

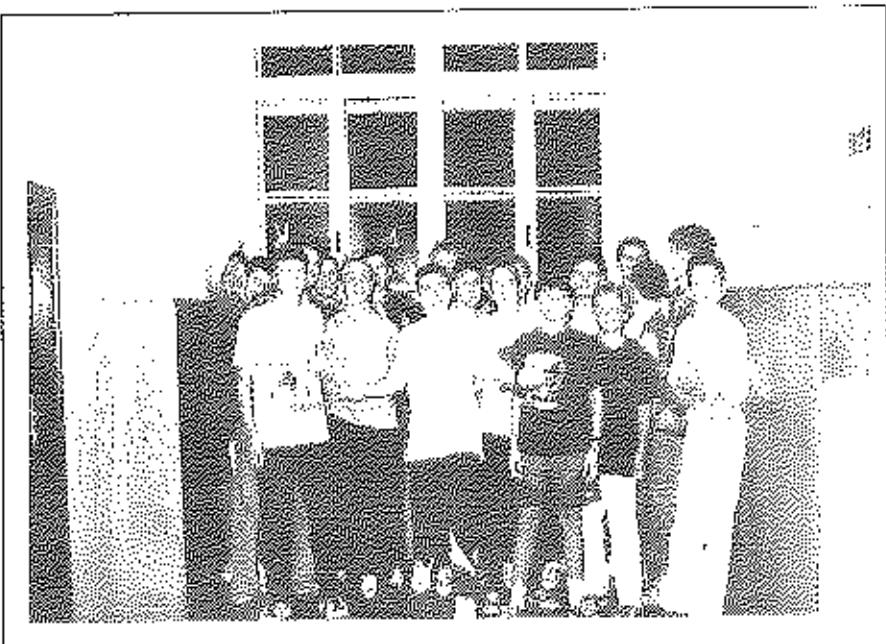
Ali **POZITIV** teži k monopolu nad informacijami? Resa! Stikerni pojav oz. proces teži k svojemu polnemu izrazu, kar je posebej velja za področje medijev, s katerim se **POZITIV**ci ukvarjam, vendar v načinu primere upravljanje ni previlno razstavljen. Ne pozabimo: **POZITIV** je vzbujajo, ki ga zanimajo medji, njihova demantipulacija ter poslužuva uporaba. Vzgojna - izobraževalni moment je dominanten!

Start

Solsko leto se je zaceло. Konec počitnic, prihod v dom, nastanitev in seveda novinci. Spoziti mladci (in mladenke), ter obvezujoča tradicija. Da se praksa ne bi počela na "črno" in da bi "susmrje" odvrnilo od eksperimentiranja z nič hudega slutečimi novimi domovalci, je bil obred opravljen organizirano. Ali je to novince, ki jih je kruta učuda iztrgala iz materinega zujetja, obvarovalo najhujšega, naj presodnega bratča sumi. Dve poročili:

ugotovili pravi vzrok in razlog. Fazani so bili tisti, ki so motili ustaljeni red. Starejši so se zamislili. Sami so umirjeni, kot reka v svojem spodnjem toku, močni

Na strečo je postopek z vodo že kar utičen in uveljavljen, vsaj praksa kaže dobre

Fazančki! Letos vam zvezde niso najbolj naklonjene...

Foto R. Žalar

Krst Pri Savici v DICu

Obveščamo člane DDIC-a, da je bil v četrtek, 26. 9. 1996 ob 21.00 ur krst 19 novih članov naše skupnosti. S tem smo jim omogočili, da so postali bolj enakopravni člani naše družine.

Da je bilo zares tekoč, pa vedo najbolje povedali prvošolci (fazani). Z vodo smo jih očistili otroških misli, pa oskubili tudi dokaj puha. Do konca leta pa jim bo tudi ta ves odpadel.

Starejši člani DDIC-a so opazili, da se je pri nas začela dvigovati temperatura. To so zaznali že kmalu po začetku šolskega leta. Najprej so se bali, da so začeli delati radijatorji ali celo, da je v vodovodnih cevih topla, če ne celo vroča voda, toda to so pomisli le za hip, saj izkušnje tega do sedaj nikoli niso potrdile. Kmalu so

po živiljenskih spoznanjih, z vsakim letom bolj in mirni z zavedanjem o enosti vsega. Tako so sklonili, da je potrebno ogrijene vročekrvnežje nekoliko umiriti, da ne bi v učni in tudi živiljenski vncni izgoreli, kako drugače, kakor z vodo, ki je živo nasprotje ognju in vendar v živiljenju ne gre eno brez drugega. Fazani ne morejo brez starejših dijakov in ne starejši brez mlajših, še posebno fazanov. Kdo bi potem vedel zase, za svoje mesto, vlogo in vrednost?

rezultate. Da smo hladili z vodo, pa je menda jasno. Ob koncu smo malo plaval, vendar se nibče ni pritoževal, ne fazani, ne višji letniki, nekoliko pa snažilka naslednji dan. Kot rečeno, so se fazani ohladili, vendar nikoli ne veš, kdaj lahko ponovno izbruhi, zatočaj bomo vsaj do konca leta še pozorni.

Ob letu se vidimo.

TUŠ-MOJSTER M.A.ma

Bili so fazani ... in so še vedno!

Zgodilo se je tisto, kar se je moralo zgoditi, tisto, kar se dogaja in tisto, kar se bo v DICu vedno dogajalo - KRST prvih letnikov / PAZANOV /. Pisal se je dan četrtek in urni kazalec je kazal točno 21.00, v DICu pa so se dogajale čudne stvari. Kot vojska pri pregledu opreme so se višji letniki pri pregledu fazanov zbrali na hodniku drugega štuka stavbe A. Začelo se je tisto, kar smo vsi čakali.

Subi, nepolomljeni in nekrvaveči fazani

in taka pamet bo prihodnost DICa?!

Glavni voditelj je bil naš vsemogočni Gico, kamerman "čupavi" Nenad, fotograf pa Bojan. Da bi vse potekalo po naslu, je bil tu organizator in šef nad šefi vzgojitelj Aljoša Murn, ki je fazane tudi uradno prekrstil. Opazovalka krsta je bila vedno skrita vzgojiteljica Natasa Tratnik, ki je svoje priporabe poslala na naslov Društva proti mučenju fazanov.

Mokri, polomljeni in krvaveči fazani so se vsi pogubili po svojih kletkah v upanju, da niso več fazani, višji letniki pa so si privoščili zaslужeno večerjo. V glavah fazanov se morebiti poraja misel, da so izgubili nedolžnost fazana, vendar se tu krepko motijo.

I.K.

Dim in ogenj

Resnični dogodki s srednjim koncem so še posebej zanimivi. Mera adrenalina in preživetega strahu (strokovno: prpa) pri udeležencih dogodka, starejših in vzgojiteljih je še posebej ustrezna za duhovitev post festum. Konec dober, vše dobro...

Ultimat - gasilec pozor!

POGORELIČI KVARTET, ki je v začetku šolskega leta koncertiral v prvem nadstropju stavbe A, najavlja svoj novi performans! V živem spominu nam je ostala njihova predhodna predstava, "ki je v evforičnem vzdušju ognjenih strasti izvedla Malo nočno skladbo, ta pa se ni končala z instrumentalnim temveč s

Tipičen fazanski let!

Foto B. Žalar

so dobili najprej nekaj v želodec; scveda je bila to sveža koruza, ki so jo vsi tako nestrpno pričakovali. Njihova borba za hrano je bila pravo mesarsko klanje. Njihova pot je nato vodila v pekel, kamor pa pravici povedano tudi sodijo, iz njega pa so prišli le redki. Kot posamezniki so nato s polnimi hlačami d... prihajali na bojno polje, kjer ni bilo sten, da bi se skrili pred streli višjih letnikov. Vsakega fazana je čakala glavna preizkušnja, na kateri je pokazal svoje fizične sposobnosti, in pa še pregled njegovih majhnih možganov. Njihova pamet naj bi se izkazala pri odgovorih na vprašanja, na katera je nepravilni odgovor prinesel mokro kazen. Iz pušk, pištol in topov so se vsuli curki vode, ki so povzročali mokre gate. Analiza odgovorov je pokazala, da so možgani fazanov precej majhni. Izmed vseh odgovorov je bil le eden pravilen -

povsem improviziranim (hladnim) tušem. Njihov naslednji projekt je najavljen z dramatičnim tonom ultimata, ki so ga posredovali tiskovni agenciji Pozitiv: Užaljeni, ogoljufani in prevani ugotavljamo, da smo ostali brez ustreznega nadomestila, ki nam je bilo

obljubljeno takoj po našem uspešnem in v javnosti odmevnem nastopu. Sodimo med ljudi, ki jim predanost unetnosti ni tuja, vendar pa menimo, da naš prispevek k adaptaciji stavbe A ne sme biti spregledan in da ne sme izostati plačilo za trud, ki smo ga vložili. Zaradi naše dosledne privrženosti umetnosti in ogorčenja najavljamo svojo neprekliceno namero:

javni samosežig kvarteta Pogorelič pred stavbo B v času opoldanskega kosila!

PIPI

jaz sem iz DICa, ti si iz DICa, ana, ono on...

Napočil je meseč oktober, spodbobi se in pravično je, da se dijaki med seboj spoznajo in bližajo... Spoznavni teden postaja tradicija. Dve poročili:

Poročilo s treh večrov in enega jutra v DICu

V ponedeljek, 14. 10. 1996, se je pred B stavbo DICa zgodil kostanjčkov večer pod vodstvom glavnega peka hišnika Marka iz B stavbe. Bilo je veliko (preveč ali premalu pečenih) kostanjev in nekaj manj požrešnih DIC-arjev, ki so komaj čakali, da bodo lahko žvečili listo oglje,

s katerimi jim bo postregel pek. Po mnogih bi se zraven kostanjev prileglo tudi hladno pivo, ki pa ga ni bilo nikjer videti. Ko sem glavnega peka pobural glede piva, mi je odgovoril, da ga točijo v prvi oštarji desno za vogalom, pa v tretji na levo in potem naravnost, ampak tista je samo za visoko družbo, kar pa DIC-arji zagotovo nismo.

V torč, 15. 10. istega leta, pa so v DIC-u priredili nekaj za vse zelenjavozere. V jedilnici so namreč postavili solatni bar z veliko različnih vrst sofa in kjer si si lahko

naložil toliko zelenjavo, kot si je srce poželelo. Ta enkratna prireditev je trajala od 18:00 do 20:30 in DIC-ariji so pridno zajemali iz posod s solato, dokler niso ostale prazne.

Naslednji večer, se pravi 16. 10. 1996, je bil v DIC-u gost VILI RESNIK. Ta spoznavni ples so organizirale vzgojiteljice Eriku, Vojka, ga. Pavlin iz stavbe B. Organizacija je bila zelo dobra, saj so v Gleju bili pravi varnostniki, ki so skrbeli za nekaj redu podobnega. Njihova nesporna zasluga pa je, da tokrat v Gleju niso nikogar pretepli.

Poleg Vilija so nastopili tudi nekateri vzgojitelji, ki so se eni bolj, drugi manj izkazali s pevskim talentom. Vili pa je med tem počival in zastonj vlekel denar iz DIC-arskega mošnjička.

Cetrtek, 17. 10. 1996:
M J I I I J A A A U C U U U U U U !
BKC

Isti dogodki v drugih očeh:

Kostanjev večer

Za vse sladokusce, ki radi jesti kostanj, smo v pondeljek, 14. oktobra priredili kostanjev večer. Tistim, ki so ga zamudili pa tole: peka kostanja pod dežniksi (dež je Eli kot iz škafa) je res neverjetna! Vzdušje je bilo enkratno!

Pozitiv komentar: Marko-multipraktik je zadevo imel popolnoma pod kontrolo, Pozitivci so se mastili pozna v noč (čistilke press). More eat more shit!

Solatni večer

Zagreti za zelenjavo -oz. oboževalci solat so prišli na svoj račun! V torek 15. oktobra je bil v jedilnici pripravljen solatni bar, kjer smo si lahko sami postregli z vsemogočnimi solatnimi dobrotnami. Lačni so ostali le tisti, ki jim je solata premalo mesna prehrana, in je bila zanje ta novost nekoliko neobičajna. Pa so jedli hrenovke!

Pozitiv komentar: No eat no shit!

Večer z Vilijem Resnikom

VILI RESNIK - SENZACIONALNA! V Gleju se je kar trlo mladih oboževalk enega najbolj privlačnih pevcev

slovenske pevske estrade (kakor za koga, okusi so seveda različni). Kakorkoli že, v sredo 16. oktobra je pel samo za vas!

Pozitiv komentar: Bull shit! (ima čak i tribuh press)

mm.

Rubrika Ekskluzivno branje primaš:

LOTTO in neuspeh

Z življenji pedagogov je nemalokrat kot z življenjepisi svetnikov. Ovito je v tančico skrivnosti, njihov svetli lik pa krasil avreola svetosti. Pozitiv in njegove člane pa krasita profesionalna (in tudi ... oz. ... predvsem neprofessionalna) radovednost. Odločili smo se, da odiskrnetemo to tančico skrivnosti, in proučnemo v svet svojih vzorkazajočih vodnikov. Sindikalna ekskurzija se nam je zdela primeren. trenutek, poslali smo svoje "vohlače" in kaj smo videli...? Najprej obudimo spomin na prognozo, objavljeno na stenskem časopisu:

NEŠPORTNA NAPOVED

Dragi dijaki!

Vaši vzgojitelji gredo v soboto 25.10.1996 na izlet v Idrijo. Izlet

vključuje ogled kulturno-zgodovinskih znamenitosti kraja ter družabni popoldan. V zvezi z zadnjim delom programa vam zastavljamo vprašanje, na katerega odgovorite v obliki napovedi.

Prognosirati morate vedenje vaših vzgojiteljev. Spodaj so navedene tri vedenjske skupine. Za vsako skupino na listek, ki ga odvržete v Pozitiv predal, napišete tri kandidate.

vzorna vedenjska skupina
primerna vedenjska skupina
manj primerna vedenjska skupina

V primeru neodločenih izidov bodo odločali promili, zato pri vsakem kandidatu z ustreznim številkom (od 0,0 do 5,0) navedite promile. Še posebej to velja za tretjo vedenjsko skupino!

Za poštenost in pravilnost Loto napovedi garantira Pozitiv, ki bo imel na izletu svojo strokovno-poročevalsko ekipo.

Odgovore odvržite do petka 24.10.1996. Sledijo bogate nagrade - brez zezanja!

POZITIV

(NE)SLAVNO POROČILO IN IZSLEDKI

Uradni del ekskurzije je uspel v vsem sijaju in blišču: ogled zanimivosti idrijskega okraja (npr. Divje jezero, ipd.), ogled muzeja ter rudnika. Sprehod

Posebna enota DICa. Oddelek za hitre intervencije.

Foto: Melina

podzemljo je na udeležence deloval zelo inspirativno, tako da je prišlo do zgodovinskega dogodka: ustanovljena je bila Posebna enota DICa - oddelek za hitre intervencije. Da je tovstna elitna enota za DIC potrebna, se je pokazalo malo pozneje, že na samem izletu. Pa lepo po vrsti: Napučil je težko pričakovani družabni popoldan. Kosilo s programom nas je čakalo v kraju Vojsko poimenovanem. Kraj leži navpično nad Idrijo, po izjavi šoferta Zajeca (upisni priimek) pa celo nekoliko rikverc.

Lezli, lezli in prizeli. Aperitiv je bil na mestu in tudi Zli-krofi so teknili. Odprli in, hvalabogu tudi popili, so se prvi flaškoni, vendar so se že kaj kmalu zascialc zle slutuje v pogledu nadaljnje zahave. Stanje šoferta Zajeca se je slabšalo iz trenutka v trenutek. Misel na spust po hribu in še bližajoča se tema povrhu sta bila razloga, ki sta ga vrgla v obup. Stanje negotovosti se je potem samo še stopnjevalo. Kdo ve, kako bi se vse skupaj končalo, ko idrijskega vozla ne bi presekal svet novoustanovljene poschne enote DICa. Sklep: Oklic izrednih razmer, alarm prve stopnje, šofer Zajec za volan in pet minut za odhod! Del udeležencev, katerim je gostilničar ravno predstavil svojo ponudbo in potencialne spodnjih prostorov kmečkega turizma (beri kleti), se je temu sklepu uprl. Med slednjimi so bili seveda tudi infiltrirani člani Pozitiva (njihovi razlogi so bili, jasno, čisto profesionalne narave), vendar so končno - in še po zagotovilu, da bo »dolina krepko poplačala« uvidevnost in odtekajoče - na to pristali in se odpeljali novim razočaranjem naproti. Pot navzdol bi se nemara res lahko končala tragično, v kolikor pripadniki, predvsem pripadnici, Poschnih enot ne bi hodile g. Zajeca ter ga s posebnimi prijemi (masaže ter močila z odpladki) držale v budnem in priselnem stanju. Z veseljem v dolini seveda ni bilo nič in z nadzvočno bitrostjo smo se odpeljali proti Ljubljani. Ekipa Pozitiva, zadolžena za pikantno poročilo, je ostala dolgega nosu in suhih gl...

No ja, kar se slednjega tiče, smo se potolažili. Šli smo v KUD France Prešeren in se lepo kulturno...

V zvezi s promilli in manj primerno vedenjsko skupino presodite sami. Kakorkoli že, nagradni fond je bil porabljen. Se opravičujemo!

O.S.a

POZITIV politika in politika...

Raziskovalno novinarstvo (beri vtikanje nosu na vsemogoče nemogoče kraje) Pozitivu ni tuje. Zaleteli smo se v ledeno goro in nasprotno od Tita-nica, preživeli. Še več: ledena gora je izplavila na površje in Pozitiv je doživljal svoje težke ure (in pogledej ter svojo promocijo Prisluhnimo).

AKTUALNO!

SAJ NI RES - PA JE!

V domu smo inkognito gostili Podobnikovega Janeza in gospo Manco Koširjevo. Prvi je povsem slučajno prilomastil v DIC in to v stavbo C, kjer so se nastale z kostanjški (drugi vrlih iz sosednjih stavb, predvsem iz stavbe A, seveda niso povabilo). Kitara je bila prilik in tudi Sloveniji z ljubeznijo je zadoneto čez Poljane požgane... Vzdušje in zanos sta dosegla vrhunc, ko je zapel Šala - la. Janezek je pustil svoj plakat (še danes krasi predverje stavbe C) in dal svojo predvojno oblubo: avtobus za Dobrovo, kjer bodo spet prepevali. In glej ga zlomka - avtobus je v sredo, 6.11.96 ob 17.15 prispel in mladinke iz stavbe C so odbrumele v temno noč!

P.S. Naknadno smo bili opozorjeni, da ni šlo za Brata Janeza ampak za Brata Marjana. Pozitiv obrazložilo in komentar: *vsi so si oni Podobniki!*

Z Manco Koširjevo pa je bilo takole: pred kratkim, ko je prišla v naš dom, je za to vedela le poščica posvečenih gostiteljc, ostali - vključno s Pozitivom - pa smo to izvedeli post festum. Pozitivu pa nič ne videl. Zato organizatorjem različnih dogodkov POZOR: *ne preostane vam drugoga, kot da podobne dogodke obelodantite, in po možnosti povabite že koga, Pozitiv pa bo dogodek ovekovečil. V nasprotnem primeru vas bomo špikali in to boljboleče kot danes!*

Pozitiv komentar: Moški in ženske? Ne, ženske in ženske!

Špik-špik POZITIV

Stenski časopis Pozitiv, ter skrita kamra Pozitiva.

Foto: B.Z.

Kdor poje, zlo ne misli

Tradicija DICa v veliki meri krasi glasbena ustvarjalnost. V njem je domovila vrsta nadarjenih in danes priznanih glasbenikov, delovalo in celo nastalo pa je tudi lepo število priznanih pevskih zborov. Zgodovina se v tem smislu v DICu ponavlja čeprav ne povsem predvidljivo. Kaj imamo v mislih? Do padca dicarskega zidu, ki je nekoč ločeval DAC in DIC, je bila današnja A stavba izključno moškospolna. V novejšem času so priljubile hrake mladenke, katere, zraven lepot, krasi še nadarjenost za peje. Revolucionarni prevrat je bil tako samo še vprašanje časa. Dogodilo se je v letosnjem sol. letu...

DICARSKE DEKLICE alias PEVSKI ZBOR

1. 10. 1996 smo se nekatere dijakinja: A stavbe pod vodstvom gdž. Katarice Čibej (za podrobnosti vprašajte v sobi 27) odločile združiti svoje glasove v pevskem zboru. Glavna pohodnica je bila gospa vzgojiteljica Marija Poljanšek, ki nam je ob tej priložnosti pomnila bonus točke pri pisanju opravičil (na vas je ali verjamete). Asociacija ob inicijalkah stavnih Dunajskih dečkov (DD; ki jih

najbrž vsi poznate samo po tem, da so bili kastrati) bi lahko bila Dicarske dekllice (DD; upajmo, da se pri nas zgoraj navedena pripomba, ne bo uresničila). Potrebno je omeniti, da smo, glede na to, da je v DIC-u na pojem pevski zbor že zdavnaj poleg prah, toliko bolj delavne seveda pod strugim mentorstvom g. Marije Poljanšek. Zvrsti, ki se jih tretevamo, so različne; od črnskih duhovnih prak slovenskih ljudskih do znamenitih mojstrov klasike (punka še nismo dodale k repertoarju). Kljub temu, da še ne vemo kje, kdaj, čemu in kako bomo pete, nas to ne skribi, saj nismo pevke, ki bi prepevale le v As-duru (tonaliteta "žejnih").

Maja & Jasmina

KARAOKE ČA-Ča-ča

Glasbu pa ni tuja niti našim drugim dijakom. Marsikateri med njimi ni zadovoljen zgolj s pasivno konzumacijo tujega hrenanja. To velja tudi osebno in seveda javno izprobati! Pomislek, da morda marsikateri neodkriu talent le pri ta pravem sluhu, naj izpodbijemo z izjavo: onega od udeležencev dogodka, katerega opis sledi v nadaljevanju: »So what, so fucking what?« (prevod danes je lepo времje)

za katero so pobirali prostovoljne prispevke za vstopnino v višini 300 SIT. Posledice zbiračne akcije so postale bolj očitne pozneje, ko se je v dvorani zbrala tudi skupina slepih potnikov, ki so tudi prišli uživati ob glasbenem oziroma pevskem "ustvarjanju" nastopajočih.

Končno se je začelo zares. Napovedovalec je najavil vseh devet nastopajočih fizičnih in pravnih oseb. Pravnih oseb pravim zato, ker sta se pojavili tudi dve pevski skupini, ki sta dodatno razburkali ozračje v dvorani. Petje je bilo začuda še kar na visokem nivoju in v dvorani se je dalo zdržati in celo uživati. Pri tem so nekateri pokazali, da so resnično nadarjeni za petje, drugi malo manj in nekateri še manj. Ti zadnji so vsaj bili tako pogumni, da so šli na oder in zapeli in stem poskrbeli za kanček humorja. S tem mislim predvsem na Grajsko črno bend (pa brez zamere). Po

Za tem je sledilo slavje za vse nastopajoče, za žalujoče ostale pa tudi. Glasba in ples pa sta trajala, trajala do poznih nočnih ur.

B. K.-C

Prisluh številka 2

Verjetno vsi veste, da smo v četrtek, 28.12. gospodovega leta 1996, v DIC-u priredili KARAOKE. Vodil jih je hombastični D. J. Radia Slovenija Srečo Katona. V opozorilo Deji Mušič: konkurenca je rojena. Morda pa so (oziroma bodo) prav zaradi tega ukinili televizijsko karaokc?!

Kakurkoli že, prijavljenih je bilo devet (9) točk. Kako so pevci odpeli, ste lahko presodili sami. Sodeč pa odzivu poslušalcev, so najbolj zažgali člani skupine Grajsko črno band (!) s svojo

Zmagovalka Katarina Valenčič, ter velecenjenja žirija v ozadju.

Foto: Bojan Žalar

Prisluh številka 1

Ko sem se v četrtek 29.11.1996 vrtačal iz šole in hodil pred DICem, sem slišal iz dvorane A stavbo glasbo, ki je bila preveč glasna, da bi lahko donela iz navadnega kaseta. Ustavlil sem prvega mladostnika, ki mi je prekrižal pot in ga vprašal: "Ma kdo si je kupu took sain kaseta?" Dotična oseba mi je prijazno pojasnila, da sem v zmoti ter mi izdal skrivnost: "Nujuj budo v disku karaokel!" Ouaauuu! Tako sem stopil v akcijo in še pogledal, če je trditve pravilna. Pokazalo se je, da se zgoraj omenjeni osebek ni zmotil glede karaok. Res so se v dvorani gnetli trije razvneti dicarji, ki so ob blagodejnih zvokih technota zvijali svoja telesa v popolni ekstazi, če ne celo v deliriju. Dostop v dvorano je oviralna miza,

odprtih pesmi je zasedala žirija, ki je bila sestavljena iz nekaterih bolj ali manj pomembnih oseb iz našega vsakdanjega življenja. Ugotovljala je kdo je najboljši. Razsodba je po mojem mnenju pravična in mednarodno pravno uveljavljena ter priznana. Zmagala je Katarina Valenčič s pesmijo Prisluhni mi, ki jo v originalu poje Darja Švajger. Zmagovalki DIC-arskih karaok iz srca čestitam in ji želim še veliko pevskih ter drugih (pivskih) uspehov v življenju. Ostalih ne bom omenjal, ker za kroniko dogodkov niso pomembni.

priredbo Smolarjeve pesmi Jean Claude van Damme. Fantje, vi ste zakon!! Le taku naprej, pa boste kmalu dosegli stopnjo drugorazrednega benda. Čestitke za vaše tretje mesto.

Namenimo še nekaj besed zmagovalki: že drugo leto zapored - Katarina Valenčič! Ni kaj, punca ima res vroč glas (pa frizuro tudi, ko smo že pri vročih stvarch). Za vse nastopajoče (in ne-nastopajoče) pa so dicarske kuharice pripravile ogrooooomno torto, ki pa je bila tokrat, za razliko od vse ostale hranc, res odlična.

Svaka jim čast! Mogoče pa se bližajo lepsi časi dicarske kuhinje?!

Sledil je še žur do jutranjih ur (če hodite spati s kurami), na katerem se je vrtelo od (predvsem) technično, pa tja do roka. Zoper pa se je potrdilo dejstvo, da je Metelica najboljša. Tantje, naslednjič pazite, da ne boste padli eno nadstropje nižje, tla so namreč zelo trhla!!

Če povzamemo celotno dogajanje: dobri pocvi, dobra torta, dober žur, vse dobro. Hvala Alahu.

Mateja&Donja

Let them know it is Miklavž time!

Si :lahko predstavljate neandertalca, pardon pitekantropa, da nam bo bliže, sedečega z pogrenjeno mizo, z jedilnim priborom v njegovi kotlini ter self servis mizo, polno sladčic, v sredini le te? Težko. A si lahko predstavljate Dicarja v počuhnem položaju v naši jedilnici? Še težel!

MIKLAVŽEV VEČER

Kot vsi vemo, goduje na šesti decembret sveti Miklavž. To je znani dobrotnik, ki hodi po svetu in obdarjuje pridne otroke. Izkazalo se je, da smo taki tudi DIC-ariji, saj nam je prinesel nekoliko boljšo večerjo. Ta je kuharicam povzročila veliko gorja in dela, tako da so jim morale pomagati pridne DIC-arske deklice. V jedilnici je bilo še par s sladčicami ohloženih miz, ki so ponujale sladkosmedne dobrote. Dostop do miz pa so budno motirili pogledi naših vrlih vzgojiteljev, da ne bi prišlo do najhujšega. Sveda je marsikateremu ljubitelju peciva le uspelo prebiti zaščitni kordon in rezultat tega je bil, da je marsikdu v dobrokah bil obveščen preko ustnega (beri besednega) izročila. Večerja je povzročila tudi velik zastoj pred kuhanjo, ki je trajal od 17:30 do 20:33. Trajal bi tudi še dlje, pa so se kuharice znašle in zaprle vrata.

B.K.C

Zgodovina DIC-a delimo v dve dobi: pred in po Pazištvu

Posebna priloga:

Letni (nadrealistični) jedilnik

DIVJAŠKI DOM en Ivan in en Cankar
Ljubljana,
delimo in talamo na Poljanski 26

JEDILNIK

PONEDELJEK, leta gospodovega.....

ZAJTRK : prespimo

KOSILO : saj še nismo prišli - morda malo kasneje!

VEČERJA : Le kdo bi ričet, puding in malinovec

VEČERJA : pohani zasirjen sirov produkt, že takoj zmešava solato, izcodeksok!

ČETRTEK

ZAJTRK : menda bo, vsaj tako pravijo, športni musli in kornovi šleki s čajčkom in pripadajočim mlekom.

KOSILCE : nam pripada, juho posrebaro, da se lahko lotimo nadnaravnega zrezka z lanskimi gobami, riži -beži je že tu na delavnici temperaturi!

Solata bo, da u soku nit ne govorimo,

VEČERJICA : samo snedvič in jogurt ali čokoladno mleko in marš v GLEJ - a/ali sploh kaj vidiš?/

Kuharji, generacija 1945.

Foto: arhiv DICa.

TOTEK v TOREK

ZAJUTREK : čajček, bela kava, margarin, marmeljad

KOSILCE : mora biti fižolova juhica, poljan osci/ujeli so ga kot Osiča/ in speštali v zelenjavni kvazipire. Le kje se je izgubita solata, mamo ji.....

VEČERJICA : milanska omaka, špageti s parmezanom ločeno, tega svet še ni videl, s sokom ali brez..

PETEK

ZAJTRK : Kakšna kava, kakšen čaj, Evrokrem, sir Slovenka /gde ga nadže/ ponuja se tudi Slavonka, Istranka, Vojvodžanka in Panči iz Bohinjskega kota.

KOSILO : Loterija Republike Slovenije sporoča: Če ne bo musaka, bo morda segedenč gulaš, pa tudi špageti se utegnejo pripetiti. Priporočamo tudi solato!

VEČERJA : Smo že na suhem!!!

SRIIDA

ZAJTRK : bo

KOSILO : naj bi bilo : bograč /a že spet!/ pecivo „d best of DIC, valjda, pozna se roka naše omiljene kuharice, ki se spozna, hvalabogu tudi na pecivo!

S.K

Kroniko popisali: Iztok KOS,
Mačja, MLAKAR, Bürut
KOVSČA-Cvetlo, Jasmina
TOMŠIČ, Maja GLAVĀČ, Donja
MOJSTROVIČ...

DOGODKI IZ NAŠEGA VESOLJA

NAŠI LETIJO V NEBO: Novi rock 96 in DAD CLARK & THE ALABANDA

Letašnja šestnajsta tradicionalna prireditev Novi rock se je v duhu začetkov te glasbene manifestacije odvila v dveh dnevih. V petek trimajstega (septembra) v KUDu Franceta Prešerna ter naslednji dan v sobotu v Križankah. Nastopila je vrsta novih, uveljavljajočih se bandov. Tako so v petkovem programu v KUDu nastopili Niowt, Dad Clark & Alabanda ter Miss Evening. V sobotnem programu, ki je bil "klasično rokersko" naravnih, pa skupina Metropolis, Odpisani, Racija Spiritual Pyrotechnics, Maze in Termiti. Naša osrednja pozornost velja bandu DAD CLARK & THE ALABANDA. Razlog je preprost in enostaven. Večina članov banda je dicarjev, še huje, POZITIVcev. Klasični kritiki se bomo, iz možnega očitka subjektivne sodbe, odrekli. V tem smislu bo zadostovalo, če navedemo kritiko, ki se je zapisala novinarki Dela in v bistvu odraža večinsko mnenje: "...Kljub obupnemu ozvočenju, to je onemogočilo, da si o nastopajočih glasbenikih ustvarimo prepričljivo sliko, je večer prinesel nekaj zanimivih trenutkov. Eden takih je vsekakor bil nastop osmičlanske zasedbe Dad Clark & Alabanda, ki prepletanjem različnih klasičnih in svedohnih glasbenih prijemov dodača nekatere jazzovske otruske v obliki svežih in pogumni improvizacijskih poskusov." Dad Clark & the Alabanda sestavljajo: Janez Gabrič - bobni, Matej Hotko - bas, Erik Marenč - piano, Branko Škvore -

Nastop v ŠKUCu. Foto Olivija.

kitara, glas, Dejan Žmideršič - pozavna, Marko Repnik - trobenta, Lovro Ravhar - sax, Peter Gabrič - bas klarinet. Doživeli smo nepozabni večer, v nepozabnem KUDu, kjer so fantje pokazali svoje širše poznavanje glasbe ter skozi recital in diapozitivno podporo (*Metalic produktion*) ustvarili "multimedijalno vzdušje" ter uspešno vstopili v antologijo slovenskega Novega rocka.

Mozart (Amadeus)

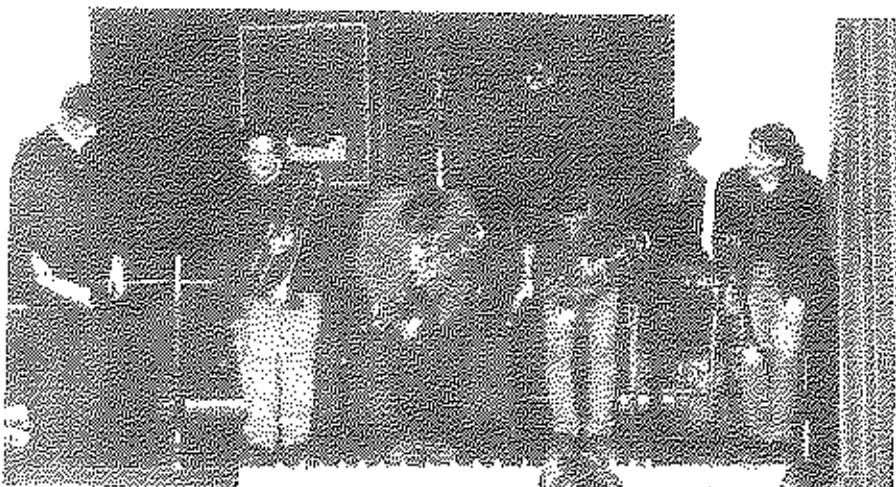
DECEMBRSKI GLASBENI VEČER

Prireditev glasbenih večerov v DICu, na katerih sodelujejo glasbeniki, ki so dijaki oz. bivši dijaki doma, inia že kar hiakovito tradicijo. Tako je letosni Decembrski glasbeni večer že 21. glasbena prireditev od leta 1984 naprej, v zadnjih šestih letih pa je to postala tudi svojstvena oblika božično-novoletnega praznovanja. Največ zaslug za organizacijo gre vzgojiteljicama Veri Kraševco in Mariji G. Poljanšek.

Tokratni glasbeni večer je potekal pred zelo številnim občinstvom, ki je napolnilo dvorano stavbe A. Vzdušje je bilo enkratno in ob nastopajočih glasbenikih velja izreči pohvalo tudi mladini poslušalcem v dvorani. Ti so se izkazali kot poznavalsko občinstvo, ki je (tudi z aktivnim sodelovanjem) nagrajevalo talent, znanje in trud svojih vrušnikov. Prav tako je potrebno pohvaliti sceno, ki je bila odvečne pisanosti ter z doma »vzgojilnic« medvedki na božičnem drevescu krasila nepozabni ambient, t. j. »obrtkanec«.

Dogodek je pozorno spremljal tudi Pozitiv. Video sekacija je posnela dogodek, ki je bil v monitorani varijanti že predvajan. Pozitiv press pa podaja to poročilo. Sledi »kritika«:

Priznani delo pozitivca
izkoristite jo!

Lucijan Cetin, Denis Beganičič, Miha Šuler, Dejan Žnidarič, Sandi Cei - kvartet pozavn in klavir.
Foto: B. Žalar

Kritika

Spet vas ni bilo! Vas, predrago občinstvo. Sicer pa - po toči zvoniti je prepozno. In gotovo to zelo obžalujete. A kje?

Torej, na tradicionalnem glasbenem večeru A-stavbe. Nastopali so glasbeniki, ki jih več ali manj vsi poznamo. Prav prijazno so se odzvali povabilu ge. Marije Poljanšek. Za to priložnost so klavir temeljito očistili - seveda pod budnim očesom g. Zorana Grgića. Toda pustimo ostalim skrivnostim ostati skrivnosti. Preidimo na bistvo.

V zelo, zelo, zelo medlem soju svecčic so za to priložnost stik med nastopajočimi in občinstvom vzpostavile nam že znane DD - dicarske dekllice. V pravem božičnem vzdusu so je pelo in tudi hihitalo (še dobro, da s strani »pjevačic« in ne nabito polne dvorane).

Žalostno je dejstvo, da je dijak 4.1. SGBŠ slučajno pozabil pritisniti tisti »A« s 440 Hz, ki bi pripomogli čelisu pri bolj harmonični izvedbi Capriccia.

Ja, pozavnisti so se res dobro odrezali, pa čeprav brez škarij. Namesto tega so uporabili »cuge«.

Saint - Saensov Labod je nežno zaplaval ob zvokih violine in klavirja.

Duhovit nastop obeh saksofonistov je povzročil rahel zastoj poteka programa. Tudi Bach zna pripravili publiko do smeha (»Bach praviš«, cit. povezovalca).

Sponmine je ob Schubertovi Serenadi obujala ga ravnateljica. Ni bila edina.

Pri kitari so je zataknilo. Toda ne Anji, ampak naima - punca obeta!

Menjave leg - ne le na violinah, temveč tudi na odrni, smo spremnili pri Bartoku. Skladba zahteva svoje.

Zanimiv je bil (predvsem pa nas je presenetil) pojav trobilnega kvinteta A - stavbe (ATK 204). Z njim smo uspešno zaključili še en glasbeni večer.

P.S.: Povezovalce je bil Dejan Srečko z vrečko, oups Brečko.

Kritičarki Jasmina & Maja

ŽELIMIR ŽILNIK V DICU

Video dnevi, video produkcija in start video delavnice

Pozitiv je začel z raziskovanjem novega medija videa in vstopa v novo fazo svojega delovanja!

V času med 13. in 16. jan. 97 so se dogodili »Video dnevi v DICu«. Prva dva večera sta bila namenjena predstavitvi lastne video produkcije, ki je nastala jeseni 96. Gre za začetne poskuse, v katere so se podali člani Pozitiva - z domsko kamero, skoraj brez slehernega predznanja ter brez tovrstnih izkušenj. Končnim izdelkom se je to seveda še kako poznalo, pa vendarle: interes za

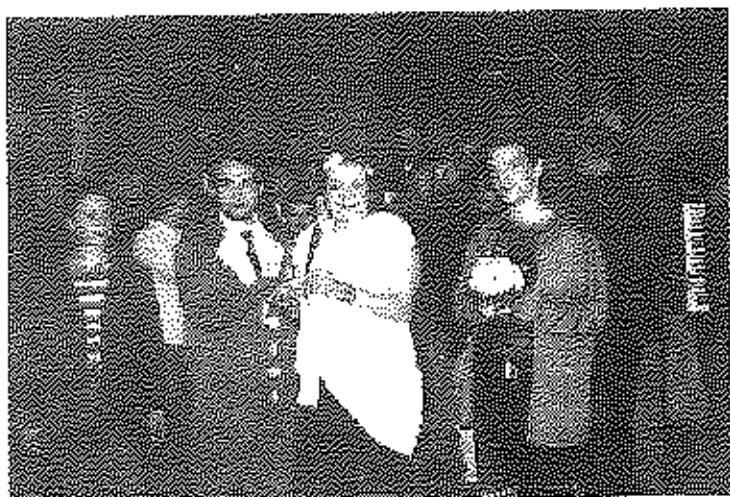
»magičnu oko« in ugotavljanje raznih možnosti, ki nam jih ta medij omogoča, skratka »odkrivanje Amerike« je doseglo svoj cilj. Avtorske zamisli v nekaterih predstavljenih kratkih filmih so bile polvale vredne, kar velja tudi za montažo, ki je te filmske pravence zaokrožila v filmske celote. Naj navedemo naslove najboljših predstavljenih filmov: Cukrarna, DIC iz fazanske perspektive, Twilight zone/ nesrečni konec mlade devec, Roman, Lovro a bogani i Poro, Slike iz DICa, ...

Prvima dvena dnevoma je sledil dogodek, ki ga velja šteti za start video delavnice in - tako upamo - čisto la prave video produkcije. Našemu povabilu se je odzval Želimir Žilnik, svetovno priznani režiser z višnimi mednarodnimi nagradami, ki je sprejel vlogo zunanjega mentorja nastajajoče video delavnice. V dveh večerih nam je pod naslovom »Kako narediti film« s praktičnimi ponazoritvami predstavil abecedo filmske umetnosti ter tehnologijo (beri: organizacijsko tehnično izvedbo) izdelave filma. Želimir Žilnik se je predstavil kot izjemen pedagog, ki je znal pritegniti in še dodatno vzbuditi interes prisotnih za najmlajšo umetnost.

V nadaljevanju vam predstavljamo videnja in mnenja udeležencev dogodka.

Brane:

Sedaj vemo: resnična zgodba je odločitev neke avtobiografske človeške odločitve, 25 slik na sekundo, objekti in ambijenti morata biti osvetljena, tako da dobimo sliku, ki jo vidi človeško oko, če slike niso izrazite, so dolgočasne, vedno in največkrat prvi plan, izrabiti maksimalno zmogljivost opreme, kompozicija slike, napraviti enostaven film z dostopno tehniko, tema ne sme biti na nivoju prvega vtisa in mora biti izpovedana iz vseh možnih zornih kotov, sicer izhajamo iz poraza, vendar se nikoli popolnoma ne izgubimo, zapišimo vse situacije na temo, pogled reagira na različne barve različnih reflektorjev, igralci morajo na film prenesti to, kar hoče avtor, je snemalec, je scenograf, je masker, je scenarist ... je ekipa, prilaganje, vklapljanje v sistem, nesporazumi - nerezumevanja, poskusna snemanja, delati moraš nekaj, kar poznaš in pri čemer se dobro počutiš, film je kolektivna umetnost, dramaturška pravila, jasno definirani liki, odnosi med liki, 20. stoletje je stoletje velikih novovzetij in velikih razočaranj, eksplozija komunikacije, globalno - parcialne morije, neprestana povezanost, energija, ki jo nespametno izgubljamo, do konca razgrajenc dileme vsakega lika, ustvarjanje identitet, informacije in propagande, stvari iz življenja lahko hitro postanejo dolgočasne, rešitev pa je lahko recimo humor ... spremljajte nadaljevanje ... današnji čas je v zadnjih 50 letih najbolj dinamičen in pomemben, to je konec 20. stoletja... To be continued...

*Prizor iz nadaljevanke Santa Ivana CANKARIANA, 1527 nadaljevanje.
Foto S. Rgent.*

Boštjan:

Želimir Žilnik, Slava mu! Stvar je bila res dobra. Izvedeli smo veliko in to po vrsti. Počasi se lahko lotimo filma in video produkcije. Res sta bila ta dva dneva malo prekratka, kajti nadvse zanimivo bi bilo razviti pravo debato. No ja, za to je še čas, važno je, da se je začelo. Dobili smo inspiracijo. Žilnikove stvari, kolikor smo jih videli, so mi všeč. Takšen pristop nam odpira nov pogled in novo razmišlanje o dejanskem življenju in problemih, hkrati pa vsebujejo humor, ki vso stvar naredi sprajcmajivejšo. Pozitivno razmišlanje. Žilnik je Pozitivec!

Roman:

Krasno je bilo imeti Žilnika v naši sredini; ne samo, da je režiser svetovnega formata, je tudi zelo dober predavatelj. Tiste najosnovnejše skrivenosti o ustvarjanju gibljivih stik nam je tako približal, da smo dobesedno požirali njegovo silno znanje in pronicljivost. Seveda je bila prisotna dobršna mera balkanskega humorja, ki je dopolnjeval celovito podobo. Najpomembnejše zame pa je, da sta ta dva dneva, ki smo jih preživeli z Žilnikom, vzbulila v meni neustavljivo zanimanje za zgodovino filma in kar kopnim od želje po odkrivanju le-te.

To be continued...

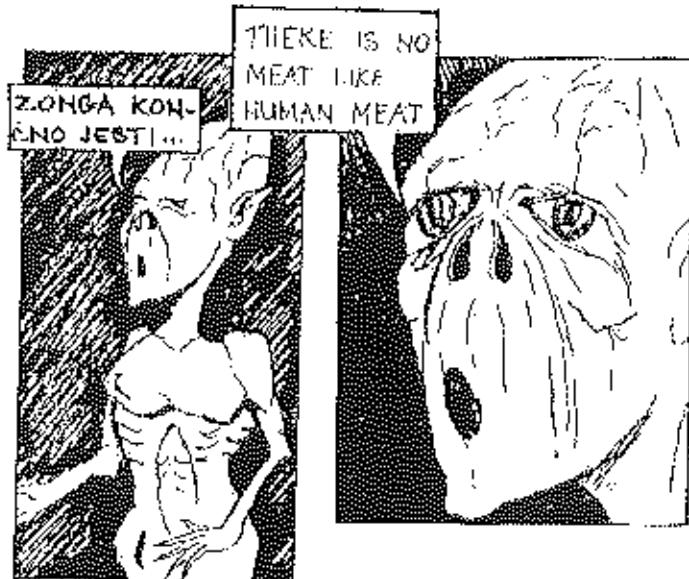
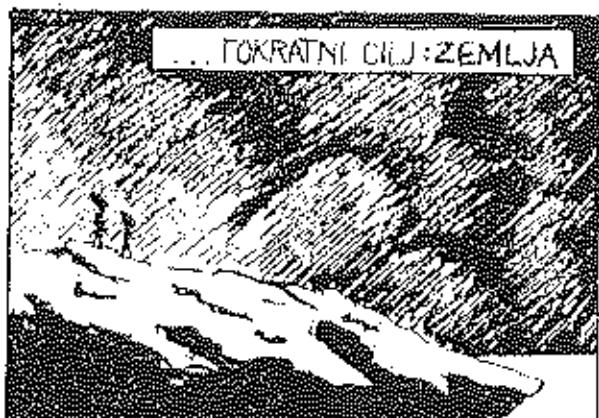
Pozitiv video maniacs movie corporation ltd.

**Pozitiv laja,
psi gredo dalje...**

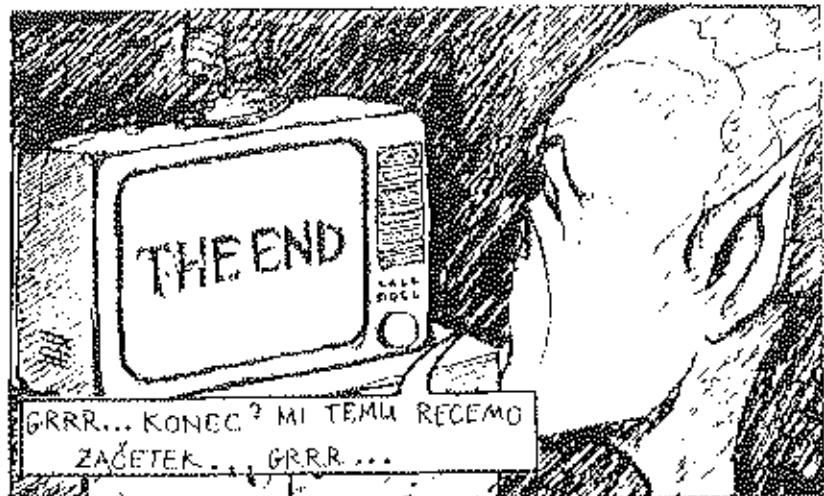
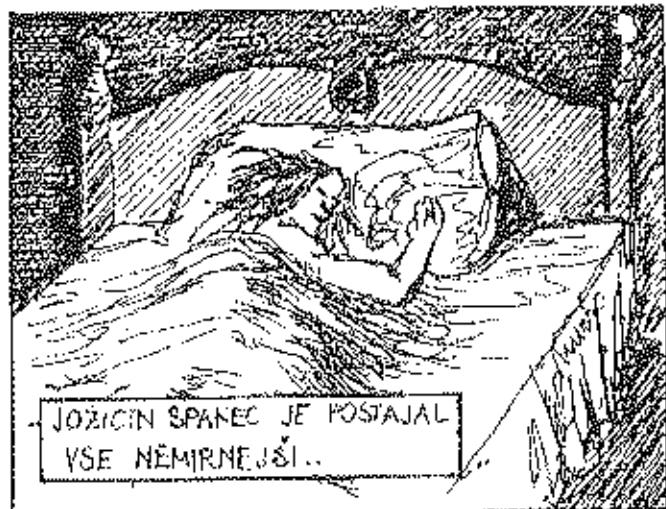
ZAMISEL IN
RISBA:
MURIGOR
TEKST:
DRAGON

KO SANJE POSTAREJO MORA IN MORA STVRDOŠT

PRENASELJENOST, POMANJKANJE
SUROVIN IN PREHRANBENIH VIKOV
JE POSTALA REALNOST VESOLJA.
GENETIKA SE JE PONUJALA KOT
ENA OD REŠITEV, TODA...

Negativ

MARKSIZEM - POJAV PODOBEN KANIBALIZMU. RAZLOČEK: STORILEC JE MARSOVEC.

Poezija

Ilustracije: Saša Dolinšek

BELKAST DIM

Konec ust peplnik,
konec prstov žgoč pepel,
pred očmi pa belkast dim
suho, suho je zavel.
Konec ust je posušen,
konec prstov je odpradel,
pred očmi pa belkast dim,
ki me je okradel.

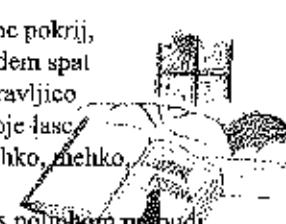

IZI

LJUBEZNIVOSTI

S poljubi me pokrij,
preden odidem spal
povej mi pravljico
in božaj moje lase.
Mehko, mehko, mehko.

Zjutraj me s poljubom posudi
in vprašaj po lepih sanjaka,
vzemi me v naročje in me ljubkuj.
Imejva svoje trenutke.

IZI

DOGAJANJE

Kresnička mi kaže pot
in vsak korak stane težak
ker ji rit ne goni.

Ime pri vsem pomembilo
kresnička ve, da sveti se,
le jaz defektno sem dobil.

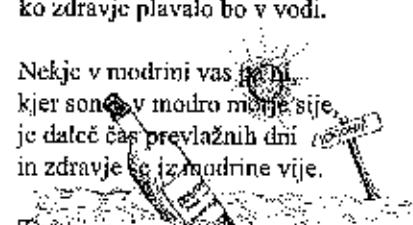
Mogoče bi raje prižgal luč,
soba je majhna in vedel bom kje sem,
primern za kljuko in obrnem ključ,
zmečkam defektno, ki sedela je na njem.

IZI

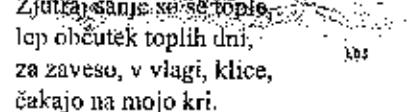
MORJE V MISLIH

Klic v napad,
dokler še čas vam vlogo nudis,
da si ustvarite nasad,
ko zdravje plaval bo v vodi.

Nekje v modrini vas poseli,
kjer sončev modro more se sij,
je daleč čas prevlažnih dni,
in zdravje se iz modrine vije.

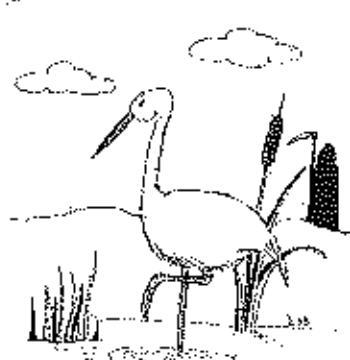
Zjutraj sanje ko se toplo,
lep občutek toplih dni,
za zaveso, v vlagi, klice,
čakajo na mojo kri.

IZI

SKRITE ŽELJE

Prekrasno jutro za umor,
ko misli letajo za kljunom
kot jata štoklje nad oblaki,
se širi obzorje, ko gre sonce got.

IZI

pa vsaka kapljica le slika je od neba.
Prekrasno jutro za umor si misli,
vendar narava mu ničesar ne izda,
le dvom za vsake mislijo stoji
in z belimi zobmi narahlo jo grizja.
Pogrelo sonce je že skoraj vso naravo,
skozi krošnje sili v vlažna tla,
tam si vrabček, ki je nehal peti
namaka suha usteca.
Morda pa salve ni pel smrti,
ko hrepeneče zrl je v belo jato
in si samo talent krepil,
da bi dosegel svoje skrite želje.

IZI

VZGOJA

Vzgoja prozornih rok,
majhen otrok,
majhen otrok,
pada v prazen odtok..

Prazen, čim odtok ga vzame,
polna smrdeča omame,
zeleni smrdeči omame,
daleč od svoje mame.

Vzgoja pa traja naprej,
 novo belilo na njej,
belo belilo na njej,
oznanja reklamo kot prej.

IZI

SMRT IZ PROFILA

Butala je smrt ob vrata pa so ji odprli,
napujili so jo z vinom in plesali z njo,
nekdo je pohodil koso in jo skral,
drugi je z ročajeni drezel v ogenj in ga
zažgal.

smrt se je pa veselo smejava
in vsi so hvalili njene zdrave bele zobe.

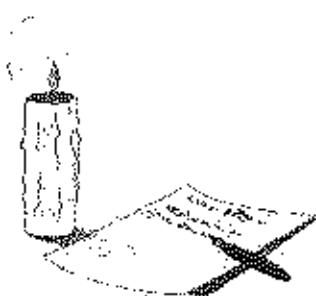
Zjutraj, ko je mcžikala v dan,
ji je mlad fant prinesel novo koso,
v zahvalo ga je naučila kosit in skupaj
sta pokosila vri,
zdelo se mu je tako zelo lepa, da je zardel
in jo poljubil,
in še naprej sta se ljubila v rosnici travi,
lovila sta se podila in ljubila, bila sta
srečna.

Toda smrt je odšla, morala je oditi
in fani je moral živeti,
vendar je bil neskončno srečen
in jo srečno živel, kosil in se spominjal,
ker je vedel, da ga bo na koncu čakala,
da mu bo podala roko in ga vzela k sebi.

IZI

POPOS

Ob sveči sedim,
cigaretni ogorček padel mi je v nedrje,
usta na široko se odprejo,
to je moj ponos.

RAZPRAVA

Ekstravaganca ljubljenja.
Enkrat, dvakrat, trikrat.
Durex.
Aids. 15 vžigalic, 14, 13, ...
Reklamna smrt.

Ljubezen gre svojo pot,
Kondom ima življensko dobo.
Elektronsko preizkušnja, življensko
potencibna guma.
Ha. Ha. Ha.
Ks. Ks. Ks.

Še enkrat brez.
Boljše kot prej.
Otrok.

Bojšč, slabšč, smet.
Aburtus.
Krokodilje solze.
Ne joči in podobno stranje.

IZI

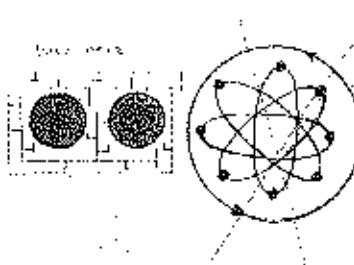
brstenje

S hitrimi koraki v enostranstvo,
sonce poljutluje ponj,
da ta nori svet postala bi le igra,
da ta kruti svet igrali bi mi vse!

MARJETICA

BREZ VSEGA

Brez obzidja same si krojim usodu,
brez solza potujem v karizmo,
brez slovesa zapustim vesolje,
brez besed uživam neizmetni prostor.

Da ne pustim delčka praznega papirja,
da čruila mi nikoli ne zmanjka,
in da rime moje pesmi ne poznajo,
to je moj ponos.

Da rdečih hlač ne nosim,
da se vezalka okoli mojega vrata,
in da čevlji odbite pete imajo,
to je moj ponos.

Ponos mojega cga
pa je ljubezen,
ki ne zagreni jo še tako
ponosni ponos mojega očeta.

MARJETICA

BREZVETRJE

Ni igre brez vetra.

Lasje niso listo, kar so bili pred temi.
Nos ni rdeč, kot bi bil moral biti.
Smrad iz ust še vedno je prisoten.

Ni igre brez vetra.

Čnrljev let se spremenil je v jadranjc.
Brezovi vrhovi lebdijo,
nič več to ni pozibavanje.

Ni igre brez vetra.

Iz vodnjaka voda v morje se izteka,
mlaka žabe spremeniла je v gliste,
listje pa kar pritrjeno na drevesu in čaka.

Pa še vedno ni igre,
še vedno ni vetra.

Kakor ptič brez kljuna,
pojem pesem brez not,
kakor žoga brez okrogle površine,
odhijam se od asfalta, potepanih nog.

Poiščem glavo brez obraza,
poiščem pot brez vijug
in spet mislim brez možganov,
slepa ulica brez frustracij, zatemni mi
ohrvi.

In ko spuščam se po toboganu,
pred očmi se mi zatemni,
zavrtijo se lasje,
puščava brez oaze mi kaže zobe.

Mraz je in jaz sem brez vsega!

MARJETICA

KAKO SKROMEN JE TA DAN

Temna noč,
nove zvezde rojeva,

temna noč,
odlativa odeje z vretom,

temna noč,
privabi solzitne,

brstenje

temna noč,
pride in spet gre.

Nato svetlo jutro,
ko oči na široko se odprejo,

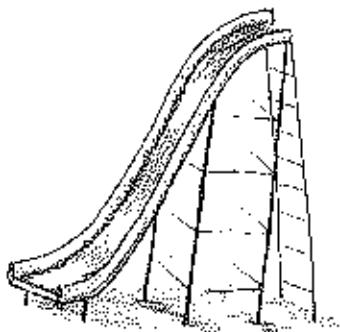
spet svetlu juro,
ko vstanesh s težko nogo

in spet je jutro,
ko noči je konec.

MARIJETICA

Poskušam jo zapeti, ne ujamem melodijs.
Kje je vzrok, da ugasne plamen poezije?

Naredim korak, dva,
pogledam v levo, desno,
kamorkoli se obrnem, sem sama,
sama z misljijo, napeto kot strana,
v kateri zavibrira zvuk zadušenega
otroštva.

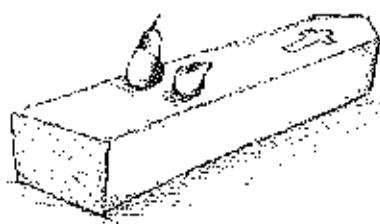
prej drobni kamenčki,
po katerih stopicala so gola stopala.
Nehumana bitja odprla so velika usta,
spravila vasc cel svet.
Kot vesoljci tri glave so imeli,
a obraz ves čist, a vendarle bled.

Brez eiljev spet tavalah sem po sanjah,
nastnah se mi rezlezel je čez cel obraz.
Saj le ni tako ludo, če je dež,
če kaplje polzijo po vckah in tlačijo poraz.

MARIJETICA

NEZNANA POT

Trupla v razmajanji krsti,
s črvi, lučnimi, praznimi ust,
gnijejno, se potijo,
s strahuom se borijo,
ruč brez cvetov,
zelenih listov,
vrh glave jim cvetijo.

Hruške gniše,
med prstili polzijo,
mislijio le na to,
kako ušle bi konfucionizmu,
prepolnih metod.
Rešitev je uganka črna,
brez steza.
Tao je magija,
tao je duša brez srca.
In ko pokrov krste
spet se zapre,
z njim zaprejo se okna,
rože ovenijo,
hruške do konca spolzijo,
tao pa še vedno je uganka,
polna stozua, skrivnosti in praznih besed.

MARIJETICA

Kakor lastovka zgodaj spomladis,
s travnato bilko v kljunu letim,
kakor zmaj z ognjem v žrelu,
v pravljiči, v sanjah se prebudiš.

Kot pesnik z listom papirja,
s praznim črnim, bolno glavo obrača
vstran,
kot majhno, igrivo žakletec,
golih nog, postari se paglavcem v bran.

Kaplje dočja zluhkojih budne veke,
odprejo se, sajne, brez tuju moći?
Brez rok, ukazov in drugih skrbi,
poteče mi soča in gre spet brez moći.

Zemlja, drevesa, vseje željaro,
spet se trudne veke brez moći in truda
odpro.
V oči zadane me groza,
pič brez porja proti melli leli,
kanor stopim, stopim v brezno,
tal pod nogami v neskončnosti hiti.

Zdaj reka diga, ki temne valove meče v
zrak,
prej potnček malibila je,
brez glasu šopihala je, pljuvala prah.

Zdaj orjaško drevo, z vejami grabi
vratovce ljudem,
prej majhno drevesce brez listov, vrhov,
delalo je senco potem,
Zdaj velika skala, siva, utrujena, brez
clana.

BITJE Z RDEČEGA PLANETA

rad bi bil zelen
zelen (- 100, M-0, Y-100, K-0 - zelen)!

Gledal bi te kako trpiš
se v krčib potiš pred mano,
kako v obupu, obupno kljubuješ,
gledal bi te zelenih oči, zelen.

Rad bi bil mozoljast
od zore trd od mokrih sanj
- zelen!

Rad bi bil neznosno bokču
C-100, M-20, Y-100, K-0
zelen, zelen v varžep
odebeljen

DA BI SI LOVIK
MAŠINO KUPU
PA KARTO
ZA MATURANTSKEGA
DA BI PLAČAL PLESNE
SI PRIVOŠČIL
RISARSKI TEČAJ,
PA EKSKURZIJO
V PARIZ ...

MA FDA BI TAMALO
VSAJ NA PICO
PELU.

Roman

ZADUŠENO OTROŠTVO

V soju noči poslušam zvezde,
ki mi narckujejo pesem svobode.

ŽANRSKA ZGODBA

REZULTATI NAGRADNEGA NATEČAJA ZA NAJBOLJŠO ŽANRSKO ZGODEBO

SAMO-KRITIKA

Po zaključku zbiranja zgodb je bila neizbremenja naslednja ugotovitev: razpis natečaja je bil nepopoln. Nič formalna niti vsebinska določila niso bila dovolj natančno opredeljena. To napako oz. nedostopenost so popravili in odpravili natečajniki kar sami, saj so s svojimi prispevki povsem prepoznavno zakaličili tri različne tematske skupine. To smo upoštevali in v tem smislu smo vse prispeve zgodbe razvrstili v tri tekmovalne skupine:

*Resnica in pravljica:
Ljubezenska zgodba
Erotika in strip.*

PEDAGOŠKO-LITERARNA KRITIKA

Prvi bralci zgodb smo bili vzgojitelji Drago, Vera, Marija, Aljoša, ki smo sestavljali luirno žirijo. Naše ne povsem literarnokritične opazke pa so take:

Zelo pogumno ste nam zalučali v obraz nekaj svoje avtentične jezne in uporne mladosti, še zmeraj pa pogrešamo več deklativnih prispevkov...

NAGRADE

V kategoriji *Resnica in pravljica* sta enakovredno zmaguli

*zgodba: JEBENTI, avtor: Boštjan Papič, in
zgodba: NAŠ JUNAK, Avtor: Izidor Kopavnik*

V kategoriji *Ljubezenska zgodba* sta prav tako dve enakovredni zmagovalki, in sicer

*zgodba: TRENUTEK V ŽIVLJENJU JOSIPA ZMAJA, avtor: Roman Ražman, in
zgodba: ŽGODILO SE JE V DICU, avtor: Srečko Čuk*

V kategoriji *Erotika in strip* si prvo mesto enakovredno delita

*zgodba: CK OBSESSION, avtorici: Jasmina Tomšič in Maja Glavač, in
zgodba-strip: ZGODILO SE JE V DICU, avtorja: Iztok Kos, tekst in Igor Muršič, risba*

SAMO-POHVALA

Obljubljena nagrada za zmagovalno zgodbo je v razpisu natečaja znašala 5000 sit, zaradi spremenjenega načina podlejanja nagrad po kategorijah, pa smo nagradni fond zvišali.

Nagrada za doseženo prvo mesto v posamični kategoriji ostaja ista - to je 5000 sit! Naključje (beri: modrost in neenotnost žirije) pa je hotelo, da imamo v vsaki izmed kategorij deljeno prvo mesto in to za vse zmagovalce v konkretnih številkah pomeni 2500 sit.

Čestitamo!

JEBENTI

Resnice ni! Odgovora ni! Nič ni resnično, vse je dovoljeno. Svet je izčrpan, izmuzgan, zastrupljen, smrdljiv, mi pa se podimo po planetarnem sistemu, da bi v tem ničvrednem svetu našli samega sebe. Obremenjujemo se s stvarmi, ki nimajo pomena. Vsi nam nekaj vsiljujočo in mi požremo ves drek, ki nam ga vržejo pod nos. Umirimo korak, že enkrat!

Zakaj to pišem? Ne vem. Včeraj so mojega frenda pretepli ... pa saj veš kdo. pride šest tipov, ga vržejo na tla in zbreajo kot psa. Stojim dva metra stran in gledam. Vse se odvija zelo hitro. On je na tleh, jaz pa stojim tam kot kup dreka in gledam. Pustiti biti! Pustiti biti! Dokler se zavzem situacije je že vsega konec. On pobegne, oni prav tako, jaz pa še vedno stojim. Kdo bo koga, bemi li boga?! Pa smo že pri vprašanju religije. Komu so bile namenjene te besede. A je res tam gor nekdo, ki jc to slišal? Nisem siguren, čeprav verim, da si je slaherni izmed nas kdaj zaželel: « Če si kje tam gor, prosim pomagaj. Ne ga srat! Knjige brat! Podoba človeka, ki naj bi nekega lepega dne držal ves kozmos za jajca, je zgolj iluzija. Skrivnost bo ostala skrivnost. Pot v pekel pa je tlakovana z našimi najlepšimi in najčistejšimi nameni.

Spomnim se neke pesmi: « Bom kupil bleikel, se k ljuhici peljal, jo trikrat posukal, pa v kurac poslat. » Poezija je globoka. Poezija človeči. Ha ha. Lepo mi je. Upam, da je vam tudi. Pa saj ni važno. Na koncu kratkosladkega življenja potprežljivo čaka teta smrl, ki pozna pregovor: «

Usoda ti vrže meč, ti pa ga ujem ali za rezilo ali za ročaj. » Drek. Pa kaj potem. Saj smo že mladi. Kdo bo vodil svet, če ne mi? Kdo bo pomisli, če ne mi? Svet ostane mladim, ne hvala. Oh, saj res. Še vedno ste tukaj in jaz vam priповедujem svojo zgodbo. Žeja, žeja me muči. V sobi je polno ljudi. Žutirajo, pijejo. Moji prijati? Ste sigurni, da veste, ali pravzaprav imate prijatelja, pravega prijatelja? Bolje izdati ploščo kot pa prijatelja. Čeprav je tudi bolje, da ti se odveže šniranec nego popek.

Po notnem črtovju se sprehajajo NOFXi. Glasna ukofica spodbudi moje sive celice v mojoj sicer precej prazni glavi. Soba je polna dima. Odprem okno. Rahel vetrč mi poje o svobodi, sonce mi veselo sije in me greje. Ogromno zeleno drevo mi priponuje večno zgodbo življenja, to prepolno razdejanje lepot. Vse to je preveč zame. Oblak zakrije sonce, pljujem skozi okno in zbežim v kot. Med zidove zbrane. Jutri bo spet nov dan in bomo začeli od začetka.

Odložim kemik, brez ogaja v očeh in nasmeška na ustih. Ne sanjam o lepšem jutri, ne o starih dobrih časih. Sedem na posteljo, nekje za ovinkom v dicarski sobi in berem Nietzscheja. Toliku govorim, toliko pove, in vendar, ni ga več... Zabrudbam si spokojno. Jaz sem, ker vem, ki sem. Pa ne bog. Tulim v življenske radosti rog... in se požvižgam...

Boštjan Papič

Bil sem rabiča rasti,
sedam sam rasti!

ZGODILO SE JE V DIC-U

Skozi polzagrinjenc zaves je posijal žarek sonca in Andrej odpre oči.

Bil je še en dan, ko je zaspal prvo uro. Že navajen svoje navade se je počasi napravil in odšel v šolo.

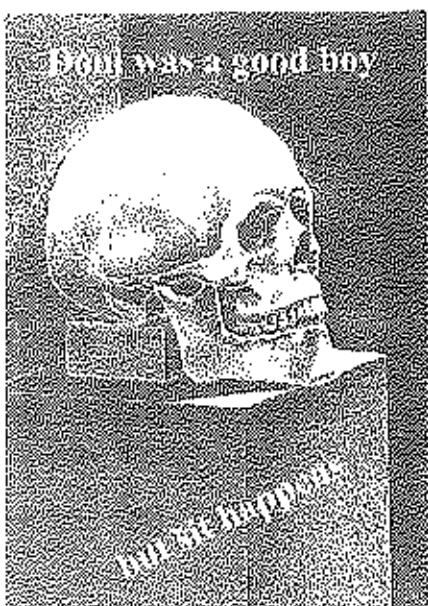
Leja je sedela na klopi pred učilnico in nemo zrla predse. Neprestano se je s komolci nastanjala na kolena in zviška razkazovala svoje velike joške. Oči med črnimi prameni las so kazalc, da je za zajtrk kadila travo.

Šolski zvonce je ravno uaznanil pričetek druge ure, ko je po hodniku prišel Andrej. Pogled mu je padel na Lejo in se zasadil v njene joške. Od presenečenja je upočasnil korak. »Da se ti ne dvigne«, ga je sineje opozorila. »Potruditi se še bolj, ji je odvrnil in odhitel v razred. K sreči je lastar za mato vedno zamujal. Takoj, ko jo je opazil, je videl, da ni jezna, ker zopet zamuja. Usedel se j k njej in jo ljubeče prosil: »Ljubica, oprosti, ker sem spet zaspal. Uro sem pozabil...« »Ja, ja, Medu, raje me poljubi, preden pride starci«, je bila kratka in prepričljiva Teja.

Tako kot je hitro minila ura mate, je minil tudi pouk. Teja in Andrej sta šla z roko v roki po Poljanski proti DIC-u, ko je Andrej v lokalu zagledal Lejo, kako ju gleda in z jezikom liče smetano z žličke. Res ni vedel, kaj ta haščarka hoče, vendar se je ustavil. Tejo privilj k sebi in ji porinil jezik v nežna usta. Za kratek čas sta se predala strastnemu poljubu in nato nadajjevala pot. Kot vedno sta čas po kosilu in tja do učnih ur preživela skupaj. Predvsem v lepih spomladanskih dneh sta rada odhajala na sprechod na Golovec. Ti sprehodi med prebujeno in vzklopajočo naravo so ju spominjali na njuno preteklost. Na vsa štiri leta njunc trdne ljubezni, na prvo spogledovanje, na prve izkušnje ljubljenja, na vse, kar se jima je zgodilo in ju povezovalo. Tudi danes sta odšla, vendar sta se vrnila nekoliko prej, saj sta se morala učiti kemu. Čas pred koncem šole in strah pred maturo sta ju silila, da sta veliko časa preživelna med zvezki. Saj si nista hotela uničiti sanj in načrtov o svoji prihodnosti.

Med vikendoma sta veliko časa previsela na telefonih, saj je med Primorsko in Štajersko kar velika razdalja, prodvscni za dijake brez avtomobilov. V nedeljo dopoldan je zazvonil telefon. Andrej je hitro prišel iz sobe in dvignil slušalko. Precej hripav glas ga je pozdravil, vendar je spoznal Tejo. «Čao ljubica, kva je pa s tabo?» je bil radoveden. «Tvoja ljubica je včeraj zbolela», je v jokajučim in hripavim glasom odvrnila, saj ji je bilo prekletno jasno, da se naslednji teden ne bosta videla. Potolažiti jo je uspel šele z obljubo, da pride k njej z vlakom.

Ponedeljek je zanj imenoval precej dolgočasno. Po kosilu je ostal v sobi sam in bolj kot se učil, listal po knjigah. Leja mu je nenehno vskakovala v misli in ni imel pojma, kaj pravzaprav hoče od njega. Poznal jo je kot izgubljeno huščarko, vendar si jo globoko v sebi priznal, da mu vzbuja neko sluh, katero do sedaj ni spoznal pri nobeni bežbi. Po večerji se je zamorjen odpravil na pivo v Glej. V napol praznem klubu je za mizo v odmaknjencem kotu zagledal privlačno punco. Odšel je dušanka in naročil Fosters. S steklenico v roki se je obrnil proti kotu, da bi bolje ocenil pičko. Fuck, ne me jebat, mu je po tistem ušlo. Črno mini krilo s širokimi naravnimi pasovi čez belo srajce, na pol odpeto, da so joški hotelli na plan, črne žabe, ki so prekrivale greha vredne noge, vse to... Leja je bila res vroča. Ni se niti prav zavedal, kako je stopil do nje, kaj je rekel, kaj sta počela. Tesno objeta sta se vrhla sredi temne prostornice sobe. Strastno poljubljanje ni motilo njunih rok, ki so vroče odkrivale poželjive dele teles. Lejo je zmanjkovalo gumbov na Andrejevih oblačilih, ko je on pod njenim krilom dražil razgretlo rame. V njej, objet z njenimi rokami in nogami, v njenem sedlu,... Kričeči in vzdihajoči krči so ločili stresajoči se telesi.

Jutranje šurcenje spomladanskega dežja je prebudila Andreja. Previdno je odmaknil glavo z njenega trebuščka, ga poljubil in se s svojimi conjami odpravil pred sobna vrata. Na ljubljanskih ulicah mu je dež močil razkuštranc lase in pomečkano oblico. Seveda tisti dan ni šel v šolo. Vzgojitelja je prvič v štirih letih nastrel za opravičilo, češ da je bolan. Včetrtek je odšel v Maribor. Vso pot ga je bilo strahi. Prvič se je bal k Teji. Ves otdel jo je uzel na kolodvor, ko mu je s psičko Runo pritekla v objem. Šele psičkin glas ju je zdramil iz poljuba, ki je nadomestil vse besede. V mestnem parku in vseh dan, ko je bil z njo, ga je v notranosti tiščala laž, prevara s katero je osramotil vsa njuna štiri leta, vso njuno ljubezen.

Tejina starša sta bila zaradi službe odsotna cel konec tedna, zato je vztrajala, da je ostal pri njej. Svobodo, prazno hišo in prazno zakonsko posteljo sta dobro izkoristila. Tako kot v zadnjem letu vedno, mu tudi tokrat ni pustila uporabe kondoma, saj se je zanašala na kontracepcijske tablete.

Naslednji dan je dopoldan odšel na vlak. V kupejn je sedel sam in se predajal raznim mislimi. Na tesnobo v sebi je hitro pozabil, tako kot na vse svoje napake. Ni pa vedel, da je ta teden naredil napako, ki je ne bo mogel preživeti.

Bil je dežovenec torek. Andreja je prebudiла budilka. Nejevoljen je udaril po riječ, da je padla z mize. Ob desetih je že bil na zavodu za transfuzijo krvi, kjer je bila krvodajalska akcija, ta odrešitev te preklete šofe, katera se mu je vse bolj jeboala. Naslednji dan sta med glavnim odmorom s Tejo sedela na terasi za šolo in jedla malico, ko je iz avle proti njuna prišel pomočnik. «Andrej, iz zavoda za transfuzijo krvi so klical, da se takoj javi tja. Pouk imam opravljen.» S Tejo sva se spogledala. »Kva si imel preveč alkohola v krvi, ali« ga je s šabo pomirila Teja. «Dobiva se ob dveh na knsilu, ji je odvrnih in odšel čez parkirišče na trolo. Sestre na zavodu so bile prijazne, drugače kot včeraj. Glavna scena ga je peljala k zdravniku Jerebu. Ta je sedel v beli sobi za pisalno mizo. Miza je bila polna papirjev, da se računalnika skoraj ni videlo. Zdeleno se je, da ima slab dan. Pobudil mu je stol nasproti sebe in hladno začel: «Andrej, pri pregledu vaše darovane krvi smo našli virus HIV, kar pomeni, da ste HIV pozitivni. Andreja je na stol prikoval ledeni pot, od tu naprej ni več slišal doktorjevih besed, pred oči so mu skočile vse slike njegovega življenja, vse napake so bile velike in grozeče, potiskale so ga ob rob. Spoznal je Lejo, toda Teje ni videl, zdeleno se mu je, da jo je porinil na črno pot, ki se kinalu, prekmalu konča.»

Blodnje po ljubljanskih ulicah, s steklenicu stocka v roki in stititim pogledom je zmotil rahel dež, ki mu je spiral solzna lica. Želel si je videti Tejo, želel je reči, radi te imam, vendar ni mogel, bil je presibak.

Z vrha belega grajskega stolpa je gledal DIC. Lepi spomini so prekrivale črnc sence, ki so ga potiskale k robu. Hotel je odleteli, odrinil se je in svetel dan je postal tema.

Neeeeee. Kričeč Tejin glas je prekinil živahen vsakdan v DIC-u. Dež je pral črno zastavo nad vhodom, kot svarilo vsem, ki....

Srečko Ćuk

TRENUTEK V ŽIVLJENJU JOSIPA ZMAJA

Siv, mračen dan. Zatočeno, deževno popoldne - pouka je hvalabogu konec.

Jebenti dež, spet bom imel premalo nogavic, da se nekako suh v noge prebijem skozi tečen.

Enakomerno, cmokasto žlobudranje v raztrganih teniskah stopnjuje nlagoden občutek stika kože z raskavo mokrimi nogavicami do nezavesti. Tiba neslovenska kletvica pritajeno odjekne skozi stisnjene čekane, v brezupu poskušam urediti precej mračno obarvane misli ter obvladati poplavno nelagodnih občutkov. Vsa nečloveška naprejanja, da bi spravil mišljenje v pozitivni tok, se kmalu klavrnou izjalovijo ob pogledu na ogromne količine v dežju neprijetno diščecga pudra na nevisokočelnih obrazih tehnočičk, ki neverjetno posestivo obkrožajo Roza panterja. Sovražni pogledi, vzvišeno podkrepljeni s prežekovanjem orbite, skozi mastno podmašana ustva, ki so po pričevanju očividcev seveda najzapeljivejša in najmamljivejša na zahodnem koncu ljubljanskega blok naselja, združijo moči v neomajano inteligenco in neusmiljeno zabijejo moje počutje do ledišča. Zmrazi me po vsem telesu. Saj mraz bi še lahko premagal z mukroto nebogljeni tenisk, a kaj ko se je nivo vsebine želodca nevarno zvišal do kritične točke, zato sem, da ne bi dekoriral okolice z dopoldansko malico, spačnega obraza s pospešenim korakom odčosotal naprej. Zamotjen, da bi jukai..

Brez skrbi, naš junak se ne bo emeril, njegov ponos je neomajano fleksibilen in kakšna solzica ali dve bi zadala precejšen udarec njegovečnu egi. Poleg tega se dijaki Dijaškega doma Ivana Cankara ne emerijo za vsako pasjo figo in je sploh občet znano, da med njimi nima milih jer.

Mogoče ste pa vseeno vprašali, zakaj je Josip tako vztajno slabe volje. Pa ja ne zaradi tega angleškega stanja narave, ki smo ga preprosto poimenovali dež? Ne, tega ne morete verjeti, saj menda ni iz snovi, ki jo ponavadi dajemo v kavo, da se stopi in nemarno pokvari pristno aroma.

Seveda ga take in drugačne malenkosti ne vržajo s tira. pridejo pa trenutki, ko ne ubežiš slabevoljni smuli od prve zgodnjej utrufe slušnega raznava preglasne budilke vse do poznovečernega konstantnega zaznavanja (prav tako z ušesi, saj so luči po nekem čudnem naključju v fazì, ko ne oddajajo svetlobnih dražljajev) neusmiljencega smrčanja prchlajenega cimura*.

Tako je danes Josip preživel dopoldne, ki bi ga veljalo na veliko veselje mentalnega zdravja čini hitreje pozabiti. Vsakemu puvprečnemu dijaku bi naslednji splet dogodkov pošteno zrahljal živčni sistem s hrbitenjačo vred. Skušajte se vživeti.

Ko ura niti slučajno ni pul osmih, zarjuje slavna dicovska sirena in povzroči grozovitejše bolečine v praznih jutranjih glavah, kot bi jih neukročen maček, rojen na poljubni količini cenenega vina. Kjer emri še spiju, Josip z vrlogradivo odgrne zapršene zavesne in pogled usmeri na neskonično lepo ljubljansko megleno jutro, začinjeno z neprcohilimi deževnimi kapljami. Ne najde razloga za veselje, najraje bi se zavil v tolo odoje in prespal ves neperspektivni dan, ali pa vsaj do kosila (mar ni Josip dijak Dica). Po naključju pa je danes v šoli tck pomemben dogodek, zaradi katerega mora nujno k pouku. Pri slovenščini bodo obravnavali obvezno člivo, ki bo menda na velespoštvani maturi. Karseda bitro in brezvvoljno opravi jutranje posle in se hreč dežnika odpravi naravnost v šolo. (Zajtrk zavesno izpusti, ker bi put v uz. margarinu in marmelada prispevala dobršno mero vzrok za slabo voljo.)

Na poti skozi ozke ljubljanske ulice, ga prva trola pri divji vožnji skozi eno globljib luž pošprica po celotni poklapani postavi. Prvo uro pri matematiki je rutinsko vprašani, in ker mu možgansko eclice še vestno spijo, je ne ravno pozitivna ocena neizbežna. Ob času malice je naključno v Trgovini, kaznur se je namenil, najštevilnejša gneča in najbolj počasne prodajalke. Preden uspe zaužiti dopoldanski obrok hrane, je že zamudil dobrih pet minut naslednjec ure. Pet minut je včasih z lahkoto zancmarljivih, a ker ima profesorica predmenstrualne krče, je neopravičena neizbežna, pa še kava je bila bladna

za povrh, na kar ga neprestano spominjajo sovražno in hkrati pomilovalno nastrojeni pogledi s katedra. Najbolj pomemben dogodek dneva v šoli nenamernio prespi, zaradi česar je kaznovan z dvominutnim izlivom žulča, ki je zahteval opravičilo iz dna srca in obljubo, da se kaj tako nezaslišanega ne ponovi nikoli več. S tem dejanjem se je nekako osvobodil šolskih nadlog in se na najbolj pesimističen način odpravil nazaj v ljubi domek Dic, po poti srečal tri primerke ljudi, ki so na lestvici "Katerih ljudi nočem srečati" uvrščeni na prvih treh mestih. Kakanc vrste monolog muje rojil v glavi v okolici Pinkija pa ste lahko prebrali na začetku zgodbe. Osobno menim, da se bodo stvari kmalu strateško spremenile. Spet bu posijalo sonce na Josipov obraž in vredno bo živeti! Vzrok za to pa bo nadvse običajen.

Josip je sedaj že v jedilnici, na ušesa mu veselo gode didejtajm, z žlico nezainteresirano raziskuje skrivnosti bograča, premočene nogavice je že lično obesil čez hrhet stola in sploh mu je pri duši topfje. Majhna prazgodovinska iluzija iskrice v očeh nam dovoli, da zopet stopimo v svet njegovega mišljenja.

Po vseh brezveznarijah, ki sem jim prisostvoval v šoli, je seveda višek tu v topli jedilnici, kjer mi pridno dela družbo najokusnejši bograč, kar sem jih kdaj imel priložnost zaužiti v Dicu. Nenormalno veliki kosi krompirja se mi privoščljivo režijo v brk in imajo seveda privat žurko. Dobro vedo, da ne bodo deležni intimnega krčenja mojega želodca. Ni problem, bom za spremembo flegmatik! Pa mi ja ne bo 0.2 kg krompirja grenilo življonja! Ne, jaz se takovrstno napadom zelenjavnih kulturnščin ne pustim povoziti! Kje

pal. Na svetu je še toliko stvari, zaradi katerih je zares vredno živeti! Res super, da obstaja televizija in možnost, da lahko buline v komercialne humoristične nadaljevanke, da me razveseljujejo naše medijske zvezde in njihove razvedriline oddaje. Hvala komukoli, ki pazi na nas nad nami za vse, kar si lahko ogledam na televiziji in se ob tem poskušam nedolgočasiti...

Na obraz se mu je prikradel svetniški sij, v očeh mu je bliskalo in usta so se razpotegnila v svečan nasmešek.

Resnično je začel uživati v svojih mislih, katerih ne bi zamenjal niti za sličico Mlečnozbega bleodoličnega vampirja (*Biancanechekanofristus - Draculorisi*), ki še edina manjka v mogočni zbirki "Živilinjsko čarstvo - treči deo".

Bos, optimističen, vedrega obraza je pritegnil pozornost nežnega ženskega bitjeca iz B - bajte. Potegnil jo je v vitinec svojega šarma. V njenih očeh je bil neustavljen jezdec bulgu konja z zlatimi ostrogami na bosih nogah. Bil je prepravljen v svoji nerodnosti, poštenega videza in strunnega pogleda. Celotna postava, mokrib, skodranih las, sključena v kotu uspavane jedilnice, s prikopnimi nogavicami, niti deset centimetrov oddaljenih od sladice, jo je navdajala s toploto, ki je dotele ni še nikoli tako presunila. Priznati je morala, da čeravno trdno sedi na stolu, se ji kolena pošteno šibijo v valovih vibracij, ki jih oddajajo zvočniki na stropu jedilnice, kar ima dodaten učinek kapljanja vodnih kapljic po nič hudega slutečih pladnjih, polnih režečega se krompirja.

Ravno v trenutku, ko je bilo njuno sanjanje na vrhu, sta se nedolžna pogleda srečala. Ker ni bilo druge možnosti, sta se hipnotično spojila v tiko simfonijo vzajemnih simpatij. Zgradila sta most naklonjenošči in splohi ustvarila veličastno vzdušje. Poljedelski pridekli so čudoma zatiskili svoje neusmiljene goljce, redkost najokusnejšega bograča je postala vzhičena, posladek je zakoprnel in razpihaš sladkor v prahu s svoje povrhnjice. Celo kapljati je začelo bolj poredko. Svečana kuhatična krokodilja soča na zardelem licu je bila končni kamenček v mozaiku čarobnosti. Bilo je kot v pravljici!

Nezavedna sila ju je v trenutku brezčasnosti združila. Z roko v roki sta zajadčala v mocje nepoznanih občutkov in pustila, da ju je odneslo v mamiljive globine, daleč stran od zlomljenih prizorov vsakdanosti. Omamljena od vsega lepega sta hotela še dlje, hotela pozabiti na vse pikantne ncpomenljivosti svojega življenja, zapolnili skelečo praznino drug v drugem, spojiti mlada bitja v eno in se kljubovalno upreli vsemu obstoječemu.

Uspelo jima je v trenutku, ko ji je skušal povедati, kako rad jo ima. Vse je že vedela, besede so bile odveč. To je bil neskončno dolg trenutek.

*Cimer, silno občutljivo bitje, ki je po spletu okoličin, ki so v večini primerov nesrečne, izbran, da bo po vsej verjetnosti štiri leta delil majhno izbo s teboj in še z največ dvema cimromma. Ponesečen slovenski izraz za to obliko živega bitja je sostanovalec, je pa posrečen za vsakodnevni trening strpnosti, iz katere se včasih rodijo pristne vezi tovarisvju, celo prijateljstva.

Roman Ražman

Ne mečite Pozič sviljan!

Jesus

NAŠ JUNAK

Rodil se je s tremi steci. Njegova zabava je bila preživeti novo leto, se našemiti za pusta in prižigati kresove. Rad je razbijal kozarce in nato izrazil svoje mnenje, stoječ na mizi, naokoli pa rdeči zabuhli obrazi s steklenimi očmi. Jokal se ni nikoli in tudi bolečino je prenašal z ustvarjenim čutom za preživevanje. Imel je modre oči in lopataste roke, ki si jih je večkrat na dan skrbno očistil. Bal se je za svoje nošite. Proti koncu januarja so se mu začele po nohtih risati bele lise in takrat je veselo hodil naokrog ter govoril, da bo zime kmalu konec, ker ga že samta zapušča. Opazoval je lotej tiste bele lise in komaj čakal, da pričutujejo do konca nohta, ko jih bo lahko odstrigel.

Imel je dokaj mirno življenje in tudi to, da je trikratno utripala in pri njem jo je imel rad in nasilja ni tipel. Kadar je potrepljal, ti pa so mu odgovarjali s razume ustroja sveta. Nekega jutra je Zato je ženi še isto jutro ustvaril prikaz na dan. Naš junak je takrat prinesel vazo, da bodo rože na svojem torek v troje, eno srce je utripalo zanjo, drugo pa je uporabljaj za svoje lastne Konco se je kmalu približal. Zato je povedal ženi, da gre v gozd nabirat gobe dajale občutek osamljenosti, zato je iskal igralce veselo družbo. Dan se je že sklomil, toplega domika. Ko je v mraku prihajal Bil je popolnoma gol, z venčkom smrkija bilice njegove. Rekel mu je: »Ti si imel, ti neroda. Tri! Zdaj boš pa za nas pravljice pisal.« Nato je izginil v noč. Naš junak pa je odložil gobce in jih posadil nazaj v zemljo. Takrat šele je v somraku postalo jasno, kaj mu utripa, kaj živi v njem že dolgo in prikrito. Toda zdaj je bilo že prepozno, in ko je prišel domov, se je samo ulegel in zazrl v strop. Pruli jutru je zajokal, saj je čutil, kako ga

Ilustracija: Žiga Čebulj, Čebulj & associates
Foto: Štefan Štefančič

ljubezen je bila preveč normalna glede na skorajda izgubljala svoj pomen. Vendar prišlo du prepira, je vročekrvneže le pogledom, ki je jasno govoril, da ne navijal budilko in se spomnil, da čas beži. »buhteljčka«, ki se jo čez osem mesecev pokadil svojo prvo cigaro in svoji izbranki mestu in pa dnevni časopis. Zaživeli so drugu za mladega nadobudneža, tretje pa potrebe.

nekega jutra ustavil svojo budilko, in nato odkrevljal ven. Gobe so mu vedno le tiste, ki so se tesno držale skupaj in on pa je bil še vedno daleč stran od domov, mu je mlad fantič prekrižal pot, na čelu in s še bolj modrimi očmi, kot so

prvo srce zapušča. Jokal je še močneje. Zabolelo ga je in odšlo je drugo srce. Imel je še čas, da je poljubil svojo dragο in ji toplo, toplo šepnil v uho: «Pa name misli!» Nato je odšel za zadnjim, tretjim srcem, odločen, da bo našel vse tri in z njimi vedel kaj početi. In ko je hordil, je zopet srečal tistega fantiča, ki mu je povedal: «No, zdaj boš pa imel kaj početi, ko si bil že celo življenje pust in sub kot moka. Mi smo pa mislili nate in smo ti tole pot ustvarili, da boš vedel, kje iskati. Skupaj se držijo kot tiste gobc, ki si jih nazaj zasadil, ko si name mislil pa na svoje, še popolnoma novo, neizrabljeno življenje. Zdaj si ga boš pa sam poiskal, časa imaš dovolj pa tudi budilke ti ni treba navijati. Ti samo hodi, tole tu je vse zate. Ogromno je, prostrano, neskončno za tiste skorje, ki se spodaj po svetu sprehajajo. Pa mislijo in mislijo, ljubezni ne vidijo, in zato glave skupi tiščijo. Ti se zdaj sam postavi za tnih. Prej ko boš našel svoje tri izgubljenčke, prej boš lahko ljubezen sejal. Mi ti bomo pa peli in dobro delali.»

Naš junak je vrishnil zahvalno in se spomnil, kako si je v mladih letih dajal premalo duška, da bi dosegel vsa tri stva. Zdaj je šel naprej in nikamor se mu ni mudilo, ker časa ni bil. Pa je lovil metulje in grizljal kislico, včasih žvrgolel in poletel, srečen za vso prostranost, ki mu je bila dana.

Zdaj jih je morda že našel, pa mi ne vermo, ker so za nas le pisane pravljice, ki jih nihče ne jemlje resno, razen tisti mali bubitljeki, ki čakajo nanj ali so ga morda že dočakali, da jim zaseče, kar je pozabil. Mi odrasli pa še naprej glave skupi tiščimo in pazimo, da bo skorja cela ostala.

Lstok Kopavnik

Ni problem zanjhat metlo,
zajahaj čarmnico!

C.K.: Obsession

Tisti dan mi je spremenil življenje. Med listi revije, ki je pestriла moje monotono življenje, so moje oči zagledale nekaj tako genijalnega in perfektnega, tako skladnega in harmoničnega, nekaj takega, kar lahko ustvari samo Bog.

Takšno je bilo moje prvo srečanje z Njim, pa čeprav samo na papirju.

Od takrat naprej mi je moja neumo bedna ženska nesmiselnost velevala samo eno: srečati se in deliti se samo z njim.

Trgovina, kraj (ne)srečnega imena. Omogočila mi je prvo izkušnjo z njim in me obdarila z adrenalinom, počnim strahu,

Da, videla sem ga. Pravzaprav je bil precej manjši kot sem si ga predstavljal. Bil pa je zato toliko bolj zlovešč. Pa saj pravju-v majhnih »slaškah« je najhujši stup. To zanj resnično drži. Bilo mi je, kot da me je udarila strela, ko sem od nekje zaslišala glas.....pa saj ga lahko preizkusite.....

Ko sem začutila na sebi sušni sad njegove plnosti, sem vedela, da je pravi zame.

Bil je urok, katerega moč mi je pognala roke v njegovo naravo. Takšen je bil najin prvi stik.

Ni mi nar, kako jo to videl in občutil On. Svež kot spomladansko jutro in zmorazljiv kot julijsko noč. Začutila sem njegovo hipnotično moč, ko so njega kapljice stekle po mojem vratu in se ustavile ob verižici in ko so moje prsi sozadrhtele od vzburenja. Toda ni spregovoril in takšen mi je bil všeč. Odločila sem se vzeti si čas za premislek in odšla domov.

V agoniji obsedjenosti se je v meni nenehno pojavljala misel nanj in moj naslednji korak je bil pogovor z mamom, ki je seveda izustila pričakovani odgovor: "Punca, premlada si še za take zadeve." V najin pogovor se je seveda kot po navadi moral vmešati še oče s pripombo: "Ne, moje dekle pa lega že ne bo počelo." Sestri je bila moja zamisel še kako všeč, nasprotno pa brat sploh ni imel intencija poslušati kakršnihkoli ženskih težav.

A prepovedan sad je vedno najslajši. Da ne boste naročne mislili, da so bili zmenki tisto, kar naju je zblizjevalo in zdrževalo, ne, ali pravzaprav, da: dobivala sva se v mojih mislih, v moji domišljiji, ki je bila takrat več kot to-bila je polna njega.

Vsako jutro sem se zbujala odeta z njegovim šarmom, zvijajoč se na mokrib, svilenih rjuljah, v opojni melanholiji pretekle noči. Prostranost teme in že samo njegov vonj sta bila dovolj, da mi je uspelo spoznati njegovo vrednost, ki je bila od takrat dalje zame še pomembnejša. Pomembnejša od vseh stvari dotlej. Bil je nežen, kot znajo biti, a bolj kot to je bil usmerjen v drugo skrajnost-grobost. Ta grobost me je pripravila, da sem defala stvari, za katere si sploh nisem mogla predstavljati, da obstajajo. Nenehno je držal tok vzhičenja v meni, tako, da ni nikoli prišel do vrha. Nalašč. Toda bilo je edinstveno. Le kdaj pa kdaj mi je dopustil, da sem prišla do konca in da me je preplavil tisti ohčutek, ko si prepričan, da si popoh. Ko lebdiš kot peresec v luhkem zraku in ko ne misliš na nič, ker vse veš. To, da je, ti zadostuje. Seveda sem tudi jaz slišala njegove nežne in občutene vzdihljaje, ki jih je bilo več kot mojih. Toda to je zelo pogost pojav pri osebkih moškega spota. Sčasoma sem dognala, da sem obsedena z njim in da mi ta obsedjenost ne pusti več svobodno živeti. Vem pa, da me je tudi on potreboval, kakor potrebujejo tovtstni pripadniki K. (beri karakter), da postanejo tisto Nekaj pri ženskah. To mu je uspelo. Njegov karakter pa se ni ujemal z mojo P. (beri popolnost), in to me je spočetka malce motilo. Zato pa sem si dejala, punca, že stari modreci so rekli, da je vaja vse (ja, O...dlično), torej kaj je čakaš. In res. Noč za nočjo, dan za dnem, mesec za mescem je opravljal svojo nalogo in me peljal skozi labirint S. (beri sveta). Dokler ni lepega dne izpuhnel.

Bita sem pripravljena na to, da ga kmalu ne bo več. Usoda. A včasih mi misli popustijo in spomini privrejo na dan. Ti spomini ne bolijo, ti spomini so spomini na tisto trdoto, ki je v meni ni več. Bil je moj. Moj parfum.

ZGODILO SE JE V DICU

MRAČNO IN SRHDLJIVO JUTRO SE RAZTEZA PO LJUBLJANI, V KATERI KAR MRGOJI BREZDOMCEV...

BREZ VSAKE VOLJE DO ŽIVLJENJA SE ZBUJAJO V JUTRO IN VERJAMEJO V STEKLENICO VINA, KI BO PRINESLA TISTO, KAR SI ŠE ŽELE...

TISTA STAVBA ČEZ CESTO, KI JE PREŽIVELA ŽE OBE SVETOVNI VOJNI IN TUDI POTRES, KI JE PRED 100 LETI RUŠIL VSE PRED SABO, JE DIC BAJTA IZ TA DOBRE MOKE, POLNE JAJC. ŽIVLJENJE V NJEJ JE KRUTO IN NEUSHILJENO....

OB 6'30 TE IZ NAJBOLJ SLADKIH SANJ PREDRAMI LADIJSKA SIRENA...

SUS V GLAVO IN TAVANJE PO HODNIKU...

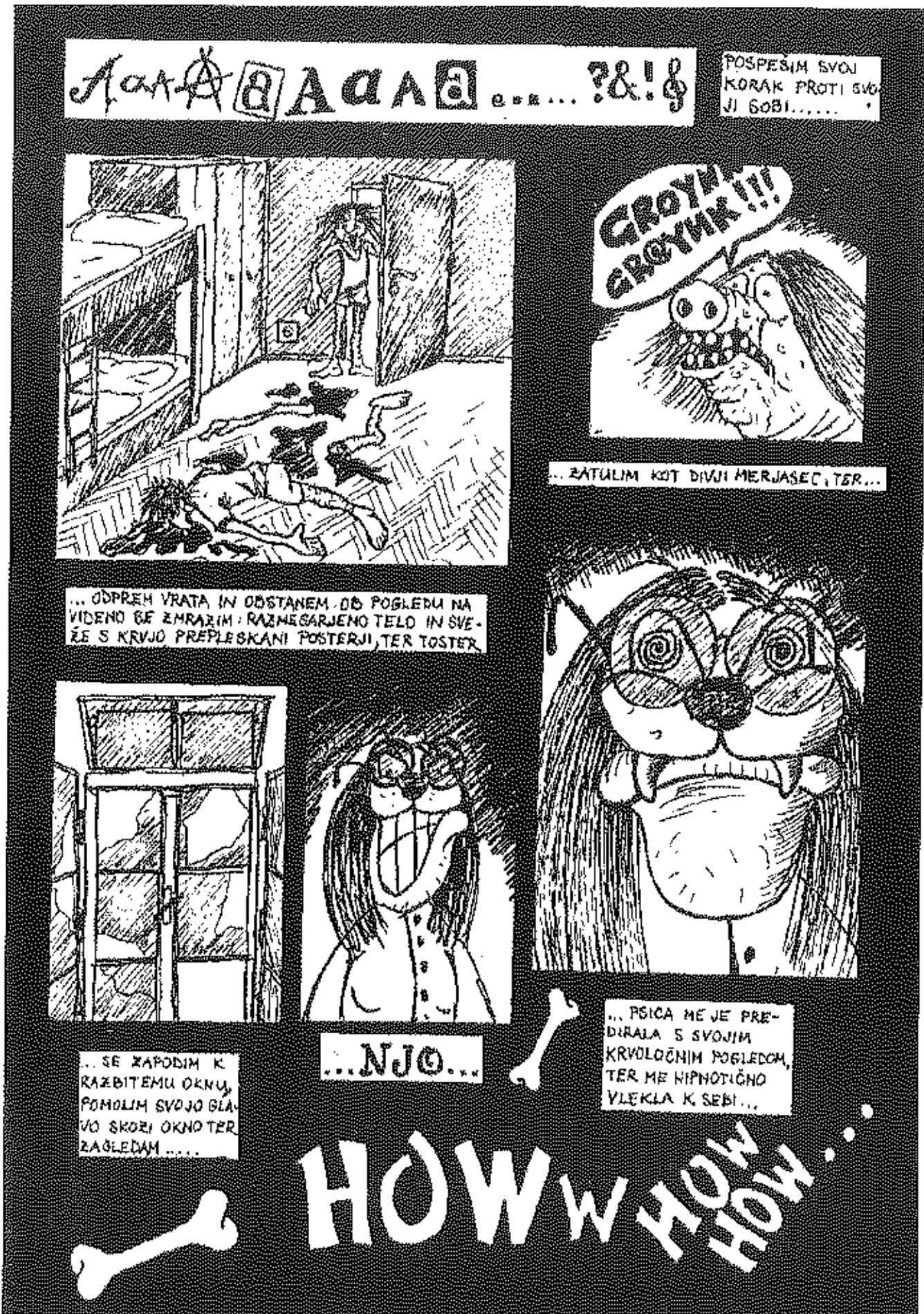
PRIZADET IN ZADRŽIGRAN SE PO VSEH ŠTIRIH PRIVLEČEM DO SEKRETA, DOLGOTRAJNO ISKANJE ČISTE ŠKOLJKE ME ODVRNE OD PRVOTNEGA NAČRTA, SRANJE OD PADE! IZTOČIM VEČERNA PIVA...

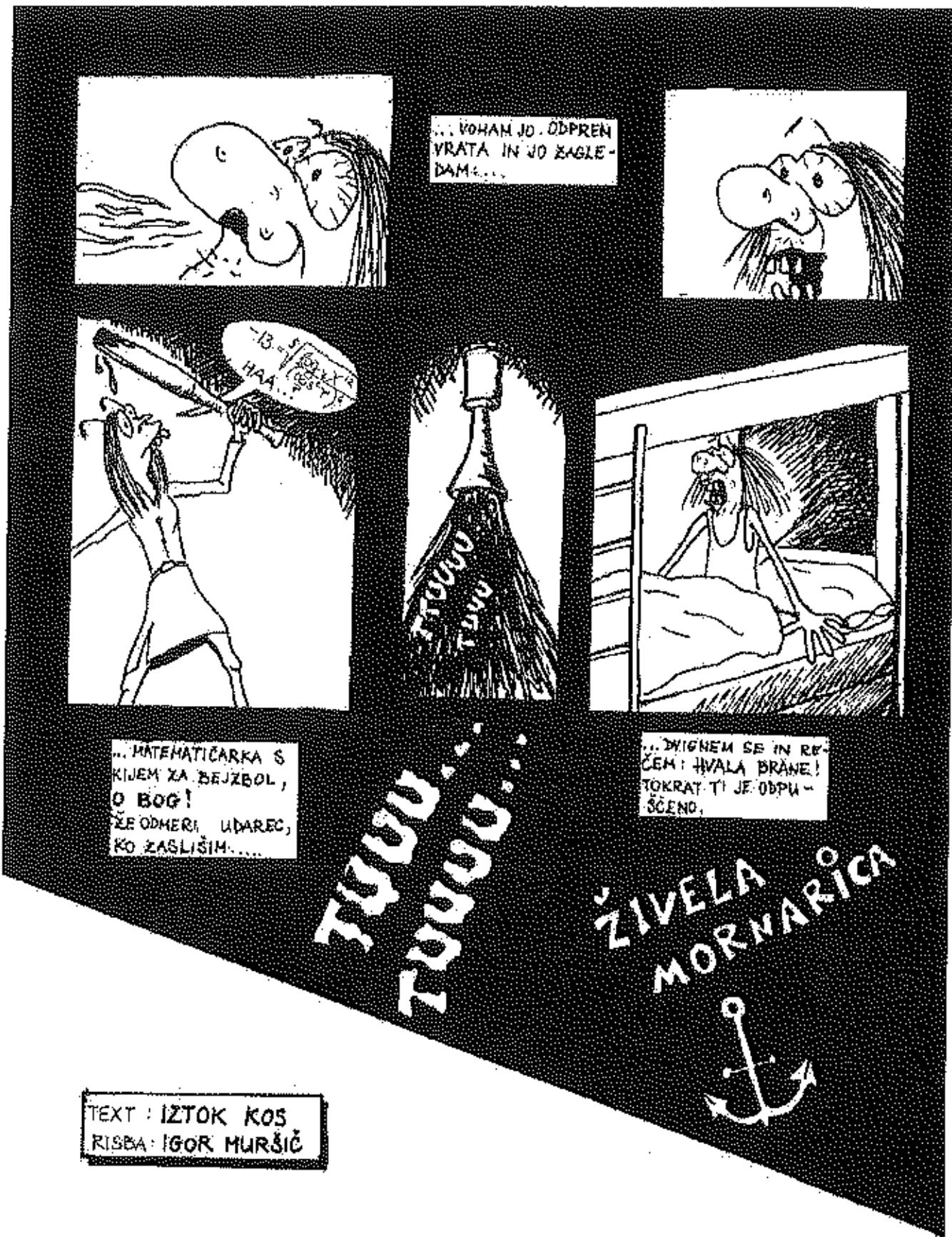
... IN SI UNIVAM ROKE, POGLED V OGLEDALO IN GROZANITI ŠKOLJKE NIŠO TAKO PODELANE...

... DIVLECEM SE V KOPALNICO, OPEREM IZO MNOŽINO SVOJIH UDOV, ZGLANCAM ZOBE, IN KO SE ŽE NA POL POVERHNU V ŽIVLJENJE, TIŠINO HODNIKA RAZPARA GROKODEJSTVU NAJVLJAJOČ KRIK!

TEXT: IZTOK KOS
RISBA: IGOR MURŠIĆ

Mnenja, komentarji

ČLOVEK, DO KOD PAMET TVOJA?

Gaja. Samo ime vam najbrž ničesar ne pove, zato bi vam v uvodu najprej rada predstavila, kaj pomeni. Telo o Gaji je razvil James Lovelock, počnostaljeno pa bi jo lahko imenovali nov pogled na življenje. Ali ste kdaj pomisliši, da glavno vlogo na našem planetu ne igra človek, pač pa planet sam, ki je tudi sam živ organizem?

To nam po svoje dokazuje že sama zgradba Zemlje; rečna omrežja, ki jih lahko primerjamo s človeškim ožiljem, gozd kot velik dihalni organ organizma,... Vendar pa se lahko vprašamo, kakšno funkcijo imamo pri tem ljudje. Ali se lahko primerjamo z možgani, ki uravnavajo sistemi planeta, ali pa smo bolj podobni rakavemu tkivu, ki uničuje ostala tkiva?

Vprašamo pa se lahko tudi, koliko naših "možganskih" idej je Zemlja že zavrnila. Človek je s svojim kapitalistično usmerjenim svetom postal velik materialist. Razvil je stroje, tovarne, promet za svojo korist, toda - za kakšno ceno. Ali ni v svojem pehanju za denarjem oškodoval Zemlje, lastnega gostitelja?

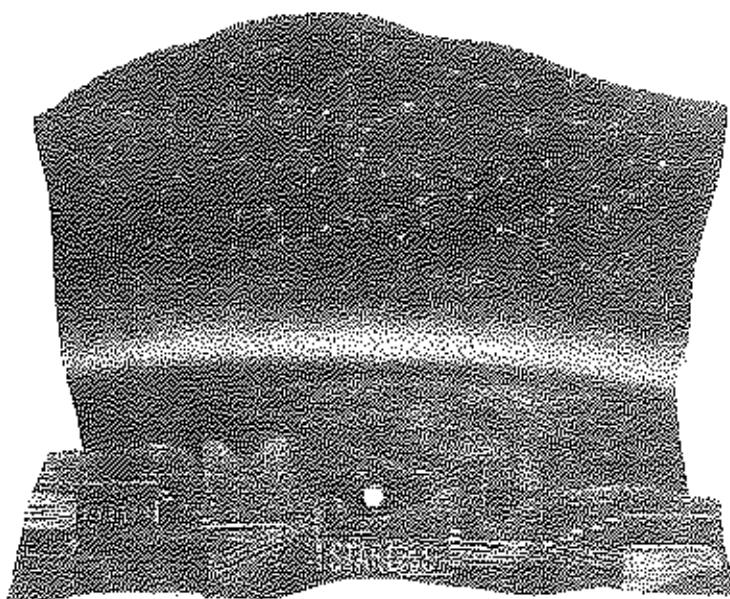
Res je, da se "Zeleni" zavzemajo za kup ekoloških

ukrepov, ki naj bi lastno telo ohranilo in obnavljajo pri bolj zdravem življenju. Toda, ali ni to ena izmed političnih obljub, ki kaj rada postane materialna korist Zelenim, Zemljji in prebivalcem pa le prazna obljuba?

Mislima, da bi moral človek misliti v dobrobit Zemlje, ker bi s tem naredil tudi sebi največjo korist.

Najprej bi se moral spremeniti naš odnos do gostitelja predvsem v razmišljanju. Navaditi bi se morali od Zemlje jemati toliko, kolikor potrebujemo. Kaj bi si npr. mislil vaš prijatelj, kateremu bi prišli na kavo, vi pa bi mu na hitro spraznili kar pol hladilnika. Ekologija bi morala obstajati v smislu osebne higiene pri človeku. Če se to mišljenje v človeku ne bo uresničilo tudi v praksi, si homo s tem uničili planet Zemljo, uničili lastno telo.

Ali homo prevzeli vlogo mužganov ali rakavega tkiva, to je sedaj vprašanje?

Aleksij Kobal: STARLESS, mešana tehnika 1992.

Mateja Mlakar, Dejan Brečka

SLOVARČEK K. TEMI:

Ekologija:

Nauk o medsebojnih odnosih med živimi bitji in o njihovem odnosu z okoljem. Ekologija uporablja elemente mnogih drugih ved pri preučevanju bioloških vitet in naravnih sistemov.

Hipoteza:

Trditev, predvsem v znanosti, ki ni dokazana, je pa dokaj verjetna. Postavljena je na osnovi zbranega gradiva, ki jo podpira.

Hipoteza o gaji:

Hipoteza postavlja, da je življenje na Zemlji sebi v dobro dejavno prilagajalo in še prilagaja fizikalne in kemijske razmere na površju, v ozračju in oceanih. To je v nasprotju s tradicionalnim prepričanjem, ki je merilo, da se je življenje prilagodilo na planetarne razmere, medtem ko sta se razvijala vsak po svoje.

Biosfera:

Bivalno področje, prostor, v katerem so naseljena živa bitja, predvsem v povzroči z neživimi porocji kanjin, vode in ozračja. Največja gostota živih bitij je na površju Zemlje in v gornjih plasteh vode.

Prebrali smo za vas...

Ellis, Bret Easton: AMERIŠKI PSIHO

SEX, DROGA IN KRI

Zgodba, ki jo lahko primerjam z Mc Donaldsovim Big Macom, dieččno kokakolo, estetiko povprečne pop skladbe ali video spota, se dogaja v brutalnem, krutem, ameriškem svakdanu. Junaki pa so osebe brez moralnih vrednot, ki cenijo samo materialni svet, v katerem ni več prostora za... nekaj lepega. Ostanejo le raztreseni drabci zgodnjih let našega zavedanja in vrednote Zahodne civilizacije.

Groza, gnuš, odpor, ki so me prevzemali, ko sem bral roman, in spoznal izpraznjenost življenja, ki ga kaže, ter njegovo dokončno suboto, praznoto, nezmožnost komuniciranja in čustvovanja na najpreprostnejši ravni, me je gnala v strah. In seks, ki je zgoj rutina, v kateri ni izpolnilcev, pa na koncu droge, ki naj bi omogočale trenutek pozabe, edenega zadovoljstva. Vse to naj bi bile ključne značilnosti življenja, predvsem bogatejšega in privilegiranega služa ameriške nove družbe.

Glavni junak romana je Patrick Bateman. Je mlad, lep in bogat bankir z Wall Streeta, ki v prostem času pobija naključne inimidoče žrtev, brezdomce, prijatelje, študentke, prostiluke in psa. Vse ubije z enako ravnodušnostjo in brez kakršnekoli dilenje. Pri vsem pa mu ne gre za telesno potešitev (ljubi Freud), pač pa jib ubija zaradi dolgočasa. Njegova notranjost je brezupno brezmo praznine, globina oceana - puščava. Pravila lepega vedenja poznata, spoštuje formalne zakone, nima pa nikakršnih moralnih vrednot. Tuja so mu tudi čustva, želje in družbene norme. Ali pa so mu vsljene. Edino, kar se mu zditi pomembno je, da lahko v elitnem lokalu, z elitno družbo, nepravilja o razlikah med Amanijevimi in Klemonovimi kravatami. Misli, da je kralj, a je le narcis, ki si podreja tudi ženske. Za njegovimi umori se ne skriva niti idološka ali filozofska vsebina niti sovraštvo do žensk, še najmanj seksualna potreba. Absurdni umori nimajo motiva in niso predvidljivi. Gre za snišč nesmisla, ki je vedno bolj brezsmislen.

Pri cesfjanju kravavečili teles junak sploh ne uživa.. Ali gre samo za zdrogočasnost? Nekateri ljudje mu enostavno niso všeč, oziroma nimajo pravih potec obrazca. Je kriva civilizacija? Pritisak pod katerim živimo? Zakaj hudiča raje ne ubije samega sebe? Kot da ni kaže ubiti samega sebe in pustiti vse za seboj? Junak je nekakšen črv, ki uniči vse, kar mu pride nasproti. Kdo mu je kriv, če je neuinen. Naj se nauči živeti s tem. V tej igri zmaga tisti, ki je bolj krut.

Ves čas razmišljam o sporočilu romana "Čudna so pota gospodova!" Smeht Na začetku piše: "To je leposlovno delo. Vse osebe, dogodki in dialogi, razen naključnih omenih javnih osebnosti, izdelkov oziroma uslug, so izmišljeni in se ne nanašajo na nobene žive ljudi, prav tako pa nečejo utruščevati izdelke oziroma usluge nobene družbe." Nisctic ravno prepričan, če je to res. V sodobni ameriški družbi, kjer lahko strelno orožje in drogo kupijo za vsakim vogalom in kjer se umor zgodi vsake pol ure, takšno skrajno nastajanje res obstaja. Mislim, da pisatelj opisuje le banalno vsakdajnost, kakršno živi vsega naveličan Američan. Posameznik ne more biti kriv, kriva je družba. Skupni imenovalec vseh junakov je neodločnost, ravnodušnost, droga, odsočnost osebnega prepričanja in nasilje. Junak bi najbrž brez predvodnikov ubil tudi lastno mater. Kam bi pa prišli, če bi sledili svojim nagonom? Najbrž bi se vsi pobili in med seboj. Pri tem se mi poračajo vprašanja o zlu, pokelu, svobodi, umetnosti, socialnih prepovedih, pa tudi psihičnih in fizičnih prepovedih življenja, o medsebojnih odnosih in razpadu simbolnih vrednot. Kakšna je razlika med zlimi dejanjem in zlu misiljo? Ali smo res samo neverne živali, ki sledijo svojemu nagonu? Včasih so obstajale vrednotne. Imeli smo družine, nekaj, kar smo lahko imenuvali dom. Ljudje so se vsaj poskušali pogovarjati med seboj in se razumeti. Ali je res potrebna katastrofa, poplava, potres, da se začetno zavedati ljudi okoli sebe? Ali junak sploh razume, kaj se dogaja z njim in z njegovimi življenjem? Nili umor, gulo nasilje, ne predstavlja moralnega prekrška oziroma produkt začudenja. Vse stvari so si načelo enake. Ravnodušnost in malodušje sta ključni vrednoti zdrogirane ameriške mladine. In kaj naj si mislim sam? Kaj naj čutim? Zgroženost, odpor, gnuš, bolečino, protest, šok ali začudenost? Mogoče sem pa že navajen, da je svet knut in da je to le del knite realnosti. Najbolj smislo se mi zditi, da junakov prijatelji ne vedo o njem ničesar. Ne vedo, da je njihov prijatelj morilec. Policija ne sumi ničesar. Ne išče morilca. Mogoče pa se njegovim prijateljem zditi, da ima kaj opravnjeno stanovanje in da je smrdljivi vonj razpadajočega človeškega trupla le novi Versacejev parfum, pa tudi srčnina posoda, v kateri so okrvavljeni ženske psi, jim je všeč. "Nič ni resnično, vse je dovoljeno." Ali je svet res tako dolgočasen in nezanimiv? Ali se junak ne more spomniti ničesar bolj originalnega, kot je pobijanje brezvezrnih ljudi? Smešno je, koliko umorov se zgodi, pa to sploh nikogar ne zanimal in ne presenetil. Nihče nič ne vidi in nič ne sliši. Mogoče pa si le zatiskajo oči pred kruto resnico? Problem je v denarju. Bugari se lahko igrajo tako, kot jim je všeč. So elita, ki se za ostale ne zmeni, in živijo v svojem dolgočasnom svetu. Vsa privlačnost denarja je v tem, da ti omogoča izogniti se čakanju, živostenosti in drugim ljudem. "Življenje nima ponuditi nič razburljivega, razen tistih nekaj roči, ki so naprodaj."

Ameriški psiho je predvsem absurdno poročilo o absurdnem svetu brez moralnih vrednot, kjer postane vse sprejemljivo. Problem je samo v tem, da se hojimo in o tem nočemo razpravljati ali se soočiti s kruto realnostjo današnjega sveta. Zame je to le nova zgodbica z novim naslovom in kolikor bolj nenavadna in šokantna je, toliko bolje za pisatelja in njegov uspehl.

Pisatelj pa mi je všeč, ker dogodka ne komentira, ne moralizira in ga ne obsoja. Stvari opisuje takšne, kakršne so, čeprav nekoliko prehrava z opisi oblek. Nili najmanj se mi ne zditi, da je ta zgodba nemogoča in se ne bi čudil, če bi šel po ulici in videl, kako nekdo nekoga zabada z nožem. Sedaj se zamisljam sam nad seboj. Zakaj sploh berem take knjige? Dolgočas.

ZMERAJ SEM VLEDEL, DA JE SVET I JE MRKA ŠALA

Borjan Pupić

Gledali smo za vas...

POZITIVNI

Opis dogodka:

Torek 22.10.96 se je v DICu, stavba A, odvzel dokumentarno-igrani film Ž.Žilnika Marble Ass. Film je pogled na vojno složi prizmo beograjskih transvestitov. Low budget film, sneman z beta tehniko (pozneje, za potrebe festivalov, premontiran na 35ico), nam je omogočil "zalezovalski" (vojverski) vstop v marginalni svet transvestitov. Polna dvorana "pozitivcev" je bil dokaz, da se drugačnosti ne bojimo, da nas ta svet zanima in da mu ne odrekamo pravice do obstoja. Film s svojo vulgarnostjo, ki je bila v glavnem omejena na žargon okolja, v katerem je nastal, in tudi z nekaterimi drugimi bizarnostmi nam malo znanega sveta ni odvrnil večinskega dela publike. Vztrajali smo do konca! K temu je bistveno prispeval humor in svojevrstni vitalizem, ki prežema film; njegovo osnovno sporočilo pa slejkoprej ostaja pod neizbrisnim obeležjem tragičnih vojnih dogodkov. Salve smeha med filmom so nam omogočile predah in distanco, tako da smo lahko brez predsodkov konzumirali izkustvo in sporočilo, vsaj za večino, nevsakdanjega sveta.

 de uga bni
vs. www.filmfest.si

POZITIVNOGODEK!

Torek 22. 10. 96 ob 20.00 - stavba A:

Projekcija filma Marble Ass (Marble mornata rit)
Dokumentarno-igrani film, Z. Žilnik. Pogled na vojno skoz zrcalo beograjskih transvestitov. Film je sodeloval na vseh vojnih festivalih v letu 95 (specjalni nagrada berlinskog festivala) in je obenam uveden v vse delovne zatreti lastne produkcije.

Pozitiva, ki bo sledila Matekoma Žilnika delata.
Don't panic!
Vabljeni

 de uga bni
vs. www.filmfest.si

POZITIVNOGODEK!

Torek 22. 10. 96 ob 20.00 - stavba A:

Projekcija filma Marble Ass (Marble mornata rit)
Dokumentarno-igrani film, Z. Žilnik. Pogled na vojno skoz zrcalo beograjskih transvestitov. Film je sodeloval na vseh vojnih festivalih v letu 95 (specjalni nagrada berlinskog festivala) in je obenam uveden v vse delovne zatreti lastne produkcije.

Pozitiva, ki bo sledila Matekoma Žilnika delata.
Don't panic!
Vabljeni

MARBLE ASS

Film Želimirja Žilnika

Starodavna slovenska mitologija vojn, kurbanja, laži, prevar in končne, časne smrti v oguju. Vsi ostali so pioni v igri, ki iščejo trenutek slave, skozi pisano zmesto strasti. Kaj smo in kam gremo. Cirkus hodi svoja pota.

Tako ali drugače, vsi ki so (sino) živelci v nekoč skupni državi smo obremenjeni z vzroki in posledicami vojne, ki se jo tako nesramno zgordila pred nami. Krivda, sram in hcs. Vseeno, tako veliki smo, pametni in boljši. Čitanki so polne lepih pesmi in herojev, strahu nevidnih borcev, in pesnic ob oguju. Vendar se ponos nujno prenese v drugačnost in drugačnost v strah in strah v boju, zopet nevidnih bebcov.

Nemoč nasišja, nemoč biti kar si, recimo, kar bi rad bil. In od vseh stvari, ki bi jih lahko imeli, smo vzeli Show business. Ta transformacija: Po kurcu me nečeš pameti, po strahu očes. Bizarno. Jokava. Če sem se zmotila jaz, ne zmoti se ti. Na koncu naša večna restanca: Cel svet je poln sovražnikov.

Govorimo o vojni in ljubezni, in nujno delamo protivojni film. Govorimo o sprevrženosti v vojni in ljubezni in sprevrženosti tam, kjer ni vojne, in ljubezen moramo na koncu prodati. Res, ne znamo ne ljubiti ne sovražiti. Samo klali se znamo in prodajati ljubezen. Na koncu koncov itak derejo popolnoma nedolžne ovce (koze). Junaki, ko uničijo vse, vedno zbežijo. Kot da je razlika, če veš kdo te jebe, ali pa če po jebu zbežiš brez posledic.

Je vse pekel. V njem se ne znajdeš, ko si na svojem, pa itak ne znaš povedati kje vse si bil in kdo tam ne bi smel biti nikoli. In koga itač pravzaprav rad? Predno si to lahko priznaš in še prej, ko to poveš nekomu naprej, te najde smrt. In spet na začetek. Prostitucija ni samo borba za življencje, pač pa tudi način mišljenja.

Zlo lahko premaga zlo, a kri spere sajno smrt in vzanie ogenj.

Transvestija pa je po moje, v tem filmu, lahko samo prikaz lastne sterilitosti, niti ne beg, pač pa nastavljanje šupka vsem, ki nas itak morajo jebati, pa zato nimajo nikakršnega drugega razloga, kot da hočejo pojebati pač vse, kar jim obrne hrbet.

Ha, nekdo s tem tudi služi. It is no business like show business.

Gledal z vami in za vas Brane doc. Defender

Poslušali smo za vas...

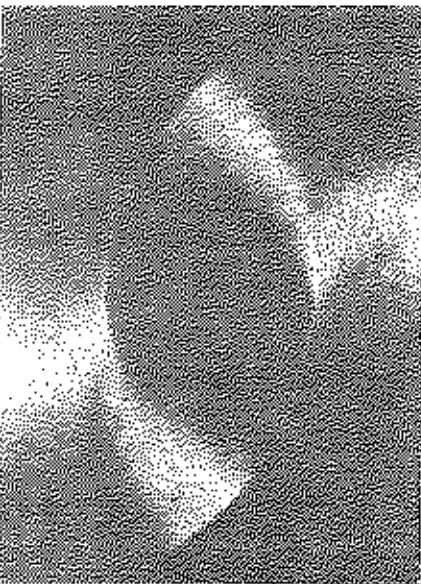
WHAT'S UP

Zadnjič sem se ustavil pri posloševanju zvrsti jazza in druge improvizirane glasbe tega stoletja. Zdi se mi, da je glasba v iskanju novih dimenzijs postala že tako raznolika, da bi bili nekako kriični, če bi vse skupaj zmetali v isti koš in ga poimenovali moderni jazz.

Predstavljam vam temu tri popolnoma različne albulme, ki bi jih marsikdo označil s tem istim izrazom-moderni jazz.

Ob poslušanju teh plošč, bi lahko vsak od vas našel nekaj zase.

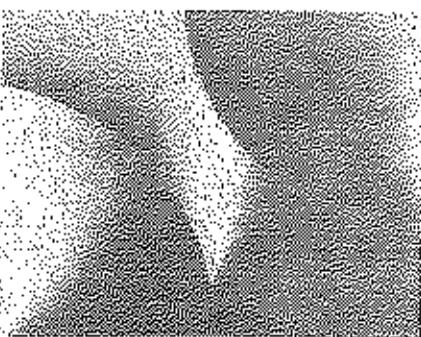
MICK GOODRICK

Izjemno akustičen zvok in odlična igra, potrjujeta sposobnost teh velikih glasbenikov, ki so v sedemdesetih in v začetku osemdesetih posneli pa zelo improvizirani glasbi-ECM, izdani v istoimenski založbi.

Mick Goodrick (kitara), John Surman (saksafon in bas kitara), Eddi Gomez (kontrabas) in Jack De Johnette (bobni) so ekipa, ki nas s svojim izredno dinamičnim igranjem popelejo v novo dimenzijo sanj.

MIKE STERN

Na tej (tipični) Sternovi fusion plošči slišimo izjemne glasbenike, (Jon Beard, Will Lee, Bob Maloch, Dennis Chambers,...), ki spremljajo Sternu že dolgo. Producija je zelo čista, zaradi česar je izdelek prebavljiv tudi za pasivne poslušalce, seveda pa je nekaj stvari narejeni le za »sladokusce«.

Sundi Červek: "Slike" Olje na platnu 1997.

Značilna improvizacija in zvok Mika Sternia nas tudi s tem albumom preseneča, kar pa dokazuje, da je Mike Stern eden najizvirnejših kitaristov.

CHICK COREA

Pianist Chick Coreja je še enkrat prese netil s svojim najnovcijšim zadetkom v črno-TIME WARP. Čeprav se je zasedba pojavljala že na nekaterih njegovih prejšnjih projektih (Gary Novak-Patitucci-kontrabas) se je odločil za drugačno produkcijo in stil. Zasedba je akustična in zveni zelo moderno. Teme so zelo dolge, tipično jazzovskega basiranja (walk Line) sploh ni, opazimo pa ogromno neimproviziranega kontrapunkta, s čimer je Chick še enkrat potrdil svoje kompozicijske sposobnosti. Ritmični načini so nenavadni (5/4,11/8,17/4...) z neznačilnim acentiranjem, ploščo pa krasijo še solistične kadence.

Plošča sama je dokaz, da Corea išče nove oblike v jazzu. Njegova peстра zbirka albumov potrjuje, da mu to uspeva.

Psi lajjo,
Pozitiv grizel

Lorvo Ravbar

112 let domske knjižnice

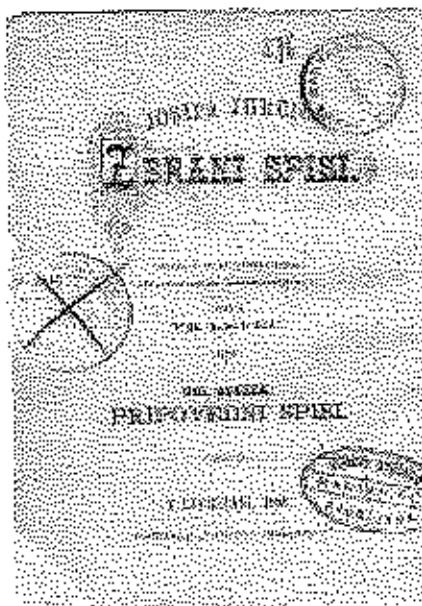
Za raziskovanje zgodovine DIC-a, ki letos praznuje 50, ozirama 115 letnico obstoja, je razen arhivskega gradiva v muzejih pomemben vir podatkov tudi knjižni fond domske knjižnic v najstarejši stavbi DIC-A. V teh knjigah, še posebej starejših, v sto in več letno patino zavitih, na porumetenih straneh z arhaičnim jezikom in pisavo ter s čudovitimi vinjetami na naslovnih straneh, se skriva zgodovina dijaškega doma, zgodovina šolstva in vzgoje. Iz njih veje zatohli duh umirajoče starke Avstroogrške, razbrati je mogoče družbene in politične razmere na prelому stoletja, burne zgodovinske dogodke - 1. svetovno vojno, vstop Slovenije v skupnost južnoslovanskih narodov, 2. svetovno vojno in bolečo zamenjavo ideologij.

Domska knjižnica je začela obstajati leta 1885, ko je vodstvu takratnega Marijanča prevzel dr. František Lampc, teolog in filozof (modroslovec). Ob svoji smrti leta 1900 je ustanovi zapustil že kar "bugato" knjižnico (tako L. Bergant v Kronikih), vendar podatkov o številu knjig ni. Iz tega prvotnega knjižnega fonda je žal ohranjenih le nekaj deset izvodov, najstarejši knjigi pa sta Dickensov David Copperfield v angleščini iz leta 1850 in Gunduličeve pesmi, natisnjene leta 1868 v srbohrvaščini.

Ohranjeno je k stopi tudi nekaj knjig slovenskih avtorjev, celo nekatere prve izdaje s preloma stoletja (Jurčič, Meško, Mencinger, Levstik, Gregorčič). Med 1. svetovno vojno je kranjski deželní šolski svet (po diktatu Dunaja) "priporočal" nabavo knjig, ki naj bi dvigovalce duha in moralu Slovencev v boju pod zastavo "domovine" Avstroogrške.

Ob koncu vojne, z razpadom monarhije in z ustanovitvijo Kraljevine SHS, je v šolstvu in vzgoji zavez povsem nov veter (jugovzhodnik). "Posadka" v Marijanču na čelu z A. Kalanom, ki je poučevala v petrazredni deški šoli, je ostala sicer ista, vendar so se morali začeti učiti srbohrvaščino in cirilico, nemščina je ostala le kot neobvezen šolski predmet. Iz šolskega programa in domske knjižnice so morali umakniti vse

knjige, pisane v "dinastičnem dubu" in jih nadomestiti z deli južnoslovanskih avtorjev, poučevati so začeli zgodovino slovenskih narodov. Iz Marijanča so

izginili vsi predmeti in obeležja, ki so kakorkoli spominjali na "rajuko" monarhijo... Kaj je že rkel Cankarjev učitelj Hlapec? - "Čast učitelja zahteva, da bodi danes bel in jutri črn, kakor ukazuje gospodar!"

Osnovni princip vzgoje v Marijanču, pa je ostal isti - laično verski. Učbeniki iz tega obdobja so dvomili, če že ne zanikal Darwinova teorijo, police v knjižnici pa

so se polnile z osladnimi povestnimi držinskega življenja in domačijskimi romani, ki so "pridigli" o ljubezni in zvestobi bogu, družini in oblastnikom. Seveda pa so v knjižnico "zašla" tudi dela svetovnih klasikov od grških tragedov, Shakespera, Goetheja, Dostoevskega do slovenskih avtorjev, med njimi skoraj celoten Cankarjev opus.

Od leta 1937 in do konca 2. svetovne vojne je bil ravnatelj Marijanča dr. Jože Pogačnik, ki ni bil preveč naklonjen OF in NOV... Pisnega gradiva iz tega obdobja skoraj ni, zato lahko le slutimo, kaj so dijakom priporočali za branje... Morda "Planinski vestnik". Nekaj izvodov se je v domski knjižnici še ohranilo. Ob prebiranju te publikacije dobis vtis, da ni pisan in tiskan med vojno, temveč v nekem idiličnem, idealnem svetu in času.

Po prevzemu oblasti ob koncu 2. svetovne je komunistična partija, kol pač sleherna oblast, podredila šolstvo in vzgojo lastnim ideološkim in političnim potrebam. Iz šolske vzgoje je izločila verski pouk, začela je tiskati učbenike, ki niso več dvomili o darwinovi teoriji, še več, sovjetski avtorji so Darwinu dodali še Marxa, Engelsa in Lenina. Seveda so se pojavili številni avtorji, ki so slavili zmago nad fašizmom in zmago nove ideologije. Tako se je novi knjižni fond v domski knjižnici hitro povečal in je leta 1947 znašal 3187 knjig, toda že 1953 le

še 900! Kaj se je zgodilo? Požar v knjižnici? Ne! Nubenii uradni zapisi ne obstajajo, vendar lahko sklepamo, da se je, tako kot po 1. svet. vojni, "zgodila" velika čistka, v kateri so odstranili ideološko sporna dela in avtorje. Tudi v naslednjih letih je število knjig nerazumljivo močno nihalo; 1961-1980 knjig, 1965-1960, 1967 pa samo še 685?! Vejetno se je zgodila še ena očiščevalna akcija.

Šele v osmdesetih letih se je stanje v vzgoji in izobraževanju začelo "normalizirati" saj se je politika vse manj vmešavala v sam učno-vzgojni proces, globalnega nadzora pa seveda ni povsem opustila in ga (žal) tudi nikoli ne bo. Ta "otoplitev" in "liberalizacija" v družbi na splošnu se je seveda pozitivno odzrazila tudi na področju založništva in na police domske knjižnice so začele prihajati knjige, ki bi morale biti tam že davno prej.

Danes je na policah domske knjižnice 2754 knjig. Samo število je relativno visoko, vendar je "vsebina" knjižnega fonda še vedno pomajkljiva; še vedno je premalo resnično kvalitetnih

Spuščanje zmaja. Fotografija iz domskega albuma (l. 1950)

preveč knjig s povsem identično vsebino še iz časov Marijaniča, gradnje socializma, samoupravljanja in tudi usmerjenega izobraževanja. Nova čistka? Zagotovo ne, le fizično jih je potrebno ločiti od leposlovja, najti za njih primerno mesto-nekak zgodovinski kotiček. V letu 1996 se je domska knjižnica obogatila za 49 knjig: 16 izvodov je podarila ravnateljica ga. M. Petelin, 33 knjig pa je bilo kupljenih pri raznih začetbah.

Proces, Dante A.- Božanska komedija, W. aukner- V smrtni uri, I. Tavčar- Visočka Sveti Pavel, D.Jancar- Veliki brillantni valček, N.Grafenauver- Vezi daljav, M. Jcsib-Sonet, J.Menart-Stibi mojih dni, V.Globokar-Vdih-izdih, J.Menart in V.Globokar sodita v tisto skupino slovenskih avtorjev, katerih dela imajo še posebno učinkovito mesto na policah domske knjižnice, saj so bili nekoč sami gojenci v domu: J.Murn-Aleksandrov, Izidor Cankar in A. Rebula (nekaj časa oba vzgojitelja v domu) M. Kranjec, D.Zajc, C.Zlobec, T.Pavček, L.Kovačič, S.Vuga, B.Šomen, R. Hrast in še bi lahko naštevali.

In za konec: upati je, da se nikoli več ne ponovijo časi, ko so knjige preganjali, sežigali, zlorabljali, da "knjig" ne bi delili na "naše" in "njihove" ter da bi končno dobile, npr. Kajuhove in Balantičeve pesmi enakovreden prostor na knjižnih policah.

Seveda se postavlja tudi vprašanje obstoja knjige v eri računalništva in informatike! Pisac teh vrstic je trdno prepričan, da so napovedi o propadu knjige v boju z modernimi medijimi pretirano črnugledi, saj so recimo tudi slikarstvu ob pojavi fotografije preročovali propad, podobno kot kasnejce filmu ob pojavu televizije.

Rado Ročnik

Modelarski krožek. Fotografija iz domskega albuma (l. 1950)

leposlovnih del svetovne in slovenske književnosti in literature, vse premalo je doberih strokovnih knjig o umetnosti, naravoslovju, znanosti, tehnički in družboslovju. Za kak meter ali dva je

Predvsem so to knjige za obvezno šolsko čitivo, dela nekaterih slovenskih avtorjev, tudi sodobnikov in dela iz svetovne književnosti: O. Wifde-Saloma, F.M. Dostojevski- Zločin in kazen, F. Kafka-

DA NE BO BOLELO

POZITIV AKUPUNKTURA

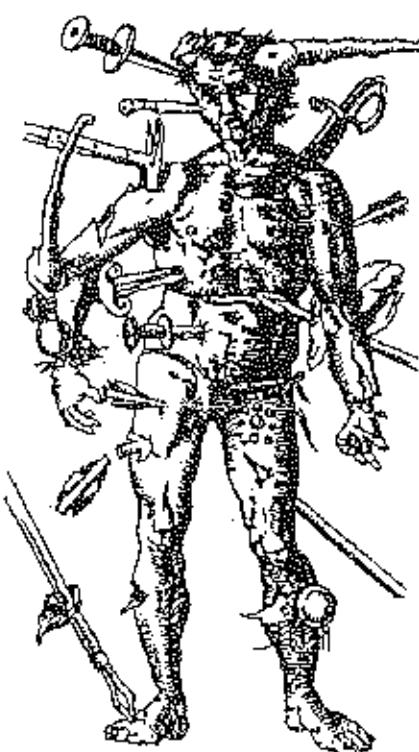
Sodobni čas prinaša nova telesna in predvsem psihološka bremena. Stres trese sto na uro in nič hudega sluteči človek, drveč tretjemu tisočletju naproti, komajda lovi duševno ravnotežje. Da bi premagali "neznosno lahkolost bivanja", se ljudje zatekajo po pomoč k raznim primernim strokovnim ustanovam, če da je pogosteje pa tudi k mojstrom duhovnih veščin, ki po pravilu prihajajo iz vzhodnejših krajev. Srča v nesreči torej, saj ti mojstri in njihove duhovne šole s pomočjo doma priučenih podmojstrov nudijo uteho in rešitev za marsikoga, ki ga je priščipnil sodobni vsakdan. Šole kot so *Chi-pare-čuo*, *Yagu-magu*, *Marga-rama-rama*, *Suzuki kontra kawasaki*, ipd. ter velecenjeni izdelki in pripomočki, kot so *Visoko energetski modrčki in Močko elektronsko vodenje ter podkrepljeno spodnje perilo*, so prava milost božja ter darilo izmučenemu in vsakodnevno iztirčenemu posamezniku.

Vsled opisane stiske smo se pri Pozitivu odločili, da ne bomo ostali križem rok. Da bi svojim ljudem pribranili pot drugam, smo v svojih laboratorijskih razvijali (in bogami tudi razvili) lastno učinkovito psihoterapevtsko metodo. Predno metodo predstavimo z avtemičnimi pričevanji, naj dodamo svojo izjemno ugodno porudbo: **Prvi obisk se plača, vsi ostali so zastonj!**

POZITIV AKUPUNKTURA

Nova metoda, ki pomaga pri premagovanju fizičnih in duševnih bremen, se je že na

veličo uveljavila v DICu. Uspešno jo je preizkusila in jo vsakodnevno uporablja vrsttu posameznikov: od vrgojiteljev ter drugega osebja doma do dijakov. V prid te nove terapije naj spregovarjajo pričevanja.

L.K., vrgojiteljica: Že leta ne mučijo težave s križem. Pardon, so me mučile. Odkar sem se odločila za Pozitiv akupunkturo teh težav nimam več. *Metoda saličarjenja* v območju spodnjega dela hrbtnice je bila res uspešna. Priporočam metodo svojim kolegicam.

A.B., varnostnik: Glavobol, glavobol in še enkrat glavobol! Takšna je bila moja

usoda še do pred kratkim. *Pozitiv akupunktura - macola* sistem res pomaga. Občastno še hodim na seansc (3x na teden po trideset udarcev), vendar se je zadeva zelo izboljšala. Dr. Mlatnik pravi, da je terapija že blizu konca.

P.D., vrgojitelj: Pred leti so mi zdravniki postavili diagnozo Lumbago-katastrofalis. Samo ljudje s podobnimi težavami me takško razumejo. Po metodi *Pozitiv akupunktura - sekiralis* se mi je okretnost bistveno popravila. To lahko trdim tudi za svoje spolno življenje.

Š.K., dijak: Ukvaram se z bodybuildingom. Med dviganjem 300 kg uteži z levo roko, me je zvilo v ramu. Prijatelj mi je povedal za Pozitiv akupunkturo in ker mi ni pomagal obisk pri zdravniku, sem se odločil za njo. Terapevti Pozitiva so uporabili *Tri rupe u dupe* sistem in bolečina je v trenutku popustila.

F.M., kuharica: Pri deku, ki ga opravljam so noge zelo izpostavljene fizičnim naporom. Ortopedska obuvala resda nekoliko pomagajo, problema pa ne rešijo. Prava rešitev, ki sem jo imela možnost spoznati pred kratkim, je *Pozitiv akupunktura - podplati špik prask* sistem, kombiniran s čajček jutranjo nožno kopeljo. Verjeli ali ne - to deluje brezhibno.

Več pričevanj prihoduje!

Pozitiv štarta od tam, kjer se drugi zaustavijo!

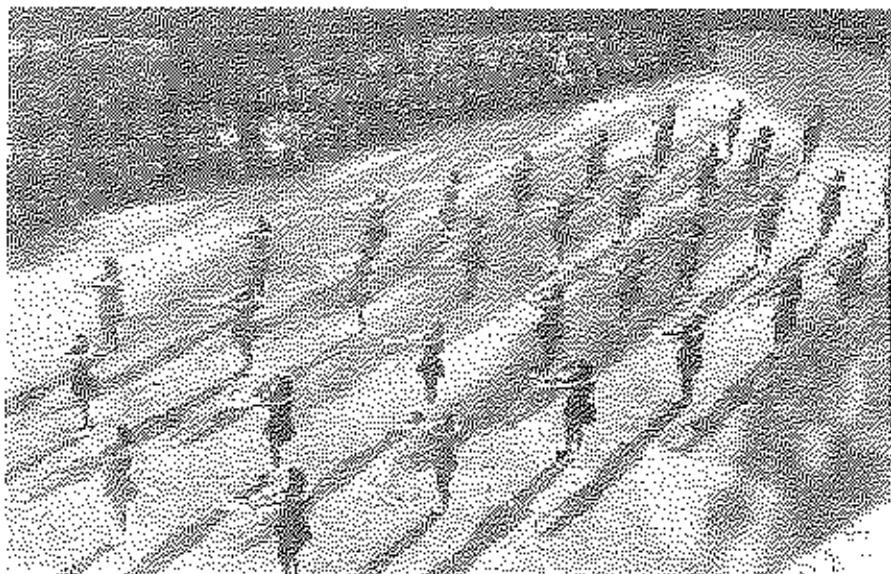
DIC telo-vadi

PUŠKANJE

Streljanje v tarčo: pred vsakim tekmovanjem v meddomski ligi je izbirno tekmovanje v naši hiši. V primerjavi s prejšnjimi leti je bilo presenetljivo veliko udeženecv, kar je seveda dober podatek

pa sedijo na lovorikah (ritih), ali pa so presedlali na kaj močnejšega. Marsikoga to v resnici kmalu čaka.

DIC su v meddomski ligi zastopali : Kostrevc Janez - univerzalni, Konda Matej- specialist, Sladič Igor - talentirani

Vadilo se je tudi že prej... recimo leta 1950.

za našo obrambno pripravljenost. Ali pa je to tako, ker je stvelivo zastonj, ne vem. Mogoče hočejo biti ljudje v trendu, kajti kozlov že zmanjkuje, zato pa se oborožuje že vsak » vosuk« (op.: varnostna obveščevalna služba). Bomo videli in nikoli ni prepozno.

Tekmovanje 9. 12. 1996

Čuk Srečo	72
Skaža Mihael	63
Kostrevc Janez	60
Konda Matej	59
Saksida Maksim	55

Tekmovanje 13. 1. 1997

Sladič Igor	70
Čuk Srečo	65
Kostrevc Janez	64
Konda Matej	62
Kos Iztok	56
Saksida Maksim	55

To so prvi ostromstrelci DICa s teh tekmovanj, vem pa, da je nekaj zelo dobrih, ki so se izkazali v preteklost, sedaj

(vsi soba 205) in Skaza Mihael- plavi angel-

V DICu so tudi drugačna strelska tekmovanja, recimo streljanje kozlov ali neumnosti. Sprejemamo glasove za top leštevico .

ŠAH TUDI HAŠ, če si navdušen

V meddomski ligi nas vedno zastopajo Brezlan Sandi, Benetek Uroš, Kostrevc Janec in Konda Matej.

Ostali v DIC-U so nekam zaspani, kot Trnuljčica, in ob četrtekovih šahovskih večerih ne pride veliko novih ljudi, včasih tudi starci ne. Pridejo pa nekateri navdušenci za karkoli, čeprav v šahu zaenkrat niso še daleč. Važno je, da se kaj dogaja, in v silu je tudi šab/hăš dober. P.S. V 2. polletju je prišel veliki motivator Košir Bojan in občutek imam, da bo odslej bolj vroč. Na začlogi imamo še dovolj šahovskih kompletov.

KOŠARKA:

V DICu zmanjkuje košev (po sobah), zato pa jih je v telovadnici dovolj. Večina

dijakov se sicer tekrcira pred TV , ko gledajo OLIMPIJO in skoraj vsi smo postali že pravi košarkarski strokovnjaki. Praksa pa gre svojo pot. Kaže se vsako sredo ob 21.00 v telovadnici. V glavnem stoni na istih ljudeh, rada pa bi povohala še koga. Sicer pa, važno je, da OLIMPIJA zmaguje.

Jesenj je ekipa DICa odigrala eno prijateljsko tekmo z ekipo DDT-a. Tekma je bila tako prijateljska, da rezultata nismo pisali, niti si ga nismo zapomnili. Bili smo dobri gostitelji. Revanša bo enkrat februarja in ne vem, če bomo še tako gostoljubni.

Še objava športnih dogodkov:
informacije okoli namiznega dogajanja pri tenisu (»amerikanec«).

V začetku šolskega leta (12. 9. 96) smo v A stavbi izvedli domsko prvenstvo v NT za posameznike. Prijavilo se je 11 dijakov in presenetljivo je zmagal fazonček Boštjan Vendramin, ki je premagal in na drugo mesto spravil lanskoga prvaka Milana Ognjanoviča. Tretji je bil Šintler Vojko,

10. pa smo imeli domsko prvenstvo za pare (ne za denar, glupane, ampak v dvojicah - komentar vzgojitevskoga sveta.). Zgodilo se je v dvorani, saj bi bila pingpongarnica premajhna. Prijavilo se je namreč 9 parov (pa ne kranjskih!) Zmagala sta Milan Ognjanovič in Herman Kotar, drugi srečni par sta bila prej omenjeni Boštjan Vendramin in Sebastjan Tomič, tretja pa Simon Mažežič in Vojko Šintler.

Sodelujemo tudi na meddomskih tekmovanjih. Zaenkrat smo premagali le dijake Jegličevega dijaškega doma (tri nič), bežigrajčani, ki imajo v svoji ekipi slovenskega mladinskega prvaka, so nas namahali tri ena, kadeti pa tri nič. Upam, da bo v prihodnje boljše (tri nič za nas!). Po izjavah tekmovalcev se s sendviči najbolj potrudimo v DICu, kar tudi ni zanemarljivo.

NT² – NT (Nataša Tratnik) + NT (namizni tenis)

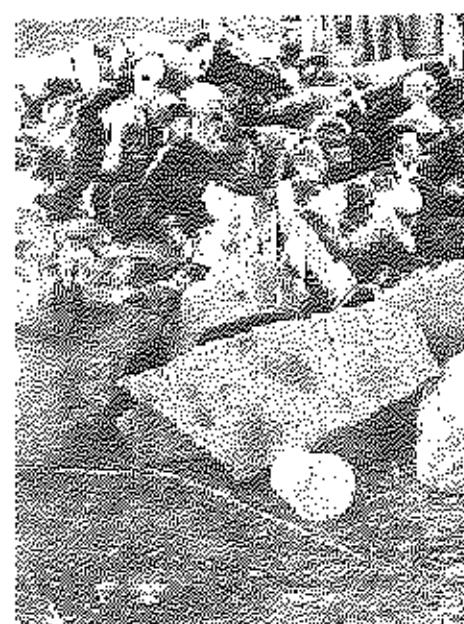
NAMIZNI TENIS ZA DEKLETA

V meddomski ligi namiznega tenisa za DIC igrajo Knez Ksenija, Meden Anita in Krstič Gordana. V prvem srečanju so premagalo dijakinje DD Poljane s 3:0. Lansko leto so ob koncu zasedle 3. mesto.

Barbara

ODBOJKARSKI TURNIR ZA DEKLETA

V mesecu novembru je v televadnici Poljane potekal odbojkarski turnir za dekleta. Udeležba je bila zelo močna. Turnirja se je udeležilo šest ekip iz ljubljanskih dijaških domov: DDIC, DDT, JDD, DDP, DDB in DDV. Dicarke so se po napornih bojih z Bežigrajkami in Vičankami prebolele do finala. V finalu so se spopadle z ekipo iz Jegličevega

Samo Regent: "Pivožitje" /II. žur pod mostom.

doma. Zaradi poškodb in slabih vzpodbud s tribun (navijači so zatajili) so Dicarke zasedle 2. mesto, kar pa ni od muh. Punce obljuhjujo revanš na meddomskem prvenstvu.

REZULTATI: 1. JDD,
2. DDIC,
3. DDT

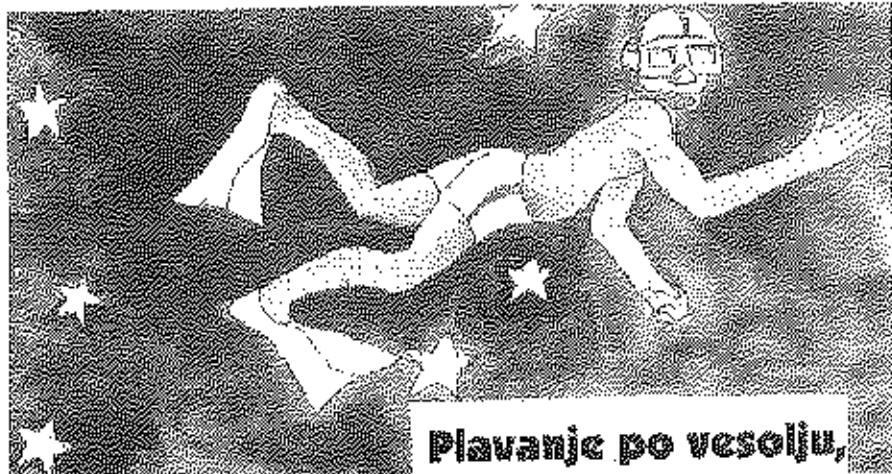
LJUBA

Zgodovina se ponavlja,
Positič nikoli!

Dodatek k rubriki:
**PLAVANJE V VESOLJU ALI
KAKO SI IZMIŠLJAMO
NOVE ŠPORTE**

ali pa morda potepuški psi?

Spet so vprašani: "Kako nastane nov šport?". Ilec je pa kot da bi imel dobro letino! Tako si predstavljam staroga Grka, mišičastega, kar bi ga iz marmorja izklesal,

Nedelja je in ker se v nedeljo nič ne dela, sedim za mizo in se delam, da berem neko

obvezno domače branje. Iz ozadja mi pritegnejo pozornost radijski zvoki, ki budno spremljajo nogometno dogajanje na slovenskih travnatih površinah. Premaknjen iz zamknjenosti v hipu pomislim: "Šmient! Kdo neki si je zmislil fuzbal?" To vprašanje me brene iz otopelosti in pošteno pregreje male možgane, ki sprožijo razmišljjanje o tem kdo si izmišljuje, oz. kdo si je izmisli posamezne športe. Kaj je bit v daljni zgodovini objekt, ki je služil dverma energičnima ekipama za nogometno žogo? So bila to grtla jabolka na tržnici

kako drži tri metre visoko šijočo preklo v drugeči roki in poiščuša s skokom ob patci skočiti na strmo vzpetino, kjer čaka njegov izvoljenka in ga vabi z zaljubljenim pogledom. Izza vogala ga opazuje bričati tromedec x čmo aktovko, ki s svojo podjetniško žilico skrbno zapisuje siherni nujadončev korak in na naslednjih olimpijskih igrah bo to že uraden šport, ki bo čez tisoč let in triindvajset dni pomagal nekaterim zapornikom premagati visoke jutriške zidove.

"Zakaj si pa sam ne izmislim kak popolnoma nov šport?" Globoko zajarem sapo in pomislim. Kaj ko bi pritedli tekmovanje v plavanju po vesolju, ali pa bi tekmovali v hitropoteznem pohojanju praznih pločevin. Ledenega čaja, kdo bi zmagal v razpihanju pisancga jesenskega listja? Kdo bi postal absolutni svetovni prvak v prenavljaju starih računalnikov? Morda bi si pa moral izmisliši kaj bolj ekstremnega, sedaj ko smo v času snowboardov pa pouličnih tolerjev, lučne smuke... Recimo, da ustavljemo ekstremno nevamo panoga in jo imenujemo Norib-10%, kjer je edino pravilo to, da stopiš na sredino avtoceste in se poskusиш izmakniti čim več drvečim avtomobilom. Bonus točke pa ti prinese spektakularen preskok avtomobila na prhitevalnem pasu. Nevarno bi bilo lahko igrati tudi nadvodni tenis v zalinu, ki je prenaseljen s sestradanimi piranhami. Pravilo toga pa bi bilo: "Naj nadvodni tenis ne postane podvodni!"

Vsako treninganje novih športov brez strokovnih trenerjev in obvezne opterne prepovedovanje!

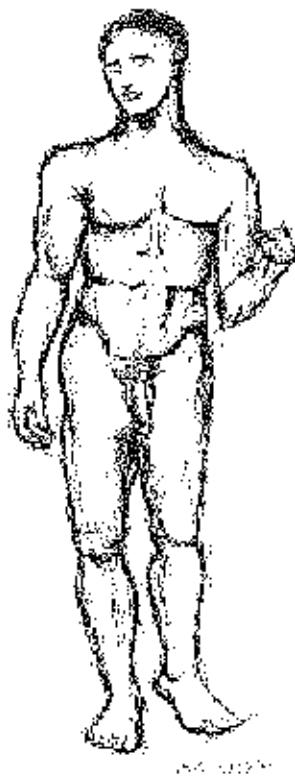
ROMAN

dame izbirajo

MODNA NAPOVED ZA POMLAD-POLETJE '97

Moda ni več moda, ampak ostajajo le stili, tendenze. Nič več ni moderno in vse je moderno. Nase lahko navlečete prav vse, kar si želite in skombinirate skupaj prav vse kar imate. Slab okus je na prvem mestu vsaj za tiste, ki se še niso navadili npr. tega, da se najlonke nosi čez blazo, tako, da se opazijo, ali ali pa krajjev, ki kvarijo postavo.

Poseben poudarek je letos na cvetlicah in cvetličnih vzorcih, ki se pojavljajo predvsem na oblekah različnih dolžin, na hlačah in na bluzah. Vzorec so veliki ali majhni in se pojavljajo tudi na modnih dodatkih.

HOMODICUS
HOMO DICUS NATURALES

grafični elementi. Kroji so enostavnii, tako da črte pridejo do izraza in sooblikujejo postavo. Barvna lestvica je široka, od modrih, rdečih, rumenih, oranžnih, turkišnih do črno bele kombinacije. Nasprotja vsem tem so enobarvne največkrat svilene obleke in plašči v rjavih, zelenih, rdečih in roza tonih. V letušnjem poletju so bolj pomembni uprijeti kroji i kakovost materiala, kot pa sami izgled. Kopalke so v nasprotnju z vsemi oblekami enodelne in čim bolj zaprte. Čevlji še vedno niso izgubili debelih podplatov, vse bolj pa se uveljavljajo sandali iz japonske.

Nekaj nerazjasnjenih izrazov za modne » vsevedneže »

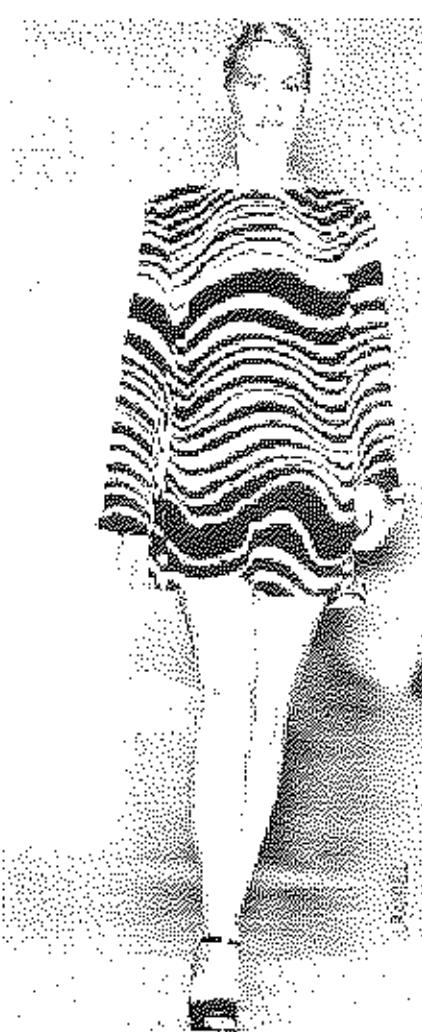
pret-a-porter (prelaporte), francoski izraz za konfekcijo tu pa ni nujno, da gre za konfekcijska oblačila kot npr. Kroj, Gorenjska oblačila, Almira, Pletenice, itd., ki naredijo po fisoče znanih oblačil, ampak tudi za kolekcije znanih modnih kreatorjev, vendar v manjših izvedbah enakih oblačil.

haute couture (ot kutir), izraz za visoko modo ali ustvarjalno delo v modi, ki jo diktirajo zlasti pariški modni ateljeji. Francoska beseda couture pomeni šivanje oz. ročno delo s šivanko. Haute couture je poimenovanje za kakovostno oblikovanje in izdelana modna oblačila (vsak izdelek je unikat ali pa jih je največ v 2-4 izvodih).

modni dodatki, accessoires, dodatki, ki se nosijo kot okras in dopolnitev oblačila. Prvotno so bili to le izdelki iz blaga (vratniki, šali, pasovi), danes pa so to

tudi dežniki, klobuki, nakit, rokavice, torbice in tudi čevlji ter nogavice.

til-tanka, mrežasta ali čipkasta tkanina iz bombaža ali kemičnih vlaken, različna po

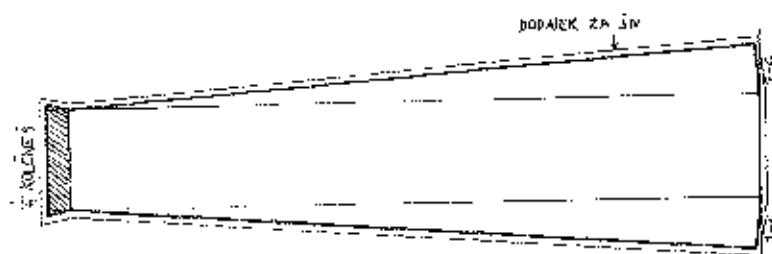
strukturi in vzorcih. Uporablja se za obrobe oblek, okras klobukov in pomčne obleke. Prvotno je bil til fina mrežasta

Ponemšno vlogo igrajo tudi čipke in šifon ter ter pogosto tudi organdij. Obleke iz teh materialov zahlevajo bolj zapleten kroj in večplastnost. Večinoma gre pri tem stilu za dolge obleke, plašče in bluze. Letos so modne piste zasule tudi črte in

tkanina iz gazo ali svile. Izviral naj bi iz francoskega kraja Tulle ali Toul, kjer naj bi ga začeli izdelovati v 18. stol.

izvira iz Flandrije, šivana iz Italije. Prvotno so čipke lahko nosili le cerkveni dostenjanstveniki in kralji, v 17. in 18. stoletju pa so jih uporabljali tudi za okrasitev pričesk, za izdelavo naborkov in obroba oblek. Na začetku 19. stol. so jih uporabljali za obleke, tančice, jope,

2-3

DOLŽINA KRILA

čipka, okraski izdelek z raznovrstnimi vzorci iz nepomično zvezanih nit na značilnem mrežastem ozadju. Večinoma so izdelanci iz lanene ali bombažne preje z iglo, kvačko ali kleklji-strojno ali ročno. Najbolj znani vrsti ročno izdelanih čipk sta sta klekljana in šivana. Klekljana

rokavice, obrobe sončnikov, mušov, žepnih robčkov in šalov. Do 19. stol. so jih izdelovali iz lanene niti, nato pa iz bombažne. Strojne so začeli izdelovati proti koncu 18. stol., proti koncu 19. pa je njihova priljubljenost upadla.

organdi, finonitna bombažna tkanina, prosojna, včasih tudi barvana, vzorčasta in izvezena. Ime izvira iz francoske besede *organdi*, ki označuje vrsto muslima, ki ga uporabljajo v krajigoveštvu. Na koncu 19. in začetku 20. stol. je bil zelo priljubljen za obrobe oblek, predvsem večernih. Po drugi svetovni vojni ga izdelujejo iz rejona, svile in drugih vlaken.

(Enciklopedija mode)
Georgina O'Hara

Krojite svojo (modno) usodo

Bliža se poletje (pojutrišnjem), vaša omara pa je še vedno prazna, keša pa ni preveč. Preostanekti ti dve možnosti (mogoče več): pustiš omaro v sedanjem stanju ali ali pa si skušaš pomagati samicu. Za prvo silo si jahko narediš dolgo krilo...

RECEPT:
najprej izmeri obseg bokov in prispej 2 cm

(ne goljufaj, ker s tem obseg ne bo manjši, le krilo preozko!)

Izmeri dolžino krila.

Obseg razdeli na četrtine, potem si oglj skico

Iz blaga izreži štiri takšne kose kot so na skici

In jih sešij skupaj po dolžini. Po črtkanem robu

Blago obrni, ga prispij in vstavi elastiko na

Koncu lepo zarobi tudi spodnji rob (1-2 cm).

Končano! Blaga boš porabila približno toliko,

Kot znašata dve dolžini krila.

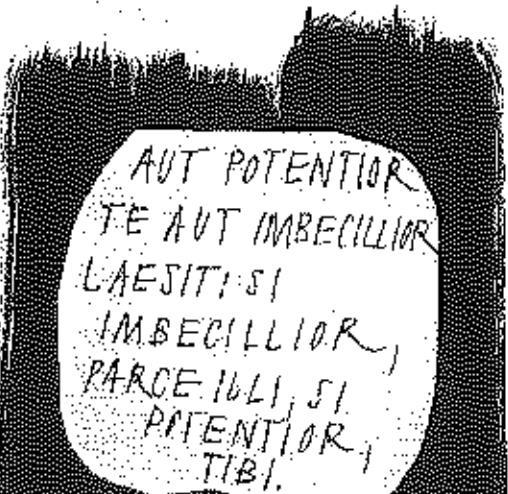
UŽIVAJ V NOVEM KRILU!

Tekst, ilustracije ter kroj Jana Vilman

Negativ

Negativ

AUT POTENTIOR
TE AUT IMBECILLIOR
LAESITISI
IMBECILLIOR,
PARCE ILLI SI
POTENTIOR,
TIBI.

FANT!
NE BI NAS SMEL
SREČATI, VES!

OPA!
VAS PA NIMAM
RAD!

SLIKE IZ ŽIVLJENJ SVETNIKOV,

svetovalev, mentorjev, pripravnikov...

D.J. ZOKI- lastnik radijske postaje v permanentnem nastajanju ter rekorder v nepretrganem izvajaju ene same skladbe - **TIŠINE**- (Guinnessova knjiga rekordov, glej pod rubriko Rojstva dinozavrov) najavlja nov rekord. Naslov projekta: *Fatamorgana ali izvajanje Tišine brez vidne tehniko.*

DRAGO DRAGON - (slaba novica za delavce Dica) - je navadna bataba! Infiltiral se je v naše vrste, zbijajo neslanc in neduhovite šalc ter zlorablja domske medije. Stopili mu bomo na prste!

POVELJNIK POSEBNIH ENOT POZITIVA, oddelok za hitre intervencije, gruppenfuhrer **FRANZ**

ARKO, v prostem času znani maneken modne hiše Vera&Marija, je za svoje zasluge prejel Rdečega medveda. Čestitamo!

DEMANTE! Po protestu oškodovanih organizatorik večera zgo. Menco Koširjevo - Osamljepo, se Pozitiv javno opravjuje za škodo povzročeno TOZDu stopnišče xy. Prišotnih namreč ni bilo le šestnajst dijakinj, starveč 33, kar znesе (podatek posredoval S. Kink / Kong za žene), 66 nog... Milost! Milost!

VLEJKI ZMACOVALEC letošnjih parlamentarnih volitev *Marjan Janež Podpolnik* je v zahvalo za svoj volilni uspeh stavbi C podaril trajtonarco, kitaro in sliko z avtogramom ter pripisom: Od Marjana z ljubeznijo.

OPEN LINE! Kliči M za umor (lahko tudi za bombo). Tel.: 1325122. (Markoprevrtnih kolen molčeča munija press.)

DELITEV BANAN. Pet razdeljenih banan za najbolj prizadetne pedagoške delavce je spet eden od dokazov, da je tradicija sodelovanja, razumevanja in lastne kritične samopresocje vrlina DICa, ki je nizanemariti. (Vzgojitelj vzgojitelju vzgojiteljica press.)

PREDZADNJA NOVICA! Izveden je bil poskus atentata na njegovo pedagoško visokost Drago Dragona. Atentat je spodeljal predvsem po zaslugu posebnih enot Pozitiva, ki so bile na mestu. Iz preventivnih razlogov so imenovanega preselili na neznano lokacijo, od koder bo vodil nadaljnje akcije. Atentatorji naj bi bili iz vrst mirovnih frakcij: Mir za vsako ceno!

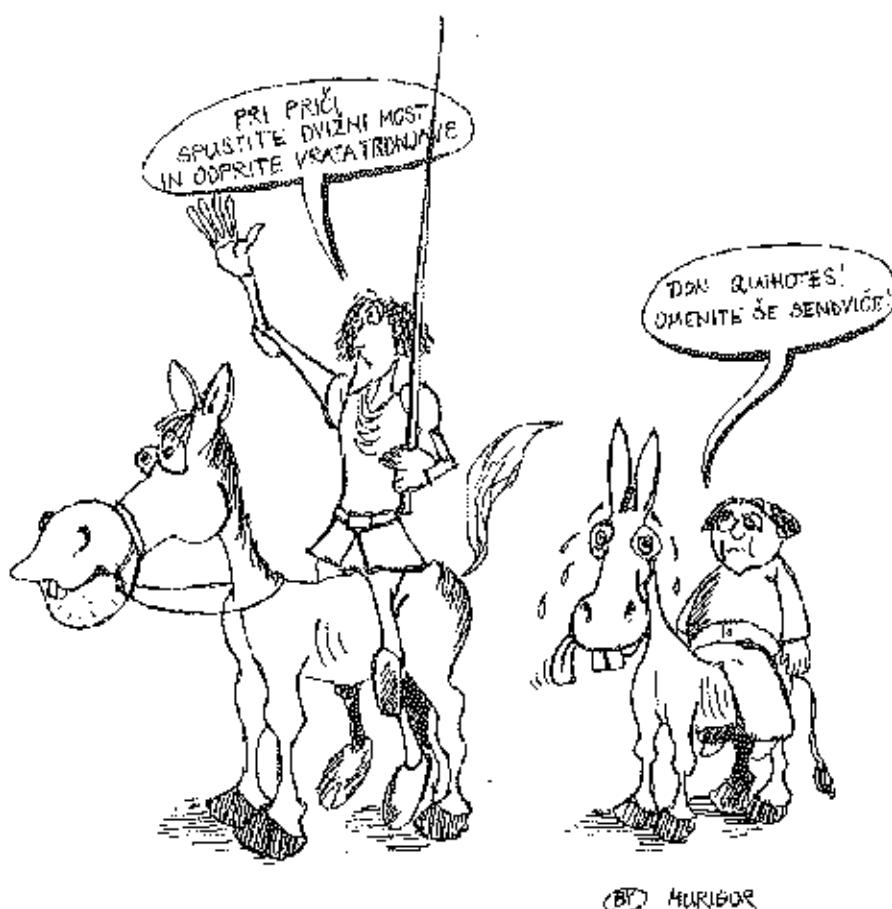
V GLEJ IN SE ZADENI! Stojan Auer znana medijska osebnost ter voditelj zabavnih spektaklov je vložil tožbo zoper delavce stavbe B, ki uspešno organizirajo zabave dijakov v Gleju. Obdolžil jih je kraje avtorskih pravic ter ideje, saj si je to on prvi izmislił. Kaj bo storila pravna država?

IZ ŽIVLJENJ NAŠIH MUČENCEV,

dijakov, divjakov, manjakov...

RESTITUCIJA! Mr. Herman in mr. Planko, nesojena plakaterja ter zaprisežena borce zoper maligansko nevarnost, sta svoji vzgojiteljici die Natasche kupila izvod zadnje publikacije Amnesty international. Darilo je pospremilo posvetilo: Mi tebe volimo, a ti nas... Šmre, šmre!

RAZKRITJE! Uslugo, podobno sistemu »halo pizza«, od pred kratkim ponuja tudi Komunala. »Halo komunalac«, odvoz

(B) MURISOR

stnici na klic, že uporablja večina dijakov skupine NO.1 (stavba A). Do tega podatka se je Pozitiv dokopal povsem slučajno. Na uredništvo je namreč prispealo opravičilo, v katerem se odgovorni javnega podjetja Komunala opravičujejo dijakom sobe 112. Prišlo naj bi do neljube napake, ko so jim po pomeni odpeljali čimura. Napako so že poravili. Čimura so jim vrnili. Ta je sicer šel proces dekontaminacije in deralizacije, a se počuti dobro.

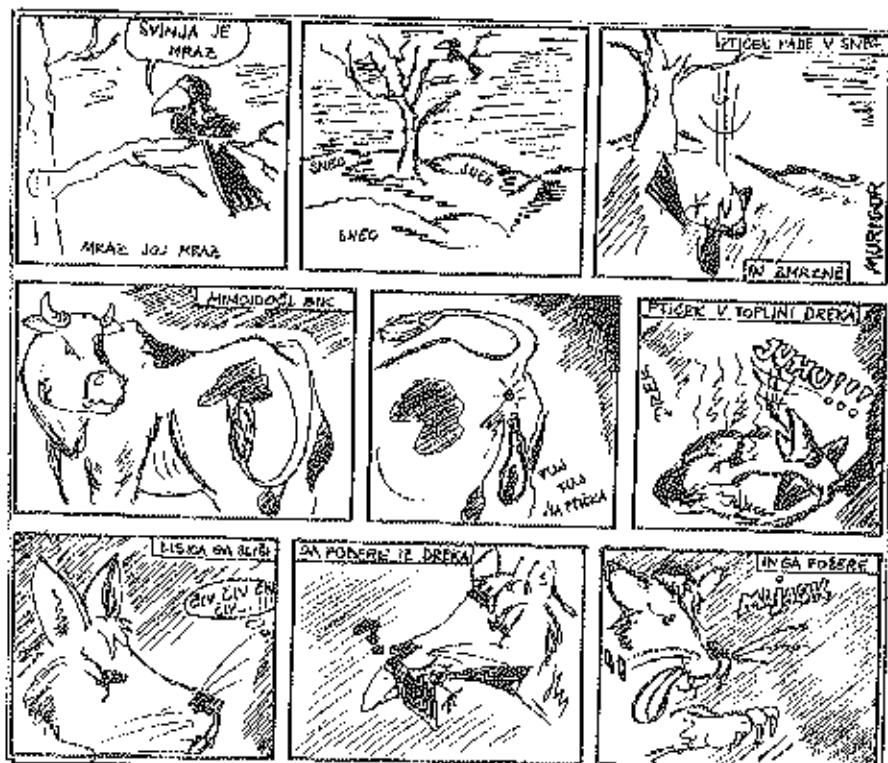
skupaj se je končalo s škandalom, ko so nekateri med njimi pili celo - meni nič tebi nič - ribezov sok! Ta nezaslužan izpad je skrajno resno načel osnovna izhodišča ter moralna načela banda. Kaže slabu!

Dr. ŠULER - ki je začasno prevzel dejavnost odsotnega ginekologa dr. Breznikarja, ki je na specializaciji v tujini (beri hrkini) - svoje stranke obvešča, da bo do nadaljnjega prakso opravljal pri

»Klio« sendviči (»imajo vse, kar imajo veliki«) so bili povod za akcijo, ki pa je na srečo odgovornih v Dicu spodletela. Naletela sta namreč na eno od usposobljenih pripadnik Posebnih enot Dica - oddelek za hitre intervencije, ki je preprečila zlorabo in imenovana sta bila prisiljena na strateški umik. (Martina & Zehra - no passaran press).

SPET TOŽBA! Štemba, zvan Stond-baa, je vložil uradni protest pri zvezi kmetijskih proizvajalcev. Obtožil jih je, da so odgovorni za izpad pridelka na njegovih plantажah petršila, saj naj bi mu prvi prodali nekvalitetno gnojilo (bull shit). Predstavnik zveze kmetijskih proizvajalcev, dr. agronomskih znanosti, g. Andrej Ropič to zamika in trdi, da je izpad pridelka posledica neznanja Štembe, zvanog Stond-baa ter dodaja, da je slednji, kar se petršila tiče, čist amater!

OH, JESUS, I WALK AGAIN! Neimenovanega dijaka (2 nad. stavba A) je v posteljo položil močan kašelj, ki se je stopnjeval vse do popolne paralize dotičnega. Po priprošnji k Vsevišnjemu celotnemu vzgojiteljskemu svetu stavbe A (obred je vodil monsignore (Irgič) je neimenovani shodil! Sanitetno vozilo Dica »Luba trans« je ozdravljenca dostavilo do Javnega prevoza, od koder je slednji odpotoval domov v kraj DESISE. (Modra galica press.)

- * NI VSAK SOVRAŽNIK, ČEPRAV TI SERE NA GIAVO!
- * NI VSAK PRIJATELJ, ČEPRAV TE VLEČE IZ DREKA!
- * ČE BI ŽE V DREKU NE ČIVKAJ!

ROANTIA BASNY

NOVICA MESECA! »Črnograjsko bande« pred razpadom! Iz dobro obveščenih krogov smo izvedeli, da je prišlo znatnaj skupine do resnih nesoglasij, ki že grozijo z razpadom skupine vsaj na dva dela. Po uspešnem nastopu na karaukah ter podobnih prireditvah po raznih sobah znatnaj stavbe A, so je del skupine pregrešil zoper dobro ime banda. Začeli so namreč občasno uporabljati t.i. hmeljni napitek laški. Vse

strankah doma. Ordinacija, soba 114, je po sklepu sveta čimrov, začasno zaprta. Eden od razlogov bi naj bil preslabna zvočna izolacija ordinacije. Več informacij na sedežu Pozitiva.

HUNGRY FREEKS ATTACK! Alek (don Kibotes) in Igor (Sancho Panas) sta se po skeniranju in ovekovečevanju brkkih deklet v DICu začela ukvarjati tudi z vprašanjem domske prehrane. Dicarski

OPOZORILO!

V poznih nočnih urah sc okrog stavbe A, v pridičju, v območju dekliških sob, motovili neznana oseba. Ne gre za »stalnega zunanjega sodelavca«, ki razkazuje svojo malenkost, temveč za bradača, ki kaže znake nasilnosti. V podkrepitev naj navedemo dva zaskrbljujoča izpada: razbita šipa v dekliški sobi ter nasilni vstop v zbornični prostor. Poschne enote so že nasledi nepridipravu. (Tudi vzgojiteljice so vznemirjene press).

NAJAVA

dogodki: marec-junij

Marec - junij, kontinuirane delo video in strip delavnice. Zunanji sodelavci, teoretične osnove videa in stripa, praktični prikazi, praktično delo.

Marec: Začetek dela Rocka roll delavnice

April: Glasbeni spektakel v izvedbi Vinka Globokarja: »Moje telo je postalo pozavna«

April: Mesec kulture ljubljanskih domov

Maj: Dogodek - klasična glasba - performans. Kdo, kaj, kako? Več informacij bo curljale sproti...?

Junij: Avtorski večer: Dane Zajc, Janez Škop

Junij: Video-strip - predstavitev trojmeseca dela

Junij: Koncert - predstavitev dela Rocka Roll delavnice

Opomba: Gre za okvirni načrt, naknadne spremembe programa in napovedanih rokov so možne. Napovedanim dogodkom se bodo, bržkonc, pridružili še kakšni, saj rastejo sprati. Napovednik je orisentir, ki pušča navečje mera improvizacije.

Pozitivno POZITIVNO
nisiš!

OBVESTILA

FOTO KROŽEK

Dragi dicarji!

Nekateri že veste, drugi boste prebrali sedaj, da v okviru interesnih dejavnosti v DJCu deluje tudi foto krožek. Krožek pod mojim mentorstvom poteka sedaj peto leto, kar je poleg vseh jubilejev DJCu tudi en malib jubilej. Krožek povezuje mlade, ki imajo radi fotografijo, so ustvarjalni in temu žrtvujejo nekaj prostega časa.

Dobivamo se, (če ni drugače dogovorjeno) ob torkih zvečer v C stavbi.

KAJ DELAMO?

- Učimo se fotografirati: spoznavamo fotoaparat, delovanje zaslonke in zaklopa, fotografiske prvine, različnost filmov, pribor, itd., to je **TEORETIČNE DEL**.

- Razvijamo ČB negative in ČB fotografije v foto temnici, izdelujemo **FOTOGRAME**.

- Fotografiramo na terenu, kjer pridobljeno znanje uporabljamo v praksi. Tukaj pričakujem vaše ideje, kaj fotografirati? Uporabite svojo domisljijo in povejte to skozi fotografijo.

- Spremljamo fotografiske razstave v ljubljanskih galerijah, gremo na otvoritve.

- Fotografiramo prireditve v domu in s fotografskimi polnimi vitrinami v stavbi B in C.

- Sodelujemo na meddiumskih razstavah v okviru meseca kulture ljubljanskih dajaških domov.

- Poleg tega pa se pogovarjamo, družimo, zabavamo in se imatno lepo.

Če te fotografija zanima in imaš nekaj prostega časa, se nam pridruži, veseli bomo tvojih idej, vprašanj, pogledov na fotografijo in morda boš odkril, da je tudi fotografija tvoje poslanstvo. Poskus, nikoli ni prepozno.

*Mentorica:
Olivija SLIVNJEK*

Delavnice: "DELAJ S SVOJO GLAVO"

Ob vseh pomembnih in nepomembnih podatkih, ki se jih naučimo v šoli, ne izvemo domala ničesar o delovanju naših možganov. Smo se kdaj učili, kako se učiti in kako ustvarjalno uporabiti informacijs-znanje? Naši možgani imajo skoraj neomejene možnosti, če jih ustrezno spodbujamo in če smo prepričani v njihovo zmogljivost. Za tako slabu izkorisčenost (1% ali manj) sta dva poglavita vzroki:

1. Delovanje možganov zavirata utrujenost in stres. Stresnila situacij v šoli na manjka, (odnosi med profesorji in dijaki, nenačelo, spraševanje, kazenske kontrolne naloge, ob koncu konferenčnih obdobji...). Znabititi se moramo globoko zakoreninjenih stresov, če hočemo biti učinkoviti in uspešni.

2. Premašo poznano delovanje naših možganov. Najbolj zapleten sistem v našem znanem vesolju se nahaja v naših glavah. Ta sistem deluje kot vrsta vezi, povezav in asociacij. Do nedavnega je prevladovalo mnenje, da delujejo naši možgani linearno, pri tem so v središču levi možgani. Novejše raziskave pa so pokazale, da je od timskega delovanja oba polovičja možganov odvisna naša ustvarjalnost.

Če se želite:

- a. seznaniti z najnovejšimi učnimi metodami,
 - b. spodbuditi delovanje svojih možganov,
 - c. uriti spomin,
 - d. izboljšati koncentraci,
 - e. gospodariti s svojim časom,
 - f. se naučiti sprostilvenih tehnik,
 - g. naučiti retoriko,
- se pridružite delavnicam: "DELAJ S SVOJO GLAVO".

Delavnice so vsak četrtek v učilnici št. 3 stavbe "C".

Barbara

RAZPIS

Obvestilo vsem oblikovalcem in drugim likovnim umetnikom, pravzaprav vsem bivšim in zdajšnjim DICarjem:

Dijaški dom Ivan Cankar še zmeraj nima svojega znaka!

Kljub mnogim generacijam oblikovalcev in kasneje likovnih ustvarjalcev, ki so učna leta preživljali pri nas, DIC še zmeraj nima znaka; to dejstvo je dovolj spotikljivo, da nam je vsemi skupaj v zadrgo.

Zato v jubilejnem letu razpisujemo natečaj za DICov znak.

K sodelovanju vabimo bivše in zdajšnje dijake; predvsem tiste, ki so oblikovalci in likovniki, seveda pa tudi druge. Pravzaprav vse, ki imajo svojo zamisel.

Sodelovali bomo tudi Pozitivci! Izliv za tiste, ki ste že prelisišali ta časopis?!

»Opomba pod črto«: Zaradi relativno visoke vrednosti prve nagrade moramo zaščititi natečaj s to omejitvijo, da bo uspel le, če bo prispelo vsaj pet strokovno dovolj tehnih predlogov. Dodatek: vsi prispeti predlogi bodo javno predstavljeni, izbrani znak pa bo prvič uporabljen kot zaščitni znak jubilejnega DICovega zbornika.

Pozitiv na meji dobrega
okusa in na robu eksesa

PINKI

PINKI

Fast food PINKI Poljanska

22, ponuja hitro hrano vseh

vrst. Posebna ugodnost za

Pozitivce, DICarje, ter ostale
srednješolce: PINKI kartica-

20% popust pri plačilu

PINKI ponudbe!

POZOR!

P o z i t i v o v
»PROTIKADILSKI«
plakat je tudi v
prodaji!

Dobite ga na
sedežu Pozitiva ali
pri naših
kolporterjih.

Cena: 200 sit.

Kupci kompleta
petih plakatov
dobijo nagradni
z a v o j č c k
kondomov z
v o n j e m
n a j f i n e j š e g a
t o b a k a
VIRGINija.

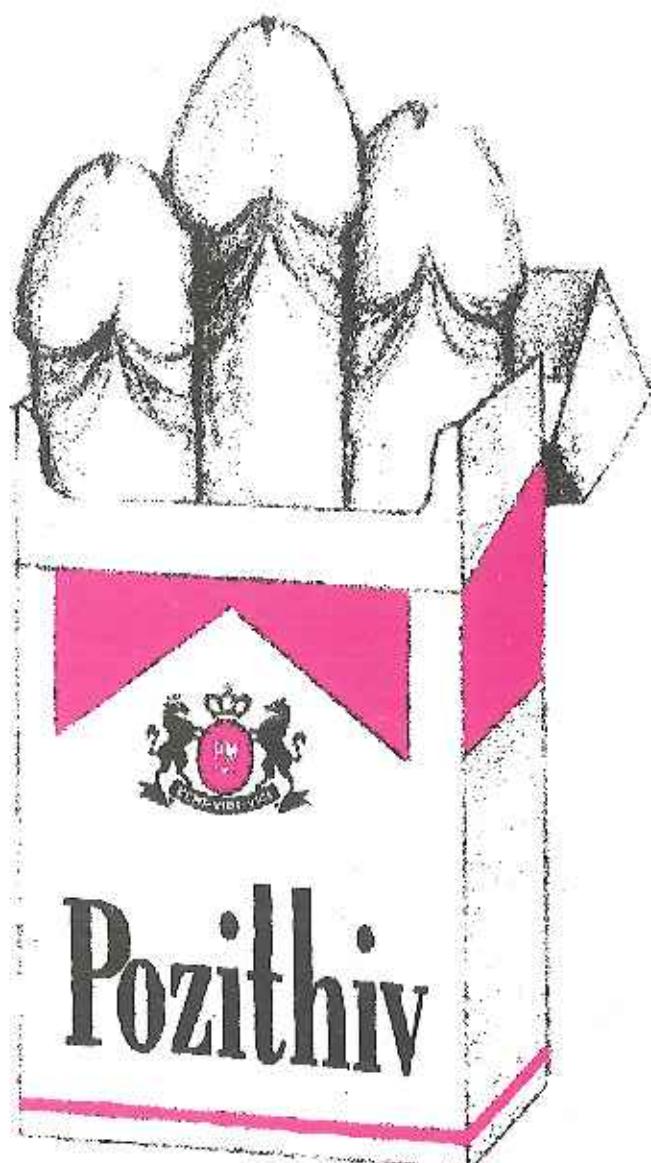
Ves izkupiček od
p r o d a j e
»PROTIKADILSKIH«
plakatov je
namenjen nabavi
prvega domskega
kondomata!

Uredništvo

Moralisti pozor: luknja v zakonu

STILL LEGAL

STOP AIDS NOW

Smoking is a life hazard

Pozitiv odgovarja za napisano,
za prebrano vsak sam.